

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 448

Setmana del 24 al 30
d'abril del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Com a bisbes de l'Església a Catalunya, encarnada en aquest poble, donem fe de la realitat nacional de Catalunya, afaiçonada al llarg de mil anys d'història i també reclamem per a ella l'aplicació de la doctrina del magisteri eclesial: els drets i els valors culturals de les minories ètniques dins d'un Estat, dels pobles i de les nacions o nacionalitats han de ser respectats...

Arrels cristianes de Catalunya

Sota la protecció de la Mare de Déu, invocada a Ripoll, a l'Estany, a Núria, a Montserrat, i amb diferents i suggestius noms a tants santuaris i a totes les comarques catalanes. Catalunya fa mil anys que avança com a poble pels camins de la història. Amb els nostres bisbes, fent-se ressò del Dr. Torras i Bages, en inaugurar-se les festes del mil·lenari de la nostra nació, preguem: “Santa engendradora de l'Etern, filla del vostre Fill, feu que mai no es desfaci aquest poble català que Vós espiritualment engendrareu”

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE **CATALUNYA CRISTIANA**

PEREGRINACIONS

PELEGRINATGE MARIÀ A **POLÒNIA**

Dies del 21 al 28 de maig

VISITANT:

Varsòvia
Gdańsk
Poznań
Wroclan
Santuari de Czestochowa
Cracòvia
Kielce
Varsòvia

PELEGRINATGE A **TERRA SANTA** "ESPECIAL JOVES"

Dies del 4 al 12 de juliol

VISITAREM

JUDEA I GALILEA

Comprèn: l'allotjament a Jerusalem, mitja pensió, viatge amb avió i autocar.

Assegurança.

Joves de 18 a 30 anys amb una certa formació religiosa.

ASSOCIACIÓ D'AMICS
Catalunya Cristiana
ORGANITZA:
PEREGRINACIÓ A TERRA SANTA
Dies: del 4 al 12 de juliol 1988
ESPECIAL JOVES

VISITANT:
JUDEA: Jerusalem cristiana i Jerusalem jueva. La ciutat dels Patriarques, la fortalesa de Masada, el Mar Mort, Betlem, l'Herodium i Betania.
GALILEA: Regió de la Galilea. Llac de Tiberiades, Tàgba i la Muntanya de les Benaurances.

PREU: ESPECIAL JOVES

COMPREN: L'allotjament a Jerusalem, sacs de dormir, mitja pensió, autocar a l'aeroport, tant a l'anar com al tornar, abo com els dies 7 i 8 per anar al Mar Mort i a la Galilea.

CONDICIONS: Joves de 18 a 30 anys amb una certa formació religiosa i desig d'aprofundir en la Bíblia. Cal passaport vigent.

INFORMACIÓ: ASSOCIACIÓ D'AMICS CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11. 3er. 3a. A. Tel. 301 37 18. 08010 BARCELONA

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE **CATALUNYA CRISTIANA** CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER **CATALUNYA CRISTIANA**

PER INFORMACIÓ: Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3a. A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

AFINANT

Any Marià i any mil·lenari

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat s'agermanen a finals d'abril afaïçonant Catalunya. El màrtir —el “megalo martyros”— palestí, cavaller de Crist ens assenyalava les arrels bimil·lenàries que s'abeuen en les aigües del baptisme, el cenobi —estoig de la “Morenetta”—, plançó de Cuixà i de Ripoll, plantat al cor de la terra per Oliba, el pare de la pàtria, ens recorda els primers passos del nostre poble com a nació sobirana.

Fa de bo d'iniciar les celebracions mil·lenàries al bell mig de l'Any Marià. El pelegrinatge de tots els bisbes de Catalunya, el dia 27, als peus de la Mare dels catalans —“allà hi teniu la vostra Mare”, ens digué Lleó XIII—, com a moment culminant i col·lectiu d'aquest Any Marià és un gest prou clar i significatiu d'on rau la nostra identitat com a poble i per quines senderes ha de caminar la nostra nació per a “tornar a ser rica i plena”.

El dia 27 d'abril. Diada catalana de l'Any Marià

Els bisbes de Catalunya pelegrinen a Montserrat

Carta del cardenal Jubany

A tots els preveres, diaques i fidels de
l'Arxidiòcesi de Barcelona

Benvolguts.

Troband-nos molt a la vora de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, em plau d'exhortar-vos a celebrar aquesta festa, tan entrançable per a tots nosaltres, amb tot el sentit espiritual que ha de tenir en el marc del present Any Marià.

El Santuari de la Mare de Déu de Montserrat forma part, sens dubte, d'aquella “específica geografia de la fe i de la pietat mariana, que abraça tots aquests llocs d'especial pelegrinatge del Poble de Déu, el qual busca el trobament amb la Mare de Déu per trobar, en l'àmbit de la presència maternal de ‘la qui ha cregut’, la consolidació de la pròpia fe” (La Mare del Redemptor, n.º 28).

Això es posa de manifest en els constants pelegrinatges del nostre poble que, de manera particular o comunitària, pugen al Santuari de la nostra muntanya santa per venerar-hi santa Maria, la Mare de Crist, que sota l'advocació de Montserrat ha estat constituïda patrona principal de Catalunya i de les diòcesis catalanes.

Tenint present aquesta singular significació que té Montserrat en la nostra pietat mariana, el dia 27 d'abril peregrinaré a Montserrat, mogut tant pels meus sentiments de devoció filial envers Maria com, sobretot, per la meua sol·licitud de bisbe i pastor de l'Església de Barcelona, a fi de pregar a la Mare de Déu que ens ajudi a enfortir la nostra fe i perquè ella intercedeixi prop del seu Fill perquè el Senyor ens ompli amb tota mena de benediccions espirituals.

Igualment faran, aquell dia, els altres bisbes de Catalunya, posant així de manifest que l'Església i el poble catalans tenen plena confiança en el patronatge de Maria; i per posar, una vegada més, sota la intercessió maternal de la Mare de Crist tots els cristians de Catalunya, tot pregant per la pau i el progrés espiritual i material del poble català.

Aquesta diada catalana de l'Any Marià caldrà, doncs, que en totes les Parròquies i comunitats del Poble de Déu de la nostra diòcesi se celebri d'acord amb el seu profund sentit marià i vivint-la amb aquella comunió que el meu pelegrinatge a Montserrat vol subratllar i encoratjar.

Així com pregaré per tots vosaltres, aquell dia, a la Mare de Déu, que des de Montserrat vetlla particularment per nosaltres, pregueu també per mi al Senyor, invocant la intercessió de santa Maria, perquè tots, avançant amb fermesa pels camins de la fe, puguem arribar a la muntanya que és Crist, en qui tenim la salvació.

Barcelona, 25 de març de 1988, festa de l'Anunciació del Senyor.

+ NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Un cap de setmana aprofitat

Els religiosos i religioses de Catalunya pelegrinaren a Montserrat

MONTSERRAT.— Organitzat per la Unió de Religiosos de Catalunya, el dissabte, 16 d'abril, els religiosos i religioses de la nostra terra pelegrinaren al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat amb motiu de l'Any Marià. Com a cloenda, adreçaren a tot el poble de Catalunya un missatge, explicant el seu treball apostòlic.

Onzè centenari del Monestir de Santa Maria de Ripoll

RIPOLL.— Amb motiu de l'onzè centenari de la fundació del Monestir de Santa Maria de Ripoll, tingué lloc una concelebració eucarística presidida pel senyor bisbe de Vic, Dr. Josep Maria Guix, que va pronunciar una important homília, el text de la qual publicarem en el número vinent.

Es constitueix la Comissió Assessora Eclesiàstica pel Mil·lenari de Catalunya

BARCELONA.— El propassat divendres, dia 15, al Palau de la Generalitat va constituir-se la Comissió Assessora Eclesiàstica per a les celebracions del Mil·lenari de Catalunya. Vegeu l'editorial que sobre aquest tema publiquem a la pàg. 5.

D'aquests tres importants actes en publicarem àmplia informació en el número vinent

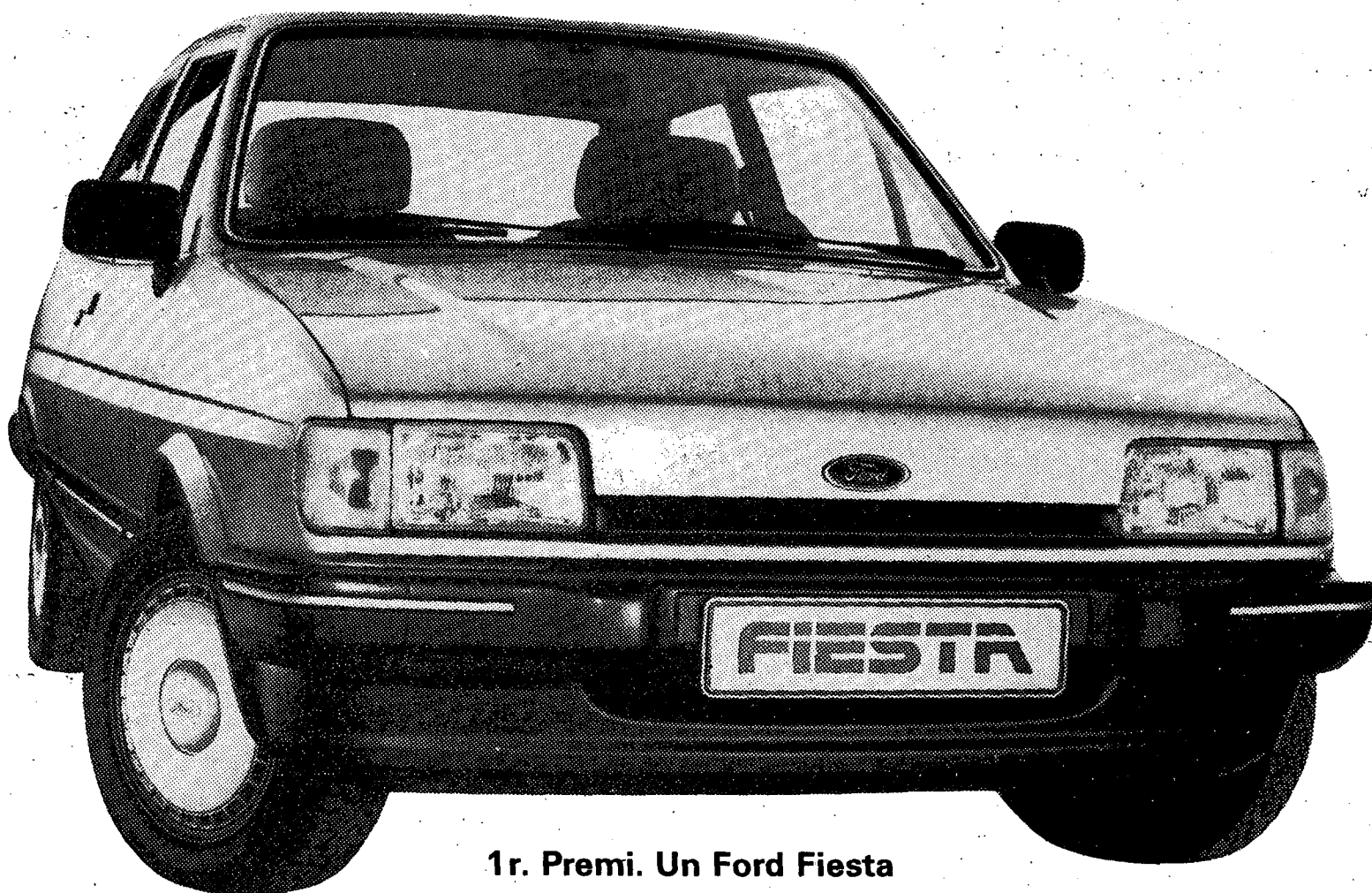
AVUI:

Especial Piera i Any Marià

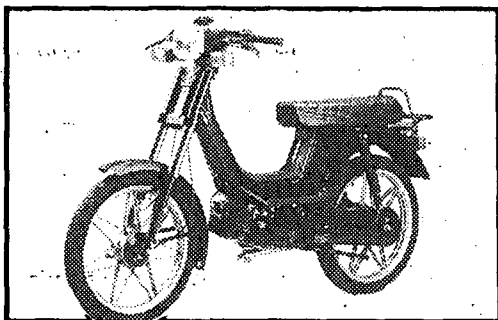

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1988

DIA 28 DE MAIG

1r. Premi. Un Ford Fiesta

2on. Premi. Un ciclomotor
Derbi Variant Start
amb intermitents

DONEM SUPORT A CATALUNYA CRISTIANA

PODEU ADQUIRIR BUTLLETES A LES SEGÜENTS

LLIBRERIES:

La Hormiga de Oro, Avinguda Portal de l'Àngel, 3
Balmesiana, Duran i Bas, 6
Signe, Mallorca, 301

3er. 4rt. i 5è Premis.
Imatge de
la Verge "Benaurada"

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT! ✂

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1988 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....

C.P.....

Trameto l'import per

☐ xec barrat que incloc

☐ gir postal

PER INFORMACIÓ: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA.
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3a. A Tel. 301 37 18

EDITORIAL

Les celebracions del mil·lenari en un bon camí

La constitució, el divendres dia 15 a la Generalitat, de la Comissió Assessora Eclesiàstica per a les celebracions del mil·lenari de Catalunya té, sens dubte, una importància considerable, malgrat que alguns òrgans de premsa en donessin la notícia quasi d'una manera vergonyant, amb el "pudor" al qual ja ens tenen acostumats per a tot allò que es refereix a la incidència religiosa en la vida pública. "Sense el reconeixement de tot allò que ha fet i que representa l'Església en el naixement i en la consolidació de Catalunya la celebració d'aquest mil·lenari seria parcial". Aquestes paraules de l'ex-conseller Joan Rigol, amb les quals obrí l'acte esmentat, indicaren el motiu que ha portat el Govern de Catalunya i la Conferència Episcopal Catalana a una entesa i una col·laboració necessàries i benvingudes per a les celebracions mil·lenàries que es projecten, sobretot a partir de la propera tardor, però també manifesten l'afirmació pública de quelcom que es començava a témer no fos escamotejat o tractat d'una manera esbiaixada i deformada. És a dir el paper fonamental que el cristianisme, i en particular l'Església catòlica han jugat, des de fa més de mil anys, en la configuració de la nació catalana. Església i país, per bé i per mal —com digué mossèn Aragonès en el mateix acte constitutiu al qual ens referim— són indissociables en aquests mil anys d'història; voler silenciar-ho seria literalment impossible, voler fer-ne esment sense una col·laboració cordial dels cris-

tians d'avui, pastors i fidels, ultra ser d'un regust de regalisme fora de lloc i de temps, hauria estat d'una mala traça imperdonable. L'acte del divendres passat, al qual la presència i les paraules del President de la Generalitat varen donar un relleu i una significació molt importants, ens permet ser optimistes, doncs, de cara al diguem-ne seny històric i social amb el qual es planteja el mil·lenari.

Aquest planteig ens evita encara un altre escull greu. Des que el Parlament de Catalunya va aprovar per unanimitat la celebració del mil·lenari, una pregunta flotava per l'aire en els ambients eclesials. És veritat que els nostres bisbes ja s'havien avançat oportunament amb l'excel·lent carta pastoral col·lectiva sobre les "arrels cristianes de Catalunya", "però bé haurem de fer alguna cosa pel nostre compte", "l'Església no pot restar callada en aquesta avinentesa", es deia i repetia en els cercles més sensibles a aquests

afers. Tot semblava conduir cap a unes celebracions cristianes "en paral·lel", la qual cosa hauria establert una esquizofrènia insuportable al cor del nostre poble. Aquest fantasma angiosós, podem creure que s'ha esvaït definitivament.

Ara resta òbviament veure com funcionarà aquesta comissió —més eclesial que no pas eclesiàstica, com es va voler precisar— i el seu entroncament amb la comissió central i, per tant, amb la Generalitat, per una banda i amb la Conferència Episcopal, per l'altra. La fórmula, nova, pel que sembla amb dues presidències —Rigol i Aragonès, l'un i l'altre d'una competència certa— permet donar per descomptats uns avantatges de col·laboració i de mutu suport evidents. La composició nombrosa i qualificada dels seus membres —més d'un centenar de persones, laics i laïques, preveres, religiosos i religioses, abats i bisbes— li dona una amplitud i una representativitat de les quals certament no se'n podia fer estalvi. Però tot plegat, ultra les presses amb les que haurà de treballar atès que el mil·lenari ja ha començat, comporta unes imprecisions institucionals i unes pesantors operatives que cal esperar que s'aniran resolent i agilitant amb el mateix pragmatisme que ha presidit la constitució d'aquesta comissió; a la qual augurem, ben sincerament i cordialment, una bona tasca al servei de Catalunya i de l'Església.

Monsenyor Fernando Sebastián ha estat nomenat arquebisbe coadjutor de Granada, amb dret a successió, segons fórmula canònica quan està en les seves funcions el prelat residencial i la designació ja implica la futura responsabilitat. Atès que monsenyor Sebastián és el secretari general de la Conferència Episcopal, la notícia era de primera pàgina, i així ho ha entès pràcticament la totalitat dels periòdics d'Espanya. Però cadascú ha vist l'episodi a la seva manera, i em sembla que aquesta diversitat mereix un comentari que ajudi a distingir —altra vegada, senyor, que pesats— entre els criteris dels diversos sectors.

Per endavant dic que no escric aquestes línies per encàrrec de ningú ni en representació de res, i que no tinc altra autoritat que la que el lector vulgui atribuir-me. I aquesta precisió es comprendrà justament al final del comentari, en funció de la qüestió de fons que pretenc abordar.

Roma veduta, fede perduta, diu l'antiga dita eclesiàstica vaticana. Vista Roma, perduda la fe. És una irònica plasmació de la perplexitat que pot sobrevenir a aquell que pensa ingènuament que l'Església és només una institució espiritual i no és també una organització humana, escenari, per això mateix, de les grandeses, però també de les debilitats de la condició humana. Però això es comprèn si es té fe, o sigui, si es té pre-

sent que l'Església és la institució fundada per Jesucrist, el Fill de Déu, i que els homes fan avançar procurant destorbar el menys possible l'acció de l'Esperit. Si no és així, si el parteix de la base que l'Església és com un partit polític o bé una multinacional, el joc de paraules italià no té sentit. L'Església només seria una organització força perfecta, certament, i caracteritzada a més per l'admirable abnegació de moltíssims dels seus membres, l'esperit de sacrifici i de solidaritat dels quals vorejaria la incomprendibilitat amb criteris estrictament humans.

El morb

Tanmateix, entre nosaltres, s'esdevé quelcom diferent: és innegable un pòsit cristià en la nostra cultura, i un pòsit de fe en molts dels que es consideren fins i tot incréduls. I aquestes característiques converteixen l'observació de les coses de l'Església en una mena d'activitat morbosa, que es manifesta amb expressions d'una hostilitat que no tindria explicació en un incrèdul imparcial. Els nostres creients, per la seva banda, comenten els episodis de govern intern de l'Església donant per su-

RAMON PI

posada la fe compartida, cosa que afavoreix encara més el morb dels aspectes humans. El risc d'acabar veient aquests episodis com esdeveniments **exclusivament** terrenals és, per consegüent, elevat. I d'ací en deriven tantes equivocacions a l'hora de fer interpretacions d'allò que s'esdevé.

El nomenament de Fernando Sebastián és d'aquestes coses plenes de morb, perquè la figura del secretari general de la Conferència Episcopal té una transcendència innegable en les relacions de l'Església espanyola amb el poder polític, i, no hi ha dubte, també en els aspectes organitzatius de la pròpia Església local. I si, a més, la persona que ocupa el càrrec té talent i personalitat i no és de les que passen desapercibudes per la vida, és gairebé impossible sotstreure's a la consideració dels aspectes "polítics" de la nova situació.

Les dades essencials

Si calgués analitzar aquest episodi de l'Església espanyola com si es produís a la Ford o bé al

PSOE, tindria sentit dir que Fernando Sebastián no era pròpiament el secretari de la Conferència que fes equip natural amb el president Suquía, i fins i tot es podria conjecturar que algú, maquiavèlicament, va disposar les coses per etzivar-li un "cop de peu ascensional" al secretari incòmode; i alèshores els amics de la "víctima" presentarien el nomenament com la fi d'una era progressista que donaria inici a una nova etapa d'obscurantisme i tarannà inquisitorial. Etcètera, etcètera. Tot això és ben conegut, i no cal pas insistir-hi.

El que passa és que, en el cas que ens ocupa, es prescindeix de les dades essencials si es fan interpretacions com la descrita, i el resultat és senzillament fals, desinformador i aliè a la realitat. Dir, com deia "Diario 16", que Fernando Sebastián ha estat "empès a dimitir" pressuposa que el secretari de la Conferència s'estava aferrant al seu càrrec, i això és una falsedat, desmentida, a més, pel mateix protagonista moltes vegades en termes explícits. Si algú creia estar fent un servei al nou arquebisbe coadjutor de Granada, no ha pogut fer-ho més malament, perquè transmet la imatge

d'un bisbe disposat a romandre en el seu càrrec sigui com sigui. Dir, com deia "Diario 16", que "el Vaticà i el cardenal Suquía es desempalleguen del secretari de l'Episcopat" pressuposa que la presència de Fernando Sebastián a la Secretaria de la Conferència era enuïjada; i això és en flagrant contradicció amb el que repetidament ha manifestat el cardenal Suquía de manera expressa. I acabar, com si fos una desgràcia, que "desmuntada aquesta peça clau, l'Església espanyola està en condicions de seguir rigorosament el rumb marcat per Roma", és un despropòsit gegantí, perquè pressuposa que Fernando Sebastián era un obstacle per a què l'Església espanyola seguís aquest rumb. Això és una monstruositat i a aquestes monstruositats s'hi arriba quan es prescindeix de les dades essencials i es posa atenció a aspectes no solament secundaris, sinó irrelevants en la vida de l'Església.

Els bisbes que reelegiren monsenyor Sebastián, ¿eren, potser, uns **subversius** contra la Santa Seu? Els catòlics granadins, ¿seran ara castigats pel Papa a ser regits per un perillós desviacionista? ¿Quan entendrem que els criteris basats en les misèries humanes no serveixen per a la interpretació del que s'esdevé a l'Església Catòlica?

(De "YA")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Fundació Catalunya Cristiana
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aledo
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224. Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

MILLOR TOTES DUES!

Sempre he dubtat quina era millor norma de vida de les dues frases que vaig sentir defensar una vegada. Citant un autor italià, no recordo quin, deia algú que allò que mereix ser fet mereix ser ben fet. Emparant-se en Chesterton, retorquia un altre que si val la pena de fer una cosa, val la pena de fer-la malament. Quina és millor? Ben pensat i debatut, potser ni l'una, ni l'altra, soles. La primera pot dur a un perfeccionisme esterilitzador; la segona pot desembocar en el camí, també estèril, del mínim esforç. Potser cal fer una integració. Podriem dir: tota cosa mereix de ser ben fet; però si tu necessàriament l'has de fer, val la pena que la facis com sàpigues, encara que no et surti bé del tot. M'afiguro que ni l'autor italià ni en Chesterton no hi tindrien res a dir!

MIQUEL ESTRADÉ

"Cada vegada hi ha menys cristians i menys ateus. Cada vegada augmenta el nombre d'agnòstics. És més d'acord amb les condicions objectives del nostre temps que se sigui agnòstic i no ateu". Això va escriure Enrique Tierno Galván en l'assaig que va publicar l'any 1975 amb el títol "¿Qué es ser agnóstico?".

Els anys transcorreguts des d'aleshores han confirmat la seva apreciació. Però, ¿què és ser agnòstic tal com ell era i com són la majoria dels no creients entre els quals vivim i particularment els que, des dels mitjans privilegiats de la comunicació, donen el to de la cultura "oficial" contemporània? ¿Com ha de respondre el creient a aquest agnosticisme? Em sembla una reflexió oportuna després de la passada Setmana Santa que d'una anys ençà és només Santa per a una part dels espanyols.

"Ser agnòstic no és ser ateu". Són les primeres paraules del llibre de Tierno. L'ateu nega que Déu existeixi, però amb aquesta negació està admetent com a necessària l'existència d'allò que nega encara que sigui en hipòtesi. L'agnòstic, en canvi, "no sap, no contesta", perquè no opina sobre res que estigui fora de les seves possibilitats de coneixement, que s'esgoten en allò finit. Per això no nega Déu, però tampoc l'admet.

Quin cristià actual no subscriuria substancialment aquestes paraules? És veritat que existeixen els anomenats motius racionals de credibilitat i les tradicionals proves de l'existència de Déu, però també hem patit l'epidèmia d'aquelles apologetiques que, amb el bon intencional propòsit de "demostrar" la fe, la racionalitzaven fins a convertir-la en una ciència... que, naturalment, no podia convèncer. Doncs l'home no és capaç d'aprendre el misteri que és Déu com ho fa amb els objectes de la nostra experiència quotidiana. La fe és una altra cosa. Res no es digui si es refereix, no al Déu dels filòsofs, sinó al dels cristians, al Déu fet home, que pateix i mor, i és bogeria per a uns i escàndol per a uns altres.

Allò greu del llibre de Tierno i allò que s'amaga rera l'aparent neutralitat de l'agnosticisme és que d'allò que es diu es passa a considerar aquest món com a "plenitud" cosa que permet prescindir de la "hipòtesi" de Déu, la qual

L'agnòstic i el cristià

JOSE MARIA GARCIA ESCUDERO

"*tacaria*" la vivència pura de la finitud amb insatisfaccions "malaltisses". L'individu ha de tenir-ne prou sabent que la humanitat continuarà progressant, ja que és als humans en general que pertany el futur, no a cada un de nosaltres en particular. Revelar això ha estat la gran aportació del marxisme. El lliurament a l'espècie és allò que ha de produir la serenitat de l'agnòstic davant la vida... i davant la mort.

Però això és pintar a caprici. Podrà existir tanta serenitat en algun cas, però no és pas aquesta l'actitud general dels homes davant la frustració terrible de la mort quan rera d'aquesta no perceben res. I ben poc podrà consolar-los la reflexió que, encara que ells desapareguin, les generacions posteriors viuran millor. ¿De debò es pot acceptar que la insatisfacció dels homes davant d'aquest món prové exclusivament de les imperfeccions del món i no de la seva finitud; que a cada home li arribarà inexorablement el dia en el qual el món acabi per a ell? No és possible desconèixer el clam de transcendència que s'ha aixecat de la humanitat, des que existeix a la Terra, i dels seus exemplars més selectes. ¿I en nom de què es decreta que no pot haver-hi més realitat que la finita ni més mitjans de coneixement que els discursius?

Penso en aquell que s'atura al caire de la piscina perquè sap que si continua caminant, s'enfonsarà. Però això no s'esdevé si aprèn a nedar. Quan se subratlla el significat exclouent de la finitud es va molt més lluny del "no sap, no respon", de l'agnòstic pur. Hi ha com un aferrissament en la defensa de la finitud que ja és oposició obsessiva a la transcendència i en la pràctica coincideix amb l'odi frenètic de l'ateu.

I fins i tot encara que Tierno opinés així, escrivia que "la grandesa del cristianisme és la fe en un Déu transcen-

dent" i donà testimoni d'aquest respecte durant la seva vida. ¡Voldria trobar un respecte anàleg en els agnòstics de la nostra ràdio o de la nostra televisió! Però encara em sembla més important reflexionar sobre la resposta que els nostres creients han de donar.

"La fe no argumenta, creu", escriu Tierno. Efectivament, seria va fins i tot contraproductiu tornar a les Apologetiques racionalitzades i àdhuc posar massa confiança en la declaració de la pròpia fe, encara que ben sovint el nostre deure sigui manifestar-la com a oferiment de sentit per aquells que no el troben per a les seves vides. Però la fe no és la primera cosa si prenem seriosament sant Pau quan diu que encara que tinguéssim una fe que fes moure muntanyes, mentre no tinguéssim amor, no seríem res. Tampoc no és la fe la que salva, si de la mateixa manera prenem seriosament el judici final de l'Evangeli de sant Mateu, en el qual Crist no pregunta als homes per la seva fe, sinó si li donaren menjar quan tenia fam i beure quan tenia set, perquè en els homes famolencs i assedegats Ell hi era. Doncs bé, ¿no és en el terreny d'aquest judici, aparentment ateu, on hem de trobar-nos preferentment amb els altres homes?

"Mireu com s'estimen", deien els pagans dels primers cristians, i era aquesta la seva millor apologetica. Penso que també ha de ser la nostra, sense que ens preocupi la manca de fruits immediats. Déu donarà o no donarà la fe als altres homes, però és segur que a cap d'ells els nega la seva ajuda i que, sempre que els homes realitzin les obres de l'amor i es lliurin a una exigència ètica absoluta, li posin el nom que vulguin, en ella hi ha Déu, que fa estada en tot aquell que estima, com ensenya sant Joan. La missió del creient serà, més que implantar-lo en els no creients, revelar-los com, encara que ignorat, ja era en ells.

En tots. Naturalment, també amb els agnòstics. "Déu ajudarà el bon marxista", va dir, alguna vegada, Tierno, probablement sense adonar-se de la profunda veritat que deia.

(de "YA")

Sovint entre els cristians, quan es parla del culte a Déu la gran majoria el limita al culte eclesial fent cas omís del culte secular. És que aquest aspecte del culte és ignorat o desvaloritzat. No es té en compte que tot cristià forma part del poble de Déu, perquè aquest, per virtut de la seva fe és ara, tot ell, poble de sacerdots de Déu. Trobem en sant Pau moltes cites que fan referència a aquesta realitat. En Romans (12,1-2) diu als cristians de Roma que ofereixin la seva vida "com a sacrifici viu, sant i agradable a Déu", com a "sacrifici espiritual"; en Corintis (10-31) diu: "Tant menjant com bevent com si feu qualsevol altra cosa, feu-ho tot per a la glòria de Déu".

Queden dues coses ben cla-

res: que els cristians som sacerdots i que ocupar-se del món i l'exercici de la solidaritat i comunió humana són per al cristià un servei prestat a Déu, culte diví, glorificació del seu nom, un "sacrifici espiritual". És pel sacrifici de Jesucrist que la vida del cristià es converteix en un acte de culte, amb tot el que hem dit constatem que moltíssims cristians desaprofitem la immensa riquesa espiritual que l'exercici d'aquest sacerdoci general comporta a llurs protagonistes. És tota la creació que podem oferir com a "sacrifici espiritual". Tinguem present que Déu quan ho hagué creat tot "veié que

La vida secular com a culte

SALVADOR CAMPAS i MOLAS

era bo". Sant Joan posa en llavis de Jesús: "Jo t'he glorificat en la terra, portant a cap l'obra que m'encomanares realitzar" (17,4).

El culte secular i la litúrgia eclesial no són alternatives sinó les dues formes complementàries de l'únic ésser del cristià. La mateixa eucaristia sense el culte secular està mancada de valor. L'activitat secular és part integrant del sacrifici eucarístic. La litúrgia eclesial és una missió per al culte secular per al vertader servei dels nostres

semblants en la situació existencial concreta de cada individu i de tota la humanitat en la situació mundial del segle XX. Sense el culte secular l'oració i la litúrgia eclesial quedarien penjats en l'aire i es convertrien en una gran superestructura, en una mentida ideològica que es revesteix de la pompa de la litúrgia formal.

En la situació actual del cristianisme cal considerar el compromís cristià per a l'edificació d'un món millor com a culte secular: la vida secular tota ha de ser "un culte espiritual". És un absurd la ruptura entre el culte secular i el culte litúrgic. Tillich, teòleg protestant,

va escriure: "L'existència de la religió com a àmbit especial és la prova més clara de l'estat de caiguda de l'home"; es pot establir un paral·lel entre aquest text i un de la constitució Gaudium et Spes del Concili Vaticà II.

La ignorància o la desvalorització del culte secular fa que es desaprofitem innombrables ocasions per tantíssimes accions com per les coses que es poden oferir com a "víctimes espirituals". Per causa de Crist esdevenim pedres vives, temples espirituals, sacerdots sants que tothora podem oferir víctimes espirituals acceptables a Déu per Jesucrist. És tota una gran dignitat i una gran tasca la que suposa en nosaltres el culte secular, complementari del culte litúrgic-eclesial.

ARA MATEIX

Ja som a les vigílies d'un fet que vèiem venir, des de fa temps... amb una certa sensació d'incomoditat: el tràmit de l'assignació tributària a l'Església que acompanyarà, des d'aquest any, les declaracions de renda. La incomoditat ens ve de la basarda que fa sempre haver-de remenar públicament un tema difícil, històricament embolicat i amant amb ambigüitats i prejudicis. I a fe que el de l'economia de l'Església n'és un... Molts preferiríem, ben segur, continuar avançant en la línia, ja iniciada, de l'autofinançament, des de la discreció. Però heus aquí que ara, allò que havíem convertit en un procés de conscienciació a l'interior de les comunitats, amb els equips parroquials d'economia i amb les diades de germanor, salta, de cop, als fulls d'Hisenda... a les gestories... a la premsa de tota mena... Què en resultarà?

Jo em proposo —i proposo a qui em demani el parer— d'afrontar aquest desafiament amb tres bones intencions.

La primera és de solidaritat eclesial. No dic disciplina, per tal de no evocar la de partit, per a nosaltres insatisfactòria en allò que té de cadena de transmissió de l'oportunisme esmús dels aparells dirigents.

El senyal de la creueta

J. CARRERA PLANAS

Solidaritat és visió de conjunt del cos eclesial i dels pastors que el guien i capacitat d'adoptar actituds compartides per tots. Entre nosaltres hi ha diversitat de dons i un notable zel per salvar-la. No es fan expedients disciplinaris per haver criticat públicament la jerarquia o per haver compromès la línia oficial... Tot això tan positiu, no ens hauria de privar, tanmateix, de fer compatible el debat interior que prepara noves decisions per al futur amb la fidelitat a les decisions preses avui. Si no aconseguim un mínim de cohesió en el tema de l'assignació tributària, l'espectacle serà lamentable.

La segona és de mirar que prevalgui la imatge de l'Església real i propera per damunt de la tòpica i estructural que acapara tan sovint l'atenció. La nostra realitat supera avui en interès i qualitat la imatge pública que ens és assignada. Sabrem fer-la emergir,

amb tota la riquesa d'iniciatives socials que dinamitza, o ens deixarem endur al terreny de les polèmiques vagament històriques, per exemple sobre l'or del Vaticà? En depèn, en bona part, que aconseguim d'esdevenir convincents.

La meua tercera bona intenció és d'afavorir actituds valentes i compromeses per part dels creients. Tenim massa inclinació a desmarcar-nos dels punts atacats per l'adversari i a deixar el germà fora de joc. En el tema econòmic, no seria conseqüent rebre serveis eclesials —de persones, de llocs, morals— i desentendre's del seu cost o amagar-se en utopies. Cal que tots assumim tota la responsabilitat. Trobo emocionant l'estampa de Gaudí que, després d'haver concebut genialment el seu temple, és capaç, també d'allargar la mà tot demanant una gràcia de caritat... Una estampa que reviu en els fidels que fan la capta de cada diumenge, en els membres dels consells econòmics i en els milers i milers de participants en les misses els quals, anònimament, fan possibles tantes coses. Això també és encarnació. Ens caldrà, aquests dies, la valentia de dir-ho. Una valentia que n'ha de generar una altra, àdhuc en els creients no practicants: la de no avergonyir-se de l'Església i fer el senyal de la creueta de l'assignació tributària.

CATALUNYA

S'investigarà la Loteria Primitiva a instàncies de Minoria Catalana

El diputat d'Unió Democràtica de Catalunya, Jordi Casas està estudiant la presentació d'una interpel·lació al govern central sobre la verificació de butlletes premiadades de la Loteria Primitiva, que finalitzarà amb una moció. En aquesta moció es demanarà la creació d'una comissió parlamentària sobre el tema. La iniciativa de Jordi Casas parteix dels casos que ha estudiat el mateix diputat en relació amb butlletes premiades i no cobrades.

Els japonesos invertiran més de 20.000 milions

"En aquests moments hi ha dotze projectes d'empreses japoneses interessades a invertir a Catalunya els anys vinents", va dir el conseller d'Indústria i Energia, Macià Alavedra, en una reunió per informar sobre els resultats de la visita recent d'una delegació del seu departament al Japó, que tenia l'objecte principal d'inaugurar una oficina del CIDEM a Tokyo. Segons Alavedra, aquests projectes poden sumar una inversió de total de 20.000 a 30.000 milions de pessetes, i espera que alguns es tanquin aquest any.

Respecte als sectors implicats en els projectes, el conseller va

afirmar que hi havia, entre altres, empreses de la branca auxiliar d'informàtica, fabricants de peces d'ordinadors, empreses de biotecnologia, de maquinària de precisió, de tecnologia punta, d'automatització i d'alimentació.

Igualment va dir que les inversions japoneses en aquest moment es plantegen la seva presència en el mercat europeu a través de Catalunya. D'altra part va destacar l'interès i la importància que havien anat adquirint les inversions japoneses a Catalunya. L'any passat, en concret, afirma que el 98 per cent de les inversions que havien fet les empreses japoneses a l'Estat corresponien a Catalunya.

Marginen els autors catalans en una mostra a París

La decisió del ministeri de Cultura espanyol d'invitar tan sols autors en llengua castellana als actes programats dins d'un cicle de conferències i debats que té lloc aquests dies al centre Georges Pompidou de París amb motiu de l'exposició Llibres d'Espanya, deu anys de creació i pensament, ha motivat diverses protestes per part d'editors catalans. Aquests editors estimen que la marginació dels autors que escriuen en altres llengües de l'Estat, i en especial dels que escriuen en llengua catalana, no pot ser justificada. "És una nova demostració dels criteris aberrants que orienten les decisions del ministeri de Cultura", ha declarat Jaume Vallcorba Plana, d'Edicions dels Quaderns Crema.

D'acord amb els organitzadors francesos, el ministeri de Cultura

va invitar autors que fossin traduïts al francès o que tinguessin obra a punt de ser traduïda. Entre els invitats hi ha Manuel Vázquez Montalbán, Félix de Azúa, Soledad Puértolas, Jesús Ferrero i José María Guelbenzu. Els editors catalans han dit que, en les mateixes condicions que aquests autors es troben Quim Monzó, que ja té traduïda la novel·la Benzina, Sergi Pàmies, de qui ha d'aparèixer molt aviat la traducció de T'hauria de caure la cara de vergonya, o Maria Jaén i Jaume Cabré.

ESPANYA

Un sindicat de policies denuncia les escoltes telefòniques

El Sindicat Professional de Policia Uniformada (SPPU), ha presentat al Jutjat de Guàrdia de Madrid una denúncia sobre la violació de la correspondència i escoltes telefòniques, per suposar que les línies telefòniques poden ser intervingudes. Amb aquesta denúncia se sol·licita una investigació per esbrinar qui és que intervé el telèfon i obre la correspondència.

L'Associació Nacional de Policia Uniformada (ANPU), el sindicat Nacional de Policia (SNP) i el SPPU, explicaren a més a més, la seva disconformitat per les raons que s'han al·legat per no autoritzar la manifestació que havien convocat les tres organitzacions sindicals. "Entenem que els motius no són convincents i que en la

decisió presa hi ha hagut pressions polítiques". La causa de la no autorització d'aquesta manifestació és que la presència d'un paquet sospitos al carrer per la qual anava la manifestació del passat 17 de març no era motiu suficient per desviar-la.

L'índex de lectura és del 36%

L'índex de lectura a l'Estat espanyol és del 36 per cent, davant del 48 per cent d'Itàlia, el 55 per cent de Gran Bretanya o el percentatge superior al 70 per cent d'Holanda i Alemanya, segons publica la revista Carta d'Espanya del mes d'agost. El mateix article assenyalava també que estadísticament les xifres de lectors masculins i femenins són molt semblants. El 47 per cent dels llibres preferits són novel·les, el 17 per cent narracions, el 15 per cent llibres d'aventures i un altre 15 per cent llibres d'història.

MÓN

Greus depressions dels ancians russos

Trenta-dos ancians i dotze invalids se suïcidaren a Moscou el passat mes de març a causa de "soledat, un sentiment d'impotència i la sensació d'inutilitat", segons un diari local. El rotatiu s'estén en les condicions de vida dels ancians que habiten a la capital, que segons sembla, són molt deficientes. Citant fonts mèdiques, el diari diu que una tercera part dels ancians que van als hospitals moscovites són malalts imagina-

ris "que només cerquen paraules de suport i coratge". La situació dels ancians a la capital soviètica és tan greu que el primer centre d'ajuda que s'ha organitzat, a base de personal voluntari, ha quedat desbordat, en obrir les seves portes. Només pot atendre una tercera part de les peticions que rep diàriament.

Iraq reclama el dret a usar armes químiques per frenar l'Iran

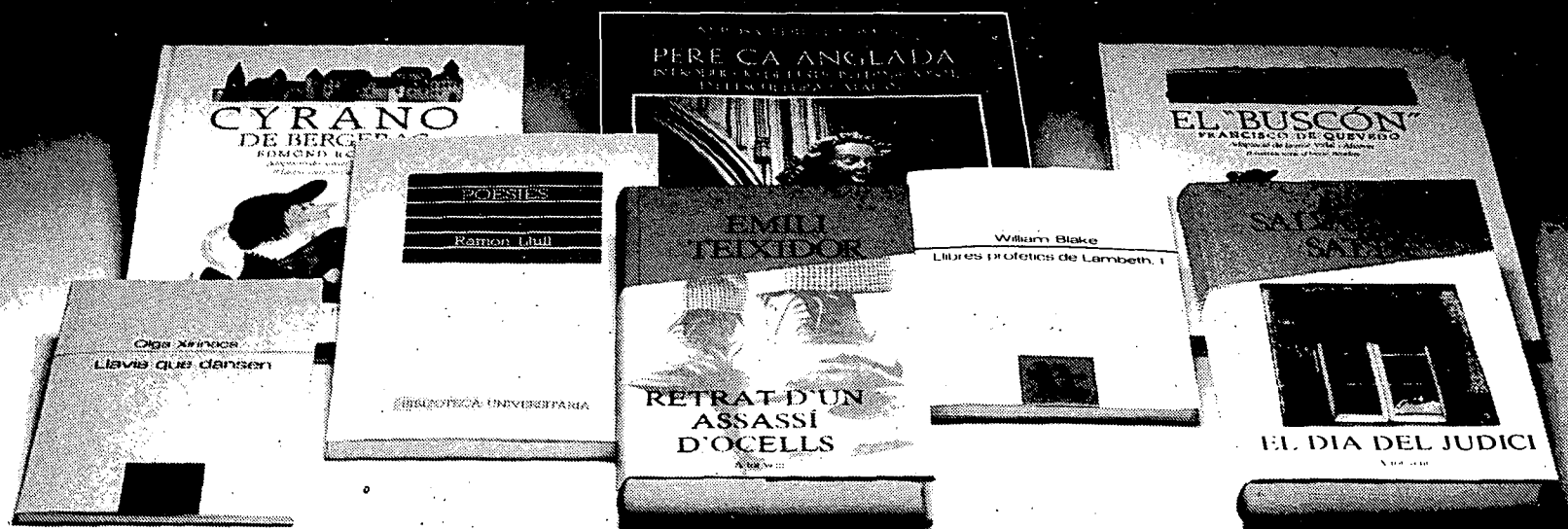
L'Iraq va denunciar la condemna feta per instàncies internacionals i països estrangers, que l'acusen d'utilitzar armes químiques, i va afirmar el seu dret, així com la seva determinació, a "recórrer a tots els mitjans a la seva disposició per contrarestar la invasió iraniana". Mentre es deia que les ràtzies aèries iraquianes havien causat 113 morts en dues viles iranianes, les forces de Bagdad van reprendre el llançament de míssils sobre Teheran.

El 75 per cent dels britànics renuncia a l'Ulster

Una enquesta que publica el setmanari The Economist revela que la meitat dels britànics són favorables a la retirada dels soldats de l'Ulster i no arriben a la quarta part els qui s'inclinen perquè Irlanda del Nord sigui britànica. Els governs de Londres i Dublín conversen ara sobre el reforçament de la seguretat a la frontera, mentre que els directors dels diaris es queixen que es confisquen reportatges sobre l'Ulster.

SANT JORDI 1988

Les novetats més selectes

LLAVIS QUE DANSEN
OLGA XIRINACS
La confirmació d'una veu poètica
Premi Carles Riba 1987

POESIES
RAMON LLULL
Biblioteca Universitaria, 8
A cura de Josep Romeu i Figueras. Una edició necessària dels principals poemes del nostre gran clàssic.

RETRAT D'UN ASSASSÍ D'OCELLS
EMILI TEIXIDOR
A tot vent, 264
La incursió més ambiciosa en el camp de la novel·la d'un autor que ha obtingut els premis Joaquim Ruyra, Serra d'Or de Narrativa i de la Generalitat de literatura juvenil.

LLIBRES PROFÈTICS DE LAMBETH, I
WILLIAM BLAKE
Els llibres de l'Ossa menor, 147
Un evangeli de la llibertat defensat per un príncep de la revolta espiritual.

EL DIA DEL JUDICI
SALVATORE SATTA
A tot vent, 266
Sicília va donar, El guepard, Mallorca, Bearn. Amb El dia del judici Satta és per a Sardenya un nou Lampedusa, un nou Villalonga.

I també:
CYRANO DE BERGERAC, Edmond Rostand
EL «BUSCÓN», Francisco Quevedo
PERE ÇA ANGLADA, M. Rosa Terés i Tomás

I els diccionaris:
Alemany-Català, Anglès-Català, Català-Anglès,
Castellà-Català, Català-Castellà, Català-Francès,
Francès-Català, Japonès-Català i Català-Japonès,
Portuguès-Català, Rus-Català,
Diccionari Enciclopèdic.

A totes les llibreries

Edicions Proa

Diputació, 250. Tel. 302 71 18 - 08007 Barcelona

Missatge del Papa en la Jornada Mundial d'Oració per les vocacions

La família, primer seminari i reserva insubstituïble de vocacions

El diumenge, dia 24 d'abril, Dominica del Bon Pastor, se celebra la Jornada Mundial d'oració per les vocacions sacerdotals i religioses, masculines i femenines. La Unió de Religiosos de Catalunya (URC) i les Delegacions Diocesanes de Pastoral Vocacional amb una acció conjunta han preparat degudament la jornada. "CC" publica íntegrament el missatge del Sant Pare.

Amb l'ànim ple de joia i esperança, en el caliu del goig pasqual, el proper diumenge 24 d'abril, celebrarem la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions.

Han passat 25 anys des que l'inoblidable papa Pau VI de venerable memòria, va convidar tota l'Església a pregar per les vocacions consagrades en un dia especial, la qual cosa es fonamenta, per una banda, en l'ensenyament (Mt: 9,38; Lc: 10,25) i en l'exemple de Crist (Lc:6,12); per altra banda, en la naturalesa mateixa de la vocació, la realitat misteriosa i transcendent, l'origen de la qual és Déu mateix, per últim en la funció de la pregària com a col·laboració eficaç en el pla salvífic del Pare.

Es consolador comprovar, en aquests darrers anys, en diversos llocs del món, un notable augment dels que són admesos al sacerdoci o expressen el desig de seguir el Crist pel camí dels "consells evangèlics". Això provoca que la dedicació i la constància en el treball vocacional ofereixen preciosos fruits als qui treballen en la vinya del Senyor amb el cor confiat, sincer i constant. La crisi, en efecte, es realitza la nova evangelització i s'encarna el misteri pasqual de Jesús en la vida de la persona.

Un relleu especial en l'Any Maria

Avui dia se sent vivament a l'Església la necessitat i la urgència de continuadors en l'orde sagrat, en les missions, en les diverses congregacions religioses i en els Instituts seculars.

Ressonen com apressant invitació a les paraules del Senyor: "Alceu els ulls i mireu els camps: ja són rossos, a punt de segar" (Jn: 4,35). "Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que envii segadors a les seves messes. (Mt: 9,38).

Es essencial acollir aquesta invitació amb fe plena d'esperança. Sense una pregària específica, freqüent, perseverant i confiada no pot existir veritable pastoral vocacional. Aquesta pregària ha de reflectir la pròpia disposició interior a col·laborar activament en la promoció de les vocacions, ha de fer-se tot el possible no solament per desvetllar vocacions, sinó també, per a la perseverància dels "cridats", la seva santificació i l'eficàcia de la seva missió.

La Jornada Per les Vocacions adquireix un relleu especial en el marc de l'Any Maria que reuneix a tots, pastors i fidels, entorn de Maria, Mare del Redemptor, model de tots "els cridats" i mitjancera de

Joan Pau II: "Sense una pregària freqüent, perseverant i confiada no pot existir una veritable pastoral vocacional".

les vocacions.

Cadascun d'ells, en aixecar la seva mirada a Maria, troba en Ella un model perfecte en el coneixement del disseny de Déu, en el seguiment amb ànim generós del Senyor segons la seva voluntat i en l'acceptació amb la humilitat i el goig dels sacrificis que comporta aquesta elecció de servei i amor (cfr. Lc: 1,28-38; Jn: 19,25).

"La comunitat creient", alhora que té cura de les vocacions, veu en Maria Santíssima aquella que "amb la seva múltiple intercessió continua obtenint-nos els dons de la salvació eterna" (Lumen Gentium, 62) —per tant els dons de les vocacions— i la invoca com a Mare de totes les vocacions. En efecte, amb amor de Mare, Ella coopera en la regeneració i formació dels fills i filles de l'Església. Les paraules que Jesús, pendent de la creu, li adreça: "Dona! Aquí tens el teu fill" i al deixeble: "Aquí tens la teva mare" (Jn: 19,26-27); són les paraules que determinen el lloc de Maria en la vida dels deixebles de Crist i expressen la seva nova maternitat espiritual, en l'orde de la gràcia, perquè implora el do de l'Esperit Sant, que suscita nous fills de Déu. (cfr. Redemptoris Mater, 44).

Dirigim, doncs, la nostra mirada a Maria per veure i admirar no solament la que escollida, preanunciada, preparada i cridada va respondre més perfectament que qualsevol altra a l'especial vocació de la qual Déu la va fer objecte, sinó a Aquella que, més que cap altra, vetlla perquè el disseny de salvació s'estengui a tots i cadascú, segons l'admirable disposició de Déu que crida a tots a col·laborar amb Ell. (cfr. 1 Tm: 2,4).

Exhorto als meus venerables germans en l'Episcopat, als sacerdots els seus col·laboradors, als Ordes i Congregacions religioses, particularment a les que, per un carisma especial treballen en el servei de les vocacions, als Catequistes, als Mestres i a tots els que d'alguna manera estan compromesos en l'apostolat vocacional, que, el diumenge del Bon Pastor i al llarg de tot l'Any Maria, en les seves catequesis ressaltin aquesta presència materna de Maria en el desvetllar i guiar les vocacions.

Els santuaris Marians, escampats arreu del món, siguin llocs privilegiats d'animació vocacional i centres d'oració fervorosa per les vocacions, perquè sota el patrocini de Maria, les nostres pregàries a l'Amo de les messes siguin aco-

llides favorablement.

Exhorto, un cop més, a les famílies cristianes, definides com el primer seminari i reserva insubstituïble de vocacions (cfr. Optatam totius, 2) que creïn un caliu de pregària cristiana i mariana que afavoreixi entre els seus fills l'acollida de la crida del Senyor, la seva resposta generosa i la seva perseverança joiosa.

Pensant sobretot en els joves, el meu missatge es converteix en invitació i exhortació. Voldria que tota la joventut del món sencer s'apropés més a Maria: és Ella, en la seva persona, portadora d'un segell de joventut bellesa que no passen mai. Que la seva confiança en Ella sigui cada vegada més plena i que a Ella confiï la vida que s'obre davant d'ells.

A Maria, Mare de la divina gràcia, confio les vocacions. La nova primavera de vocacions, el seu augment a tota l'Església és avui un signe fefaent de la seva presència materna en el misteri de Crist i en el misteri de la seva Església en el món sencer.

"Feu que els joves escoltin la veu apressant del vostre Fill"

Preguem:

A Vós ens adrecem, Mare de l'Església. A Vós que amb el vostre "fiat" va obrir la porta a la presència de Crist en el món, en la Història i en les ànimes, acollint amb humil silenci i total disponibilitat la crida de l'Altíssim.

Feu que molts homes i dones escoltin, també avui, la veu apressant del vostre Fill: "Segueix-me". Feu que tinguin el valor de deixar les seves famílies, les seves ocupacions, les seves esperances terrenals, i segueixin Crist pel camí que Ell els assenyali.

Esteneu la vostra maternal sol·licitud sobre els missioners escampats pel món sencer; sobre els religiosos i religioses que assisteixen als ancians, malalts, impeditos i orfes; sobre els membres dels Instituts seculars, ferment de bones obres; sobre aquells que, en la clausura, viuen de fe i amor, i preguen per la salvació del món. Amén.

Amb aquests vots, imparteixo de cor la benedicció Apostòlica a vosaltres Venerables germans en l'Episcopat als sacerdots, religiosos i religioses, a tot el Poble de Déu i, en especial, als joves i a les joves que amb generós entusiasme acullen la invitació de Jesús a seguir-lo.

Donat al Vaticà a 16 d'octubre de 1987.

JOAN PAU II

DESÈ ANIVERSARI DE LA MORT D'EN

JOSEP M.ª SEGURA I FERRER

escolapi i catequista

Els qui el recordem ens unirem en la celebració de l'Eucaristia

el 29 d'abril a les 8 del vespre

a la Parròquia de Corpus Christi (Bailén xamfrà Còrcega)

VIATICA DIA A DIA

**El jesuïta Miguel Pro
serà beatificat
el setembre**

El jesuïta Miguel Pro, víctima de la persecució a l'Església catòlica a Mèxic, serà beatificat el setembre, anuncia l'Oficina d'Informació del Consell Episcopal Latinoamericà a Roma. Pro, mort el 23 de setembre del 1927 als 37 anys, fou acusat injustament de participar en un complot per assassinar el president Plutarco Elías Calles, per la qual cosa fou empresonat i afusellat sense que se li fes cap procés.

Fou una de les moltes víctimes de la radicalització antireligiosa i anticlerical produïda entre els anys 1926 al 1929 a causa de la reacció popular davant la violenta reforma religiosa que el president Calles intentà imposar a l'Església catòlica a Mèxic.

El procés de beatificació del pare Pro fou iniciat per Pius XII l'any 1952 i va concloure l'any 1986, encara que ha estat postergat en diverses ocasions. El retard ha estat interpretat com el desig vaticà de no obstaculitzar una eventual obertura de relacions diplomàtiques entre Mèxic i la Santa Seu.

**Primera promoció de
monges infermeres a
Polònia**

Cent trenta-cinc religioses diplomades integraran aquest any la primera promoció de monges infermeres a Polònia des que aquest país és comunista. La decisió de la tornada de les religioses infermeres als hospitals i centres sanitaris polonesos, on d'aquí poc temps començaran a treballar, la va prendre el ministre polonès de Sanitat l'any 1981, després de rebre una petició en aquest sentit dels metges i autoritats eclesiàstiques, però serà aquest any quan aquesta mesura es posi en pràctica.

**Urban Eugen McGarry,
l'últim bisbe estranger
de l'Índia**

Monsenyor Urban Eugen McGarry, d'origen americà i de 77

anys, ha començat la seva retirada episcopal. Amb ell s'acaben els bisbes estrangers a l'Índia. Havia exercit el seu ministeri a la diòcesi de Dhagapur, a l'Estat de Bihar, al nord-est de l'Índia. El succeïx monsenyor George Victor Saupin, de 64 anys que des del 1971 estava al front de la diòcesi de Daltongari, amb 55.000 fidels. La diòcesi de Bhagalpur en té 34.000.

**Les filles de Sant Pau
es reuneixen a Fàtima**

LES FILLES DE SANT PAU, procedents de vuit nacions, entre les quals Espanya, s'han reunit a Fàtima per reflexionar sobre els aguts problemes de la societat i de l'Església a l'Europa d'avui, davant el compromís d'evangelització a través dels mitjans de comunicació social que és el fi de la congregació fundada per Don Alberione l'any 1915. Els ponents de la trobada, entre els quals Montero, bisbe de Badajoz, P. Schasching, de la Universitat Gregoriana, de Roma, Alois Wagner i els portuguesos Antonio Rego i J. Manuel Nunes, reflexionaren sobre la inculturació, la inserció social, les comunitats participatives i les noves tecnologies de la comunicació social.

**Dotze milions de dòlars
per a les Obres Missionals**

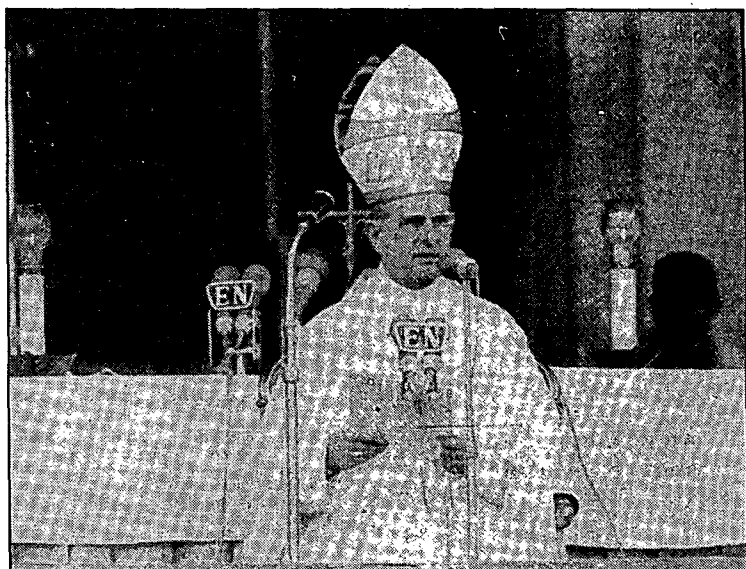
Les Obres Missionals Pontificies han posat dotze milions i mig de dòlars a disposició del consell superior de l'esmentat organisme, amb seu a Roma, segons nota de l'oficina d'Informació Missional.

L'esmentada quantitat fou recaptada entre els catòlics espanyols a favor de les Esglésies joves d'arreu del Món, en l'exercici del 1987. Representa un augment del 31,4 per cent sobre la quantitat posada a disposició en l'exercici anterior, després d'haver estat traduïda a les bones condicions que actualment presenta el dòlar americà.

El total del que s'ha recaptat a Espanya puja a quelcom més de 1.769 milions de pessetes, amb un increment del 17,93 per cent sobre la recaptació anterior. L'increment més sobressortint es va re-

**Segons el seu confessor Paolo Dezza
Pau VI pensà dimitir com a Papa**

Pau VI pensà en diverses ocasions dimitir del seu càrrec. Ho revela una de les persones que millor el va conèixer, el jesuïta pare Paolo Dezza. En una entrevista concedida a la revista 30 Giorni, el que fou durant molts anys confessor del Montini confirma que aquest, "amb el pas del temps i en declinar les seves forces, va pensar seriosament i moltes vegades presentar la seva dimissió". Durant el seu pontificat, que va durar des del 30 de juny del 1963 al 6 d'agost del 1978, es va parlar en més d'una ocasió d'aquesta eventualitat. El seu únic fonament eren al·lusions molt indirectes del mateix Papa, i algunes indiscrecions de gent que formava part del seu cercle més íntim.

Perllongats diàlegs

El pare Dezza, que una vegada per setmana es dirigia als apartaments papals per escoltar el Papa en confessió i amb el qual després mantenia perllongats diàlegs, ha dit que el Papa estava preocupat pel "pensament d'una malaltia que l'incapacités per treballar, davant el mal que podria ocasionar a l'Església". Al mateix temps, sempre segons aquesta font confidencial, "el Sant Pare sentia el deure de no deixar la tasca que li havia confiat la Providència mentre li donessin suport les for-

ces i el preocupava el trauma que podria produir a l'Església el fet inhabitual de la dimissió d'un Papa. Per això, pregava insistentment a Déu que li permetés treballar mentre el conservava viu. El Senyor l'escoltà i li va permetre treballar fins a la vigília de la seva mort".

Rumors de dimissió

Un moment en el qual foren especialment forts els rumors d'una possible dimissió de Pau VI fou en complir els setanta cinc anys, el 26 de setembre del 1972 (havia nascut en Concesio de

Brescia, el 26 de setembre del 1897), en complir l'edat que el reformat Dret de l'Església imposava com a fita per a les responsabilitats de govern de bisbes i càrrecs de la cúria romana. També es va evocar l'esmentada possibilitat quan Pau VI va visitar la tomba de Celestí V, l'únic Papa de la història que va dimitir. Escollit el 5 de juliol del 1294 aquest monjo dimití el tretze de desembre d'aquest mateix any. Es va recloure a la ciutat de l'Aquila (regió dels Abruzzos), on va morir el 1296, i va ser canonitzat l'any 1313 pel seu successor, Climent V.

gistrar en la part dedicada a seminaris i noviciats del Tercer Món, xifrat en un 58,79 per cent. Gràcies a aquest increment, la recaptació passà de 167 milions a quelcom més de 265 milions de pessetes.

Pel que es refereix a l'aportació de l'Església a Espanya a les obres missionals pontificies en els últims cinc exercicis, es constata un increment anual del 14,33 per cent.

Finalment, la direcció nacional de les Obres Missionals Ponti-

fícies que presideix el bisbe monsenyor José Capmany, agrai a tots els catòlics d'Espanya la solidaritat amb l'Església Missionera al Tercer Món.

La visita del Papa a Lima

Són molt avançats els preparatius per a la visita del Papa: a finals d'abril estaran acabades una tribuna de 625 metres quadrats i una gran creu de 35 metres d'alçada. Aquesta és la segona vegada

que Joan Pau II va al Perú. Va anar a aquesta nació de l'1 al 5 de febrer del 1985, durant el seu 25 viatge apostòlic internacional i sisè a Amèrica llatina.

Aquesta segona visita té com a finalitat clausurar, el dia 15 de maig, el V Congrés Eucarístic dels països bolivians: Colòmbia, Bolívia, Equador, Panamà, Perú i Veneçuela. Es calcula que assistirà a la clausura del congrés més d'un milió de persones i que més de dos milions seguiran l'acte a través de la ràdio i la televisió.

Dia Mundial pro vocacions sacerdotals i religioses

Sí, com Maria

En aquests últims anys i a nivell mundial ha augmentat el nombre de vocacions sacerdotals i religioses, fins i tot, en certes diòcesis, ordes i congregacions religioses. En canvi el seu nombre és el que l'Església necessita. A Catalunya concretament la recuperació és molt lenta encara.

Per això és necessari redoblar l'oració individual i comunitària perquè el Senyor envii nous operaris a les seves mes-

ses i perquè els cridats responguin generosament a la invitació. Amb aquesta intenció s'ha establert el "Dia Mundial pro vocacions", que aquest any se celebra el dia 24, Diumenge del Bon Pastor.

La vocació és un do de Déu però al mateix temps és una resposta de l'home. Sap dir sí, com va saber dir la Mare de Déu, és propi de joves selectes que senten la urgència del compromís evangèlic.

Centre psicopedagògic especialitzat en:**ADULTS:**

- Stress, insomni i depressions.
- Diagnòstic i psicoteràpia de les disfuncions sexuals.
- Tècniques d'expressió oral.

NENS:

- Reeducació logopèdica.
- Psicomotricitat.
- Recolzament escolar.
- Orientació a pares sobre problemes de l'adolescència.
- Orientació professional.

C/. Laforja, 102, àtic, 1ª. 08021 BARCELONA.
Telèfon 201 81 04. Dm. Dj 11-1; Dl. Dm. Dj. 5-7.

COU. Centre Cristià dels Universitaris. - En el nostre centre, el dijous, 28 d'abril, a les 8 del vespre, celebrarem la pregària per al Tercer Món, adherint-nos a la Campanya de Catalunya Solidària. - El dissabte, 30 d'abril, a les 6 de la tarda, tindrà lloc la tertúlia: "Els anuncis estimulants del consumidor: ens respecten?", a càrrec de Lluís Quílez, expublicitari i tècnic especialista d'imatge i so. - El cap de setmana -30 d'abril, 1 de maig- ens trobarem al Monestir de Vallbona de les Monges per compartir amb elles la pregària.

Entesa Judeo-cristiana de Catalunya. - "Daniel Levi (Miguel) de Barrios y la literatura de los safardies en la Jerusalem holandesa del s. XVII", és el títol de la CONFERÈNCIA que la professora Ester Bartolomé, donarà el dijous 28 d'abril, a les 7'45 de la tarda, al c/. Llúria, 5 (Sala Claret).

Tradicional Triduum en honor de la Mare de Déu de Montserrat a la Basílica Parroquial dels Sants Just i Pastor. - Se celebrarà del 25 al 27, a les 7'30 de la tarda, amb els exercicis de pietat propis i Missa amb homilia, a les 8, que predicarà Mn. Jaume Armengol. El dia 27, festivitat de la Mare de Déu, hi haurà misses cada hora des de les 9 del matí a les 13 h. La Missa de les 8 del vespre la celebrarà el Sr. Car-

denal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany. Organitza els esmenats cultes l'antiga "Cofraria de la Mare de Déu de Montserrat", i hi prendrà part la Coral "Verge Bruna".

Església del Santíssim Sagriment. - (c/. Aragó, 268). **PREGÀRIA OBERTA.** Diumenge de les 11 a les 13 h. Convidem a tots els joves interessats a participar a la PREGÀRIA, que tindrà periodicitat quinzenal. Dedicarem un temps a Reflexió personal-Reflexió en grup, sobre l'experiència de la vida quotidiana a la llum de l'Evangelí. Diumenge, 24 d'abril, tema: "La vida comunitària dels Apòstols". Diumenge, 8 de maig, tema: "Sentit de la pregària dins la vida quotidiana". Diumenge, 22 de maig, tema: "Pregària a l'Esperit". Diumenge, 5 de juny, tema: "Maria a l'Evangelí". Diumenge, 19 de juny, tema: "Fe i compromís".

CONCERT D'ORGUE. Monestir de Santa Maria de Vallbona. - Diumenge, dia 24 d'abril, a les 6 de la tarda, CONCERT D'ORGUE a l'església del cenobi, a càrrec de Maria Nacy, patrocinada per Joventuts Musicals de Catalunya, per haver obtingut el Premi d'Honor del Grau Superior d'Orgue i Matrícula d'Honor en acabar la carrera en el Conservatori Superior de Música de Barcelona. Obres de J.S. Bach, F. Mendelssohn, R.

Schumann i F. Liszt. **ENTRADADA LLIURE.**

Facultat de Teologia de Catalunya. Campanya "CATALUNYA SOLIDÀRIA". - Conferència: "Sollicitudo rei socialis" - L'Encíclica de la Solidaritat". Introducció històrica: Prof. Ignasi Salvat. El missatge de l'Encíclica: Prof. Antoni M. Oriol (Departament de Teologia Moral). Dimarts, 27 d'abril, de 19'30 a 21 h. Aula Magna (Diputació, 231).

TELÈFON APLEC. - El Servei Premsa de l'Aplec de l'Esperit 1988, informa del telèfon del Secretariat. És el (93) 318 67 65. L'adreça continua essent: Rivadeneyra, 6, 3er. 08002 Barcelona.

APLEC DE L'ESPERIT 88

PARE NOSTRE, ensenyans a estimar. - Has sentit parlar alguna vegada de la **Vetlla de la Salut?** T'oferim saber el què és en el setè any de la seva celebració. Els joves de la Zona Pastoral de Sabadell tindrem la possibilitat de reunir-

nos per pregar, i al mateix temps divertir-nos una bona estona junts. No t'ho pensis dues vegades i VINE. T'ESPEREM. **Part pràctica:** Dia de la Vetlla, dissabte 7 de maig. Hora: dos quarts de 10 del vespre. Lloc: Santuari de la Mare de Déu de la Salut.

IV Ruta dels malalts més desatesos. - Organitza la Delegació Pastoral de la Salut; aquesta es farà a la Fundació Albà el proper dia 30 d'abril. Abans, a 2/4 de 9 del matí, ens trobarem a l'Avinguda de la Catedral, per anar tots junts a l'esmentada Institució. Per informació: tel.: 317 15 97, cada matí de 10 a 13 h.

Grups d'Oració i d'Amistat. - El proper dia 1 de maig, organitzen un recés al Col·legi Sant Vicenç de Paul, carrer Carolines, n.º 10. Començarà a les 5 de la tarda amb la predicació de Mn. Josep Cascante i

finalitzarà sobre les 7 de la tarda amb la Santa Missa.

TARRAGONA

D'interès per a sacerdots i religiosos. - La parròquia de Sant Martí, d'Altafulla (Tarragona) ofereix gratuïtament un apartament apte per a dues persones i degudament moblat, construït en el mateix edifici de l'església del Barri marítim, a sacerdots i religiosos que vulguin venir a estiuar-hi, des del mes de maig al de setembre inclusivament, pel temps que ho desitgin, amb l'única obligació els dies feiners de celebrar la missa en la mateixa església i els dies festius ajudar la parròquia en la celebració de les misses i en la pastoral parroquial. Els interessats dirigir-se a Mn. Isidre Saludes, pvre. rector d'ALTAFULLA, Plaça de l'església, s/n. ALTAFULLA. Tel. (977) 650 158.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

S'OFEREIX maitre o encarregat per petit hotel o restaurant. T. 246 02 21. Es donen informes.

SRTA. 29 anys desitjaria relacionar-se amb solter fins seriosos. Tel. 333 41 14.

SOLTER 46 anys, decorador desitjaria conèixer soltera o vídua fins matrimonials. Tel. 386 24 99. 10 nit.

ES NECESSITA empleada interna 30-40 anys per a residència universitària. Tel. 203 23 62.

SRA. lloga habitació a Srta. sols dormir. Tel. 229 08 22.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella, es traspasa i lloga, tel., algua. Preu: un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

PROFESSORA literatura anglesa s'ofereix. Trucar matins de 9 a 10. T. 555 28 60.

SOLTER 46 anys, catòlic, desitja conèixer Srta. fins matrimonials. Tel. 386 24 99.

COMPARTIRIA pis silenciosos gratuït amb Srta. a canvi de petites feines domèstiques. Truqueu al Tl.: 340 72 14. Sra. Maria.

UNIVERSITÀRIA dinàmica amb sensibilitat artística cerca persona similar de 40 anys per formalitzar-se. Apart. 94.117 Barcelona.

BONIC pis es ven a Castelldefels. Tel. 219 28 84.

SOLTER 60 anys desitja casar-se amb senyora seriosa de 50/56 anys. T. 256 82 22 de 20 a 22 hores.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

ES VENEN plaques metàl·liques per darrera les portes, imatge de Ntre. Senyor Jesucrist per 250 ptes. Tel. 381 85 70.

VENEDOR/A de 18 a 65 anys, encara que jubilat per visitar botigues articles regal, confiteries, restaurants, santuaris, etc. a comissió. Tel. 254 17 05.

ES NECESSITA Sra. 50/65 anys per dormir i companyia a diari de 9 nit a 8 matí, 1.000 ptes. nit Zona Gràcia. Es demanen referències. Tel. 255 76 08 de 8 a 10 nit.

ANGLÈS nadiu, s'ofereix per classes escola o institut. Trucar matins de 9 a 10. Te. 555 28 60.

AL BERGUEDA, casa en venda amb garatge, hortet, 6 milions. Tel. 874 13 01.

ÉS NECESSITA noia F.P. jardí infància. Tel. matí 11 a 14 al 215 15 93.

AUXILIAR CLINICA amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preus econòmics. També vetlla malalts, preus a convenir. Tel. 323 10 43 nit. Tel. 424 91 61 dia.

VENC botiga al carrer Muntaner, 200 m². Tef. 253 25 53.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

NOVETAT!

Xesc Soliu

QUAN LES COSES PARLEN

Col·lecció "Miscel·lània": n.º 3.
Fundació Catalunya Cristiana

Del mateix autor: "El seny d'un poble" (2.ª edició)

Edita: Fundació Catalunya Cristiana.

Venda en totes les llibreries

Distribueix: Distribuïdora Balmes, c/. Duran i Bas, 11.
Tel. 317 94 43. 08002 Barcelona.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 41.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Ajunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

Els religiosos tenen confiades 1.010 parròquies a tot l'Estat

Els franciscans, amb 134, els que regenten més parròquies

MADRID.— Els religiosos tenen confiades a Espanya 1.010 parròquies, segons la "Guia de parròquies de religiosos a Espanya" que publicarà pròximament la Confederació Espanyola de Religiosos (CONFER) de la qual és autor Francisco Javier Elizari.

La CONFER envia a cada provincial el material que posseïa sobre les seves parròquies de cara a la seva actualització. Amb les llistes rebudes es va elaborar una nova llista. Per a la seva verificació es va escriure a tots els sacerdots, dels quals es va rebre una àmplia resposta. Elizari adverteix, no obstant, que calia una última comprovació per part de les cùries episcopals, però aquest pas no s'ha donat.

La Guia recull les parròquies pròpiament dites, no d'altres centres pastorals que no tenen aquest caràcter i només aquelles que estan confiades institucionalment a una institució, no les ateses amb compromís purament personal per membres d'instituts integrats a la CONFER.

La distribució de parròquies per instituts religiosos és la següent:

Agustins	25
Agustins Assumpció	2
Agustins Recolets	22
Barnabites	4
Benedictins	7
Canonges Regulars del Laterà	8
Caputxins	37
Carmelites	26
Carmelites Descalços	33
Cistercencs OCSO	1
Clarètians	117
Dominics	56
Escolapis	17
Franciscans	134
Franciscans TOR	11

Franciscans Menors Conventuals	8
Fills de la Caritat	2
Fills de la Sagrada Família	2
Jesuïtes	59
Marianistes	15
Maristes (Pares)	12
Mercedaris	41
Mercedaris Descalços	8
Mínims	1
Missioners de la Preciosa Sang	3
Missioners Sagrada Família	9
Missioners dels S. Cors	10
Missioners de Ntra. Senyora de la Saleta	1
Missioners de l'Esperit Sant	1
Missioners del Sagrat Cor	6
Missioners del Verb Diví	3
Montfortans	1
Oblats de Maria Immaculada	8
Operaris Diocesans	7
Oratonians	3
Orionistes	4
Palotins	3
Passionistes	37
Paüls	100
Redemptoristes	20
Reparadors	6
Sagramentins	14
Sagrat Cor de Betharram	3
Sagrats Cors (P. dels)	21
Salesians	69
Salvatorians	1
Servents de Maria (Servites)	3
Teatins	2
Terciari Caputxins	2
Trinitaris	26

La diòcesis que té més nombre de parròquies confiades als religiosos és la de Madrid-Alcalà, amb 121; després de Santander, amb 69; Bilbao, amb 64; Oviedo amb 44 i Barcelona amb 43.

PASTORAL RURAL

El gall i la cresta del rector

Entre el rector de Garriguella i el rector de Sta. Eulàlia de Ronçana és a dir, entre mossèn Isidre Coromines i mossèn Josep Pausas s'encetà una reflexió d'aquelles que deixen bon gust a tots els participants. Acabat l'examen dels projectes pastorals presentats, quedava una qüestió pendent: ¿Els fidels per què no hi participen? ¿Com és que el rector en camisa o en sotana es troba amb la batuta als dits i les butaques buides?

Fins ara, el rector sempre ha fet de gall, deia el de Ronçana, i mai no pot dissimular la cresta. Li és natural el ser amo de corral, precursor de totes les iniciatives. Necessitem un ramadet que bati ales aplaudint; vagi on vagi el rector, no sap dissimular la cresta, perquè íntimament és el pollastre de sempre, bec obert i la paraula cantant.

Hem deixat sotana i tonsura però ens queda la cresta; la cresta perdurable és l'amenaça constant a la democràcia. Fins ara el rector era l'amo de la parròquia, era el model per a tots els galls: totes les gallinetes li covaven les idees, les iniciatives, els seus gustos, el seu aliment espiritual: pollastre amb batuta, bec obert i esperons amagats. Bé ho sap la gent que no hi pot haver dos galls al mateix corral, ni dos capellans a la mateixa parròquia, perquè aleshores, a més d'ensenyar la cresta, ensenyen el que mai no haurien d'ensenyar. La conversió "rectoral" suposa una dolorosíssima amputació de cresta i esperó ja que es constata que allí on hi ha consells pastorals constituïts el mossèn no pot estar-se d'ensenyar-hi el seu "plumero".

El show de gall al voltant de les gallinetes té aspectes infantils: es busca protagonisme, hi ha set de "piropos", desplegament de facultats humanes; "Que bé que parla", "Que bé que canta", "Que bé es conserva", "Quin goig que fa" i el mossèn fa l'aleta i llença els "ki-ki-ri-kis" que el sacerdot és al servei de la comunitat, dit en llenguatge de corral, vol dir que la comunitat està al servei de la vanitat sacerdotal.

La conversió sacerdotal vol dir una extracció de "crestitis" i una estiorada d'ales. Hi ha ponadors acotats i les gallinetes prou ho saben, malgrat tots els cants gallinacis d'una matinada conciliar.

Amb l'albada del Vaticà II, amb les aportacions sinodals a la missió dels laics en l'Església, els cants de pollastre i els concerts de gallina són més clamorosos i esperançats. Però, tal com deia el rector de Garriguella, per més que cantin els de dalt i canviïn graons d'escala als de baix, sense una dolorosa conversió personal, cada sacerdot continuarà amb el "show" dels seus plomalls; lamentem que els laics no participin, i si ho fan, tenim por de la primàcia de galliner.

El Colom Celestial faci el niu al nostre cor i sigui Ell qui emmiralli plomes i plomalls. Necessitem el Sant Esperit, ales esteses damunt la consciència, com les nostres mans damunt el pa, per endevinar les crestes de vanitat, la buidor de plomes i els esperons inconfessables.

JOAN MARQUILLES i LLORENS
Departament de Pastoral Rural

IMPROMPTU

Al·lèrgia

Llegeixo que un 10'4% dels ciutadans de la nostra terra pateixen efectes al·lèrgics o, millor dit, són afectats d'al·lèrgia. Naturalment, la notícia es refereix a aquesta mena d'al·lèrgia que quan menys t'ho esperes i a causa de la presència d'un element exterior o descuradament ingerit, produeix en el cos efectes tan diversos com l'esternut seguit i desconsiderat, la tos impertinent, l'envermelliment de la pell, un perbocament gairebé mecànic, un perillós ofec asmàtic, llàgrimes incoherents... múltiples efectes com múltiples són els causants.

La dada és força interessant, i cal pensar que és un problema que ha fet sortir cabells blancs a molts metges i estudiosos.

Ara bé, hi ha una altra mena d'al·lèrgia que podríem anomenar mental. ¿Quin tant per cent li correspondria? Em sembla que seria elevadíssim, i potser ningú no se n'escapa. Uns menys que altres, naturalment. Aquesta mena d'al·lèrgia es presenta molt sovint en el camp professional. Així, per exemple, un metge s'emmurria quan percep que un altre metge en sap tan com ell; un advocat, quan un altre advocat guanya un p et qu e semblava impossible; un artista dels d'ara (i els d'abans també) iai els artistes!, quan els gargots d'un altre són més cotitzats, o els compassos musicals del veí són més desacompassats...

Aquesta mena d'al·lèrgia té un gran efecte entre els polítics. Hi ha polític en estat d'oposició que és capaç de crear la més insòlita fraseologia denigrant dedicada a l'adversari, i la seva al·lèrgia mental no li permet captar que les paraules són, moltes vegades, com un bumerang, o fan com la major part de processons que tornen allí d'on han sortit.

ORIOl CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Un camí mil·lenari

Catalunya celebra el Mil·lenari de la seva naixença com una nacionalitat pròpia, que comença un camí llarg i complex. Ara fa mil anys que el Comte Borrell, després de l'assalt i el saqueig de Barcelona l'any 985 per Al-Mansur, tallà els lligams que unien el país amb el rei de França. Els nostres comtes tenien al seu costat un poble que venia de lluny, amb una gran ànsia de llibertat i amb el coratge d'una gran esperança.

Aquell poble també era sincerament cristià. La fe en Jesucrist havia estat predicada des dels començos del cristianisme. En efecte, l'any 259, Fructuós, bisbe de Tarragona, amb els seus diàques Auguri i Eulogi, donaren testimoni de la seva fe amb el martiri; l'any 340, l'Església de Barcelona oferí el fruit madur del testimoni adolescent d'Eulàlia, una laica cristiana; al "Castrum Octavianum Augusti", morí màrtir Sant Cugat, i a Girona, el missioner Fèlix demostrà a tothom com el cristianisme hi havia arrelat. De fet, aquestes són les primeres dades segures que posseïm d'una Església viva al nostre país. Aquelles comunitats de cristians, segurament petites i potser de les classes més humils, foren com el llevat enmig de la massa.

L'any 516, en plena època visigòtica, signaren l'acta del Concili de Tarragona els bisbes d'Empúries, Girona, Barcelona, Osona, Egara, Urgell, Tarragona, Lleida i Tortosa. L'Església anà configurant, en col·laboració amb l'element civil, el teixit social català. Els monestirs, els bisbats, però sobretot les parròquies, al mateix temps que predicaven la fe cristiana, es convertiren en importants elements de civilització. La seva acció espiritual i cultural al costat del poble senzill, va fer possible el naixement nacional de Catalunya.

Cal remarcar la importància de les parròquies, sempre però sobretot després de la invasió dels àrabs. Eren l'armadura de l'organització i de l'administració eclesiàstiques del país. Un rector titular —sovint assistit per altres clergues— assegurava els oficis dels diumenges i dies de precepte, l'administració dels sagraments, els enterraments i l'ensenyament de la doctrina als fidels. A les ter-

res de la Catalunya Vella en general, la divisió en parròquies perpetuava un estat de coses que ja venia d'antic, potser dels temps baix-romans, però segur dels visigòtics.

Vet aquí el camí cristià fressat pel poble de Catalunya. La vitalitat religiosa de la nostra gent va ajudar tant al naixement com a l'avanç pel camí de la nacionalitat catalana. I així ha estat al llarg i ample de tota la nostra història, tant per a bé com per a mal; ja que no sempre els cristians i les institucions eclesials han sabut estar a les altures que la fe els exigia; sobretot en els moments de crisi. L'Església però ha salvat moltes vegades la llengua i les essències de la nostra personalitat, fins al punt que, si algú s'entesta en ignorar aquesta realitat, deixa despenjada una part molt important dels fonaments de la història de Catalunya.

La celebració del Mil·lenari és alhora una memòria històrica i una invitació a marxar cap al futur. És una bona ocasió per conèixer les nostres arrels i el nostre passat; però també per fer un bon examen de consciència sobre el nostre present i de saber llegir amb claretat i amb fe els signes dels temps. Per encarar-nos amb el futur! És aquí en l'Església hi té una paraula a dir. I ho ha de fer amb humilitat i amb honradesa; però també amb coratge. Sense caure en triomfalismes passats, és ben cert que, si els cristians no ocupen el lloc que els correspon en la construcció i consolidació del futur de Catalunya, aquesta serà molt diferent de com podria i hauria de ser. El fet de la violència que apareix més d'un cop a la nostra història, no deixa de ser —dintre de la seva complexitat de causes— una mena de crit d'alerta a treballar amb encert en l'educació humana i cristiana dels ciutadans de Catalunya. A les parròquies —malgrat no sigui exclusivament—, els correspon un lloc molt important: han d'aconseguir que els fidels segueixin i visquin de paraula i d'obra l'Evangeli de Jesucrist i en donin testimoniatge a dins i a fora dels temples.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

BARCELONA

Joaquim Morató ha estat nomenat nou provincial de Catalunya

La Salle: 19.371 alumnes regits per 183 Germans

BARCELONA.— Ha estat nomenat nou provincial de Catalunya de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes, el germà Joaquim Morató i Comerma, natural de Manlleu.

Pedagog amb inquietuds quant als nous corrents, a les innovacions pedagògiques i a l'escola lasal·liana. Tot això l'ha portat a escriure una sèrie d'obres didàctiques, com són el "Si us plau", "Endavant" i "La meua escola", totes elles a l'abast del món dels infants i dels adolescents.

Llicenciat en pedagogia i catequista, s'ha dedicat a la docència durant molts anys, essent director de La Salle Manresa, La Salle Bonanova, i després d'estar onze anys en diferents comunitats de govern, últimament exercia la docència a La Salle Tarragona.

Succeeix en aquesta missió al germà Lluís Diumenge, que ha estat provincial aquests darrers set anys.

El Districte La Salle de Catalunya actualment compta amb 303 Germans, 34 dels quals estan en països de missions, 23 escoles que agrupen 40 nivells educatius i que estan repartides per la geografia catalana amb una incidència sobre 19.371 alumnes que són orientats i ensenyats per 183 Germans i 733 professors.

L'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes s'escampa per 83 països i està format per 8.653 Germans.

La Mare de Déu de Montserrat i el bisbe Torras i Bages

Les festes montserratines del mes d'abril ens inviten a parlar del bisbe Josep Torras i Bages "El Patriarca Espiritual de Catalunya" com se'l qualifica en un opuscle que difon la Causa de la seva beatificació.

És impossible en unes limitades ratlles dir quelcom que dibuixi, tan sols, la silueta de la imensa personalitat religiosa, humana i catalana del nostre bisbe Torras i Bages.

Fill de les Cabanyes (Alt Penedès), nasqué el 12 de setembre del 1846, en el temps que "els ceps del Penedès s'oferien ubèrrims", escriu el seu biògraf P. Joan Gabernet. I fou ordenat bisbe de Vic, a Montserrat, el 8 d'octubre del 1899.

Torras i Bages era una persona que tocava de peus a terra. Fill de pagès, no desfigurava la Fe amb misticismes, i donava a cada cosa el seu nom. Era estalviador, però generós, fins a entregar tots els béns que heretà de la seva família Cal Gomà.

A la seva taula no hi havia cafè, ni licors, ni luxes. A l'anomenat "palau del bisbe" on vivia, no hi havia estufes, ni en el seu despatx. I tan freds com són els hiverns de Vic!

A les 8 del vespre, de cada dia, congregava a la capella tota la família episcopal, i ell mateix dirigia el rosari, del qual era gran devot, amb les subsegüents lletanies i sis parenostres. Es llevava, cada dia, a les 5 del matí, i feia extenses hores de meditació, del matí al vespre. Una veritable vida d'asceta. No és estrany que la seva Causa de beatificació, a Roma, estigui molt avançada.

Però, també cal dir que era un bisbe savi, exigent, estudiós, gran pensador, actiu i emprenedor. Fou el bisbe del seny i sacerdot enter: en la paraula i amb la ploma. Parlava clar i català als de dalt i als de baix. Als de Madrid, que molt el temien pel seu catalanisme, i els lliure-pensadors i agnòstics de la nostra terra, temerosos de la seva fe, que mou muntanyes.

Fidel a l'Església i a les seves institucions, sofria, silenciosament, en el desviament que submergí Verdader en doloroses maltempsades, al qual oferí la seva casa de Vilafranca, com a lloc de repòs, perquè pogués descansar de tanta agitació que el burxava. —No es fi d'ofertes de gent que no esti-

ma Déu ni l'Església— li escriu, amb profunda caritat de sacerdot, i de bon amic, per fer-lo reflexionar i reentrar en el vial del seny.

L'obra cabdal de Torras i Bages, i que li ha donat més popularitat, és el llibre "LA TRADICIO CATALANA" editat el 1892. Un autèntic manifest religiós, i forjador de la nostra nacionalitat.

Contrari d'integrismes, com era moda en molts sectors catòlics de la seva època, sentia dins de l'ànima la fretura per una Catalunya regionalista, tenint per base la voluntat de Déu.

Sacerdot prudent, però, no va voler assistir a Manresa, l'any 1892, on la Unió Catalanista va proclamar les famoses Bases, que ell prèviament havia llegit i assessorat. A la seva taula, tenia prohibit de parlar de política.

Sobre aquest tema, havia dit: Tot sistema social, polític o econòmic, ha d'ennobrir l'home i ajudar-lo. L'Estat és per servir l'home, no l'home per servir l'Estat.

L'Església sap caminar sola. Sense necessitat de tutors. Ni ha de cercar aliances amb el poder secular que, tard o d'hora, les seves formes esdevenen caduques.

L'esperit de Jesucrist s'ha de buscar en l'Església.

Consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluc, és bo de recollir la seva opinió sobre l'art: El goig estètic —diu— no pot provenir del materialisme. La vera font de la bellesa poètica, pictòrica i musical és impensable sense aquell "sol" que il·lumina l'esperit.

És propi en les festes montserratines, recordar "La Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat" oració composta per Torras i Bages i que fou, un temps, molt popular a Catalunya.

En ella es demana pel nostre poble, fe i honestat en els costums. Que allunyi de la Pàtria la discòrdia i la blasfèmia. Que deslliuri la nostra terra d'enemics espirituals i temporals. Que mai no es desfaci el poble català. I es prega per la germanor i la pau, de tots, símbol de les quals són les oliveres que rodegen la Santa Muntanya.

FRANCESC A. PICAS

FETS I CRITERIS

Més justícia i més amor

L'Encíclica de Joan Pau II sobre "la preocupació social de l'Església" ha tingut a la premsa un ampli ressò i comentaris positius, tot i que hem de reconèixer que han estat més aviat parcials.

Joan Pau II ha volgut retre un homenatge al seu predecessor Pau VI que publicà, fa vint anys, l'encíclica "Populorum progressio". En remarca la novetat quan afirma clarament que la qüestió social ha adquirit una dimensió mundial.

El Papa actual recalca la manera com Pau VI defensava que el desenvolupament integral de l'home, més enllà del simple creixement econòmic, ha d'incloure les dimensions social, cultural i espiritual de l'ésser humà.

La nova encíclica també reconeix que la "Populorum progressio" tingué un sentit profètic quan sintetitzava la seva formulació en la famosa frase: "el desenvolupament és el nou nom de la pau". Això equivalia a dir, de manera incisiva, que la guerra i els preparatius per a la guerra són els principals enemics del desenvolupament dels pobles.

Joan Pau II descriu alguns canvis que marquen la situació actual: a l'optimisme moderat de fa vint anys, ara el desenvolupament ofereix més aviat una impressió negativa.

L'abisme entre els països del Nord i del Sud persisteix i augmenta amb més intensitat en relació als països més pobres.

La manca d'habitatges i el creixement de l'atur són també dos fenòmens que afligeixen els països "rics" i, amb més dramatisme, els països "pobres".

És significatiu que es parli actualment de Primer món, de Segon món, de Tercer món i de Quart món. Amb aquesta última expressió s'indiquen també les zones o "bosses" de pobresa i de misèria existents als països de renda mitjana i alta.

Joan Pau II examina els dos blocs existents avui: un a Occident, amb un sistema inspirat en el capitalisme liberal, i l'altre a Orient amb un sistema inspirat en el col·lectivisme marxista. Això crea una oposició entre ambdues concepcions del desenvolupament de l'home i dels pobles, ambdues imperfectes i necessitades d'una correcció radical.

La doctrina social de l'Església no és pas una "tercera via" entre el capitalisme liberal i el col·lectivisme marxista. L'ensenyament social de l'Església és part de la seva missió evangelitzadora que il·lumina la consciència de les persones i les mou a comprometre's en favor de la transformació de les "estructures de pecat".

La creixent consciència de la interdependència entre els homes i les nacions demana una resposta de solidaritat, solidaritat que és la ferma i decidida convicció de treballar pel bé comú.

El nou horitzó que presenta l'Encíclica és una visió més solidària del desenvolupament, visió que exigeix un major compromís de més justícia i de més amor en favor de tots els homes i de tots els pobles.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat.

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO N.º 416

Pagarés lletra tresor 10% net anual
Borsa: 30% net anual demostrable
Interessos mensuals dels beneficis
Comissió: Cobrem només si hi ha beneficis.
Adreça: Princesa, 20, pral. 1.ª - 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 / 310 71 13. Telex 93.377 TXSEE

PELEGRINATGE AL SANTUARI DE NÚRIA

Dia 7 de maig de 1988

Organitzat per la PARRÒQUIA DE NTRA. SRA. DE NÚRIA, de Barcelona, per als seus fel·ligresos i per a totes les persones que ens vulguin acompanyar, amb motiu de l'Any Marià i amb l'assessorament dels "AMICS DE NÚRIA".

Preu: 3.150 Ptes., tot inclòs.

PER A INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS dirigit-vos a la parròquia de Ntra. Sra. de Núria, carrer Bon Pastor, núm. 7, despatx dels "AMICS DE NÚRIA" (Auditori), els dimarts de 5 a 8 de la tarda i el dijous de 4 a 7. Telèfon 200 01 67. La inscripció es tancarà el proper dia 30 d'abril.

US HI ESPEREM A TOTS!

Els moments d'interiorització, de festa i cant, pregària i reflexió, se seguien il·luminats per la llum de Crist.

A Sant Martí de Sesgueioles, i sota el lema de "Segueix-me"

700 joves van celebrar la Resurrecció de Crist

SANT MARTÍ DE SESGUEIOLES.— És el novè any consecutiu que 700 joves de diferents escoles de La Salle de Catalunya s'aplega, al Casal La Salle de Sant Martí de Sesgueioles, a la comarca de l'Anoia, per celebrar la Resurrecció de Crist.

Sota el lema de "Segueix-me", es va celebrar la joiosa i festiva Vetlla Pasqual precedida del treball de dijous a dissabte.

El dijous sant es van començar a trobar els joves provinents de les diferents comarques catalanes. Un treball previ de preparació havia servit de motivació a cada grup. Nois i noies de diversos grups de

aments, acompanyats dels seus animadors, arribaven a Sant Martí o a Manresa. Els més grans, alumnes de COU o Universitaris es trobaren a Manresa. El grup de mitjans (adolescents) feien el seu treball al "Molí de la Roda", i els més petits, 14, 15, 16 anys, al Casal La Salle de Sant Martí.

Dijous, divendres i dissabte cada grup va aprofundir en la temàtica adaptada a l'edat corresponent. Un dels moments culminants va ser el Camí de la Creu i la litúrgia del divendres, que es perllongà durant la nit amb estones de pregària i silenci respectuosos, amb motiu de la mort de Jesús. Va ser una nit de desert i de dol.

Arribat el dissabte, tots feren cap al "Molí de la Roda", on s'agruparen en l'envelat muntat per celebrar la solemne i joiosa "Vetlla de Pasqua". Els moments d'interiorització, de festa i de cant, de pregària i reflexió, se seguien, il·luminats per la llum de Crist, fins que varen esclatar amb l'Al·leluia pasqual.

L'equip de pastoral de La Salle, ajudat per un nombre considerable d'animadors, va portar a terme la preparació i l'organització. Els joves de Catalunya van fer realitat, un any més, la celebració de la Pasqua en un ambient sa i bo, com sap fer el nostre jovent.

JOAN LLUÍS CASANOVAS

El Bisbe Joan la va beneir fa poc a Vaqueira

L'Església de La Mare de Déu de les Neus, un indret de pau espiritual per als esquiadors

SALARDÚ.— Acompanyat dels preveres de la Vall d'Aran, d'Evarist Vigatà, rector de Salardú, i d'un bon nombre de fidels, el dia 29 de març, el bisbe Joan beneí l'església de la Mare de Déu de les Neus, de Vaqueira, i en consagrà l'altar.

La nova església de Vaqueira va ser projectada per atendre els serveis religiosos de tot el personal relacionat amb el complex esportiu de Vaqueira-Beret. S'hi celebra culte des del 31 de desembre del 1985 —com informà CATALUNYA CRISTIANA 2. feb. 86—, té una capacitat per a 500 fidels i la Comissió promotora hi ha invertit al voltant dels 40 milions de ptes. L'arquitectura de l'obra està formada per tres naus de pedra a dues vessants cobertes amb llosa a l'estil muntanyenc.

Goigs de la Mare de Déu de les Neus

Amb ocasió de la benedicció del nou temple es van cantar per primera vegada els goigs de la Verge titular, amb música de mossèn Albert Vives i lletra d'Antoni Fortuny. El poema dels Goigs va ser guardonat en el darrer certamen de l'Acadèmia Mariana de Lleida. Són dotze estrofes de sis versos i dues de quatre versos amb la tornada de dos. La composició s'inspira en imatges bíbliques i temes de muntanya relacionats amb la figura de Maria: el pi i l'abet, la rosada, l'esquí, el sol, la neu... La música dels Goigs és "senzilla, agradable i cantable", ens ha dit el seu autor.

No es freqüent, i menys encara en les comarques de muntanya, estrenar un Goigs amb la tradicional rancior dels bells cànctics religiosos populars. Tampoc no és freqüent beneir esglésies noves, per això el Sr. Bisbe comentava: "un acte que avui no fem massa vegades".

Sis milions de pessetes han donat els aranesos a l'església el 1987

VIELLA.— Sis milions de ptes. han lliurat els fidels

aranesos a l'Església durant l'any 1987, quatre corresponen a les col·lectes ordinàries destinades al culte i activitats parroquials i els altres dos són l'import total dels donatius destinats a ajudes específiques: missions, caritat, seminari, etc. En el capítol de les col·lectes ordinàries la meitat de la xifra, exactament 2.086.440 ptes., correspon a la parròquia de Viella i pobles agregats.

En l'estadística de les col·lectes extraordinàries els fidels aranesos han palesat una sensibilitat particular pels problemes de la fam en el món, 370.000 ptes. ha estat l'aportació a Mans Unides. Ocupen el segon i tercer lloc respectivament les col·lectes del DOMUND i Germanor.

Les parròquies de la Vall d'Aran volen agrair també els donatius dels cristians d'altres comarques de Catalunya i de l'Estat que visiten la Vall i dipositen la seva ajuda econòmica a les esglésies de la Vall.

Certàmens escolars sobre l'Any Marià a Andorra

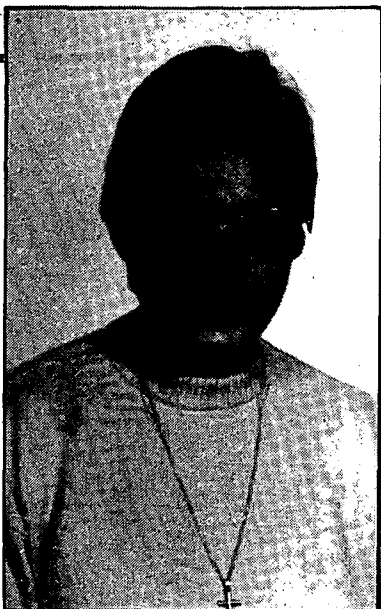
ANDORRA LA VELLA.— Les parròquies de les Valls d'Andorra, a fi que l'Any Marià tingui ressò també en l'ambient infantil i juvenil de les escoles, han promogut un certamen literari escolar sobre el tema "Any Marià" i un concurs escolar de dibuix i pintura sobre el tema "Maria, Mare de Déu". La idea ha estat ben rebuda pels infants i bon nombre d'educadors l'han donat suport en els centres escolars.

El termini per presentar les obres acaba el 15 d'abril i en cada concurs s'ha previst la participació en dues categories segons l'edat. Els primers premis de cada concurs seran una imatge de la Mare de Déu de Meritxell i un lot de llibres i els segons premis consistiran en lots de llibres. L'acte de lliurament dels Premis tindrà lloc al santuari de Meritxell el dia 1er. de maig.

ANTONI MIRABET

Un contemplatiu al cor

La germana Carme Ibáñez, filla espiritual del pare Francesc Palau i Quer, com a carmelita missionera, ha estudiat a fons la personalitat del servent de Déu que diumenge, dia 24 d'abril, serà beatificat pel papa Joan Pau II a Roma.

La germana Carme donà una conferència a la Facultat de Teologia de Catalunya i ha intervingut aquests dies en els mitjans informatius donant a conèixer la figura i el missatge del nou beat carmelita català. "El Pare Palau és un contemplatiu al cor de la ciutat, és a dir, que actua enmig de la societat. Avui, que tenim tanta set de Déu i ensem tanta avidesa d'humanisme, de servir el germà, de donar respostes, crec que aquest és el signe més original del seu missatge", ha manifestat Carme Ibáñez a "Catalunya Cristiana".

La carmelita missionera que he entrevistat descriu el pare Palau com un home típicament català: seriós i reflexiu, si bé quan es relaciona amb la gent es mostra obert i es dona a fons. D'una personalitat molt contrastada: palesa la capacitat de posar confiança a les persones, àdhuc a les que li han fet una mala jugada. "Canta les veritats amb llibertat d'esperit a qui les mereix, però mai no trenca la relació, continua vinculat, respectuós.

El pare Palau és un home de vivències i actuacions molt diverses: contemplatiu i actiu ensem; apòstol compromès, intèrpret fidel del carisma carmelita i teresià, predicador, periodista, exorcista, profeta i defensor de l'Església, enamorat de Maria, la Mare de Déu, fundador.

EN L'ESGLÉSIA CADASCÚ HI TÉ LA SEVA TASCA

M'interessa alguns aspectes concrets del pare Francesc Palau.

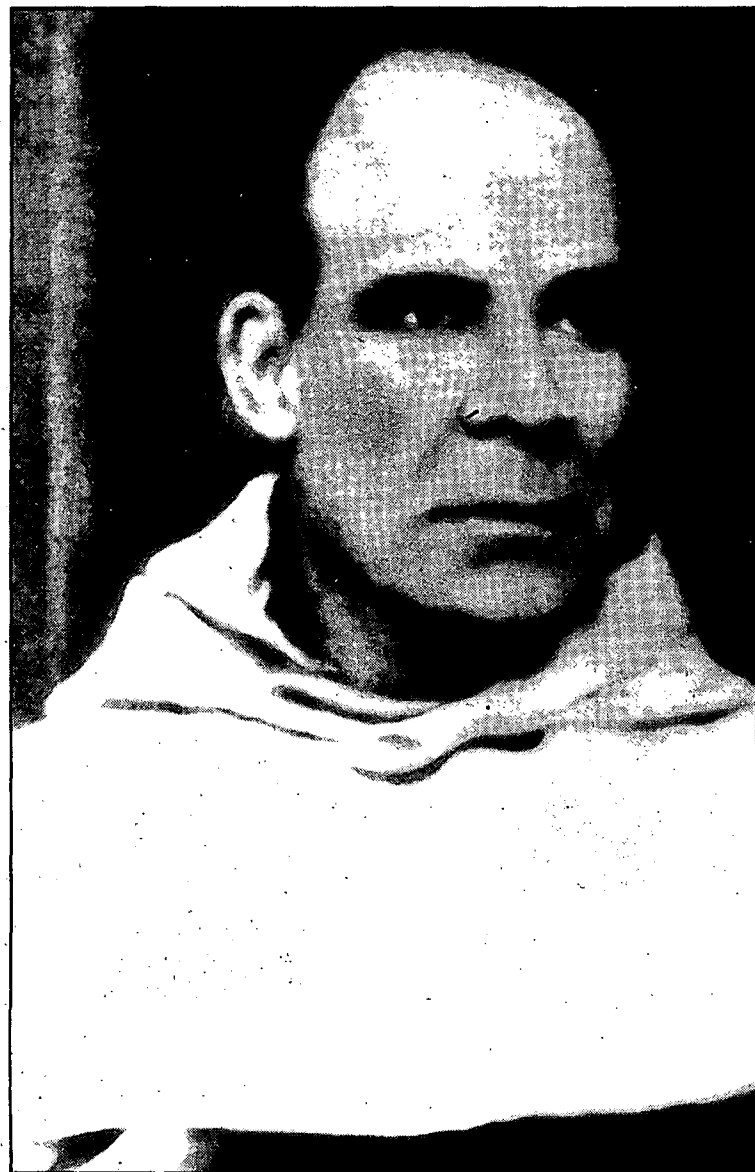
—Carme, tu creus que també ell fou un teòleg?

—Un gran teòleg, crec que no. No posseïa grans estudis teològics, potser per la situació històrica: durant la seva formació no hi havia massa possibilitats, el van exclaustrar justament el primer any de ser frare, es va ordenar ja fora del convent, etc. Una sèrie de circumstàncies que no l'afavoriren gens en aquest sentit. És sorprenent, però, veure com la "seva teologia" és més vivencial que no pas especulativa, per dir-ho d'alguna manera. Ara bé, al llarg de la seva vida,

hi ha tot un procés d'interiorització d'aspectes teològics molt interessants. Els seus escrits no formen un cos doctrinal, certament; reflecteixen més aviat una vivència molt forta d'aquells aspectes teològics.

—Quins serien aquests aspectes?

—D'entrada diré que ell no va escriure per vocació sinó per expressar la seva vivència interior o per reivindicar i defensar l'Església. No hi ha cap experiència d'acció en ell ni cap escrit seu, que no faci referència a l'Església. Potser això és el més significatiu dels aspectes teològics del pare Palau. El que escriu i el que fa, tot és fruit d'una recerca, d'una resposta a l'Església. És interessant la visió que d'ella té, un segle abans del Concili Vaticà II, descobrint-la com a Cos i

com a Poble de Déu, que ara ens sembla tan normal. Evidentment que aquesta idea ja la trobem en sant Pau, però Palau insisteix amb molta força a proposar l'Església com un Cos, on tots hi estem inserits i on cadascú hi té una feina a fer concreta.

De fet a França, pionera en eclesiologia, ja apuntava semblant pensament entre els teòlegs, i podria ser que el pare Palau, que hi romangué onze anys, s'inspirés en ells, accentuant-ne alguns aspectes.

—Evidentment. Quan ell, per exemple, es planteja l'alternativa de, la pregària o el servei als altres, no fa una dicotomia, "pregar Déu", o, "servir els germans", sinó "servir l'Església". Per tant, pel pare Palau, aquest principi aglutinador importantíssim, inclou per igual la pregària i el lliurar-se al germà.

UN CONTEMPLATIU OBLIGAT?

—Fou innata en el pare Palau la inclinació a la vida de desert, de contemplació?

—Hom ha dit que l'exili forçós a l'illa d'Eivissa li despertà el carisma contemplatiu. Això no és exacte. Certament que el va marcar i que sense aquell confinament imposat injustament, no hauria fet cer-

tes experiències, però jo penso que el sentit de contemplació no li fou imposat per un esdeveniment tan concret com fou aquella mena d'ostracisme. Molts anys abans, exclaustrat del convent, quan se'n va a Aitona, el seu poble, demana al seu pare unes coves que tenia en uns terrenys. No viu en la llar familiar sinó retirat a la cova a fer experiència de desert,

La sanitat, un objectiu prioritari

Aitona, poble natal de Francesc Palau.

de la ciutat

de silenci, de vida eremítica. Després, al cap de quatre anys, quan va a França, busca llocs de desert, de silenci, i és conegut per "l'ermita català". Sempre sentia aquesta recerca contemplativa, tant d'espai geogràfic com d'espai vital. Ho duia molt endins.

Malgrat tot, comenta la germana Carme, en el pare Palau aflora sempre la llei del contrast: contemplatiu innat i alhora predicador infatigable, lliurant-se a les "missions populars" amb un ressò social extraordinari a les grans ciutats, com és ara Barcelona, Madrid, Palma de Mallorca; director espiritual de sacerdots, religiosos i seglars, amb una gran qualitat de magisteri en les seves orientacions; catequista renovador: l'obra "Escola de la virtut" fou un tipus integral i revolucionari de catequesi d'adults a diferents nivells, que avui podríem envejar; escriptor i periodista, col·laborant assíduament al periòdic, "El Ancora", i fundant ell mateix un setmanari original com a arma contra la propaganda antireligiosa; exorcista, una activitat arriscada llavors, que exercia a favor dels marginats d'aquell temps, i fundador.

SÓN MOLTS ELS QUI EL SEGUEIXEN

L'obra fundacional del pare Palau ha deixat petja. Avui és reeixida. Ho comenta també la germana Carme Ibáñez.

—Inicialment ja a França fa un intent de fundar, però no passa d'un intent. A ell el preocupa molt la situació malaurada de l'Església d'Espanya. És una preocupació puntual i local. En el seu procés evolutiu que féu a Eivissa, descobreix

que l'Església és universal i que se l'ha de servir a tot arreu i no solament a Espanya.

—I què fa?

—S'adona que no és suficient la sola pregària; cal un compromís de servei, d'acció, de respostes a cada ambient i a cada moment. Aleshores també s'adona que cal trobar camins, gent que pugui actuar. I comença la fundació de "germans" i "germanes", és a dir, dues branques, una masculina i una altra femenina. Els germans constitueixen una congregació religiosa viva fins a la revolució espanyola del 36. En canvi les germanes han continuat. Després de la seva mort, per distints esdeveniments històrics, la congregació femenina se subdivideix en dues branques: les Carmelites Missioneres Teresianes i les Carmelites Missioneres, ambdues amb el mateix carisma.

—Quin és aquest carisma?

—Servir l'Església, com el pare fundador. Avui la gent, en general, estima i accepta l'home, però rebutja l'Església. El carisma del pare Palau unifica l'home i l'Església. Estimar l'home és estimar l'Església, i servir l'Església és estimar l'home. El carisma entén l'Església com el Crist total: Déu i

els homes.

—Però això s'haurà de traduir en unes accions concretes?

—Evidentment. Les concrecions vindran dictades pels llocs, temps, circumstàncies i necessitats. D'aquí que el nostre carisma tingui tanta pluralitat d'acció, perquè no es redueix a servir una part de l'Església, com podria ser els malalts, la joventut, el Tercer Món, etc., sinó que és plural, responen a tot el que faci falta a cada moment i a cada lloc. El mateix pare Palau va ser predicador, periodista, exorcista, fundador, etc. Tot un ventall d'accions prou diverses.

SET DE TRANSCENDÈNCIA I AVIDESA D'HUMANISME

—En tota beatificació i canonització el Papa sol presentar en l'homilia un missatge que proposa a l'home d'avui. Tu, Carme, en el fulletó interessantíssim que han publicat sota el títol, "El cim i la vall", suggereixes unes idees, sobretot al jovent. Podries fer-ne un resum?

—Ho sintetitzaria més o menys així: Contemplatiu al cor de la ciutat. Quan dic

Els endimoniats eren els marginats del seu temps

Carme Ibáñez ha analitzat el tema dels endimoniats i de l'exorcisme que practicava amb ells el pare Francesc Palau, i n'ha tret aquestes conclusions.

—En el pare Palau l'exorcisme fou una activitat més, dins el ventall de les seves múltiples accions apostòliques i socials o, si es vol, una resposta a les necessitats de l'Església d'aquell temps. Tant per la formació de l'època, pel que fa a religió, com per convenciment personal. Palau creu fermament que la força del mal existeix en el món, i existeix a nivell biològic i a nivell de possessió. Aleshores, com sempre, intenta respondre, i respon des de dues vessants: com a sacerdot és conscient que té una capacitat i un ministeri per exercir a través de l'exorcisme. Però no es para aquí, sols a nivell de la fe, sinó que baixa a la vida i constata que aquesta gent és rebutjada per la societat. Els endimoniats són els marginats del moment.

—Es quan llavors intenta obrir un centre a Vallcarca —Barcelona— on ell i la seva comunitat acull aquestes persones perquè puguin fer tot un procés de recuperació a una vida normal. Per tant no es tracta solament d'una assistència religiosa la que fa, sinó també d'una assistència social. El centre per endimoniats a Vallcarca li creà molts conflictes. Ell mateix diu que va ser l'obra que més conflictes li ocasionà. Fins i tot el varen condemnar per exercir la medicina d'una manera il·legal, quan ell obertament explica i diu que no és això; que no es tracta d'una terapèutica fisiològica o psicològica, sinó d'una recuperació social i moral. Aquí es veu la seva sensibilitat per la situació dels marginats d'aquell moment, sobretot en els barris perifèrics de Barcelona.

—Per salvaguardar aquest sector humil de la societat, en el qual cal situar els presumptes endimoniats, fou acusat de ficar-se en política. Jo penso que el seu compromís i el seu ajut, és la conclusió lògica del qui es planteja l'evangeli a fons. Prendre's l'evangeli seriosament sempre implica connotacions socials i ideològiques perquè inclou totes les vessants de la persona humana.

"contemplatiu" no vull dir que en la pregària, el pare Palau té en compte solament els homes i les coses. Va molt més enllà: és un home que actua també enmig de la societat. Avui dia —que tenim tanta set de Déu i alhora tanta avidesa d'humanisme, de servir el germà, de donar respostes— crec que aquest és el signe més original i actual del seu missatge. En segon lloc, l'extraordinària unificació interior en la seva vida. El pare Palau descobreix quelcom que aglutina i fa possible que en tot el ventall d'accions, de moviment, de realitzacions,

de preocupacions, àdhuc d'enfrontaments i contrarietats, en tota aquesta barreja, hi ha un denominador comú que li permet romandre en una serenitat interior estable. Avui dia els contrastos i mil afers de cada dia ens duen a la dispersió, als nervis, a voltes de frustracions. A ell, al contrari, tot això l'unifica, perquè sap que no és res més que respostes diferents a un mateix plantejament, a una mateixa qüestió o actitud: servir l'Església en el Crist total.

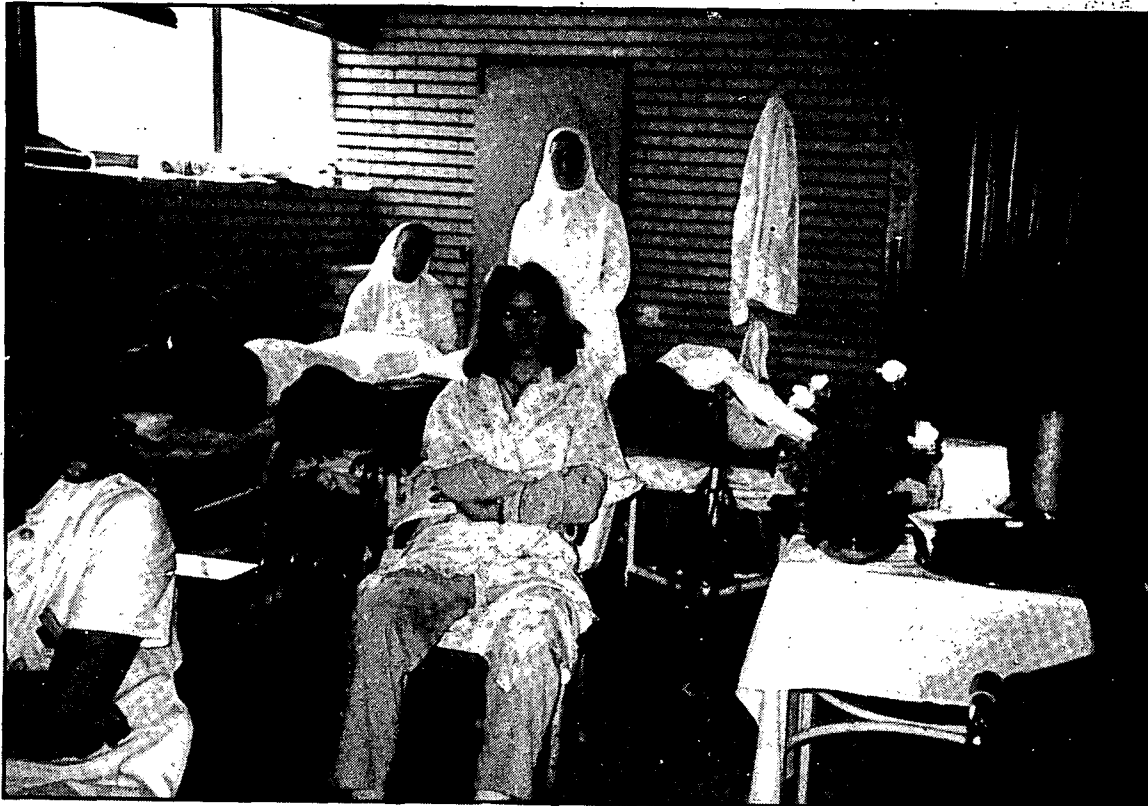
FRANCESC GAMISSANS

L'OBRA DEL PARE PALAU

Les dues branques de religioses carmelites fundades pel pare Francesc Palau i Quer estan presents a Europa, Amèrica, Àsia i Àfrica. Desenvolupen una sèrie de serveis apostòlics que abasten la catequesi i educació cristiana, l'assistència a malalts, missions al Tercer Món, promoció espiritual i social, etc.

Per una més acurada informació: Carmelites Missioneres. Casa Provincial Tel. 211 56 88.

Carmelites Missioneres Teresianes. Casa Provincial. Tel. 211 13 27.

vui en les institucions del fundador carmelita.

CALENDARI

Diumenge, 24 d'abril. IV de Pasqua. El Bon Pastor. La Mare del Diví Pastor: Sant Pere Ermengol, mercedari, màrtir; sant Fidel de Sigmarin-ga, màrtir i Santa Mª Eufrasia Pelletier, verge.
El sol surt a les 4,58 i es pon a les 18,41 (hora solar).
Fira a Borges Blanques, Gironella i Martorell.
Dilluns, 25 d'abril. Sant Marc Evangelista i santa Calixta, màrtir.
Festa major a Balsareny, La Coma i la Pedra, Maspujols i La Pera.
Dimarts, 26 d'abril. Ntra. Sra. del Bon Consell. Sant Isidor, arque-bisbe, doctor.
Dimecres, 27 d'abril. La Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Ca-talunya. Sant Zita, verge.
Dijous, 28 d'abril. Sant Pere Chanel, prevere, màrtir; sant Lluís Mª Grignon de Montfort, fundador. Santa Valèria, mare, màrtir, Beat Luquesi.
Festa major a Piera.
Fira a Piera i a Sort.
Divendres, 29. Santa Caterina, verge, doctora. Sant Robert, abat i sant Pere de Verona, màrtir.
Dissabte, 30 d'abril. Sant Pius V, papa; sant Josep Benet Cottolengo, fundador; sant Amador, prevere màrtir i santa Sofia, verge màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

24 d'abril. Diumenge, IV de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 4,8-12, S 117, segona 1 Jo 3,1-2, tercera Jo 10,11-18.
25 d'abril. Dilluns. Sant Marc, Evangelista. Lectures: Primera, 1 Pe 5,5-14, S 88, segona Mc 16,15-20.
(Fets 11,1-18, S 41, Jo 10,1-10).
26 d'abril. Dimarts. Sant Isidor, bisbe i doctor. Lectures: Primera 1C 2,1-10a, S 18, segona Mt 5,13-16.
(Fets 11,19-26, S 86, Jo 10,22-30).
27 d'abril. Dimecres. La Mare de Déu de Montserrat. Lectures: Prime-ra Fets 1,12-14, S 86, segona Ef 1,3-6.11-12, tercera Lc 1,29-47.
(Fets 12,24-13,5, S 66, segona Jo 12,44-50).
28 d'abril. Dijous de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,13-25, S 88, segona Jo 13,16-20.
29 d'abril. Divendres de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,26-33, S 2, segona Jo 14,1-6.
30 d'abril. Dissabte de la IV set. de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 13,44-52, S 97, segona Jo 14,7-14.

Litúrgia de les Hores

Setmana IV
Diumenge, 24. Propi del temps.
Dilluns, 25. Sant Marc, Evangelista. Tot propi.
Dimarts, 26. Tot propi.
Dimecres, 27. Catalunya. La Mare de Déu de Montserrat. Solemni-tat.
Dijous, 28. De Fèria.
Divendres, 29. Memòria obligatoria.
Dissabte, 30. De Fèria.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La fantasia creadora

Els sots feréstecs no són feréstecs per a la persona que hi ha nas-cut, crescut i viscut i els coneix pam per pam. Si vols continuar fruit cada vegada que visitis Roma, quan hi vagis no et facis una idè exacta dels set turons sobre els quals la ciutat eterna reposa. Si poguéssim netejar-nos la ment de definicions, veuríem el món sem-pre amb ulls nous. Un cop he conegut el mecanisme del qual es val un escriptor, les seves novel·les se m'han apagat com un llum. Avui, potser, hem raonat massa la religió. Els mites no necessiten saberuts. Les papallones són boniques mentre volen. Dissecades no són màgiques.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Cinquanta anys d'organista i vint de director del cor de Montserrat

Gregori Estrada i Gamissans

Encara que sigui amb breus trets és oportú de recordar l'actuació musical del pare Gregori Estrada, monjo de Montserrat, ja que representa quelcom important dins la música religiosa a casa nostra. I ho fem en ocasió d'unes dates importants: fa més de cinquanta anys que va començar d'actuar com organista de Montserrat; i s'han com-plet els vint de director del cor monàstic. Resulta interessant constatar en el curricu-lum vitae d'Estrada la part important que hi pren l'obra de música religiosa.

Nat a la masia "El Rossinyol" de Monistrol de Calders (Bages) el 1918, ingressa a l'Escolania de Montserrat el 1926, per romandre-hi fins el 1932. La seva dedicació a la música arrenca d'aquesta perma-nència de sis anys. Aquí posa els fonaments dels seus coneixements prop dels mestres, pares Anselm Fer-fer i Àngel Rodamilans. De l'Escolania passa al mon-estir com a monjo. El 1935 estudia orgue, a Barce-lona, amb el mestre mossèn Josep Muset, i alhora, per cessació de l'organista titular, pare Alfons Pi-nell, ha d'ocupar aquest lloc. Tenia disset anys; de manera que seria difícil trobar un cas semblant. Des de llavors, amb més o menys dedicació, ha tocat l'or-gue, alternant amb altres càrrecs en la vida de comunitat.

El període de la guerra (1936-1939), passat a Ità-lia i Alemanya, representa un parèntesi per tot el que es refereix a la música. És sobretot en retornar a Montserrat i després de l'ordenació sacerdotal (1941), que reprèn a bon ritme una sòlida formació. Estudia harmonia amb el mestre Barberà, fins el 1947. Després continua amb el mestre Taltabull. La formació l'acaba a París on estudia orgue amb André Marechal, i fuga amb Charles Köhlin (1950). En re-tornar a Montserrat, ocupa el lloc d'organista amb plena dedicació. Des de 1949 va començar d'escriure algunes composicions de caràcter ben peculiar: tres Salves montserratines i una col·lecció d'una vintena de motets. Però on més ha esmerçat el seu talent de compositor és en els textos que ha hagut de musicar amb motiu de la introducció de la llengua viva, en lloc de la llatina, per obra del Concili Vaticà II. És una tasca ingent que encara l'ocupa actualment. Calia dotar de melodies dignes els textos de les mis-ses de tot l'any, també altres textos, com les antífo-nes, salms, responsoris i alguns himnes de tota la Li-túrgia de les Hores. Aquesta labor la va iniciar l'any 1965. Junt amb això, des de l'any 1968 porta l'ardua

tasca de director de cor, que importa una actuació en moltes ocasions del dia monàstic, des de les mati-nes, passant per la Missa i les vespres, fins al darrer cant de l'oració de la nit.

El pare Estrada no n'ha tingut prou amb la labor de portes del monestir endins, sinó que ha organitzat quelcom de portes enfora: les Trobades d'animadors de cant, que es fan a Montserrat des de l'estiu de 1970. Aquestes trobades d'estudi i de convivència, en les quals prenen part d'altres professors, cerquen de formar persones que siguin aptes per animar i di-rigir la part de cant de la litúrgia en les nostres par-ròquies i esglésies.

De tot en resulta una vida dedicada al decòrum de la Casa de Déu en l'aspecte musical; de Déu, a qui no es cansa de lloar amb art i bellesa el nos-tre monjo.

JOSEP ENRIC IZARD

ADULTS EN LA FE

L'esperit de sacrifici

JOAN GUITERAS I VILANOVA

ment la carta als Hebreus, des del rerafons del culte al temple de Jerusalem.

Culte que és vida

El culte, en el cas de Crist, fou enormement vital. Nos-altres, pel seu voler, hem ritualitzat el seu sacrifici. Però la seva mort —no ho oblidem— fou ofrena dolorosa i acep-tada, tenebra i llum. Veritable mort. Darrera vingué el més ple esclat de vida. No obstant, la mort precedí.

D'aquí que la ritualització cristiana, plena sempre de realisme salvador, porta a la vida. Aquells que celebrem l'Eucaristia —el memorial de la mort i de la resurrecció— hem de viure eucarísticament. És a dir, l'Eucaristia és co-munió, "unió-amb", el misteri de la creu. Per tant, com fou en el nostre Mestre, és donació o lliurament als al-tres. També nosaltres, que celebrem, hem de viure gene-rosament pels germans. Sí, amb llibertat interior, pacièn-cia i joia.

És per tot això que, després de la gran celebració del Tridu Pasqual, he volgut referir-me al que clàssicament s'anomena "esperit de sacrifici". Potser una expressió, a primera vista, com un xic "carca". Però és que, de vega-des, hi penso en això. I m'adono del refús davant de tan-

tes causes nobles per causa de la dificultat personal que duen. Sovint reflexiono i m'imagino que aposto per la ge-nerositat. Que, a fi de comptes, seria una bona aposta.

Realització o sacrifici?

És evident que la disjuntiva que acabo d'escriure és falsa. Com ho són moltíssimes d'elles. Això de o caixa o faixa, o blanc o negre, sol ser, en força ocasions, una enorme fal·làcia. Normalment, la postura integradora sol ser la que correspon a la manera cristiana.

De fet, però, com qui fa una mirada general, sembla que no s'empra massa, en el vocabulari religiós actual, la paraula sacrifici. Potser, més aviat, se sent el mot "realit-zació". Fins i tot, els cristians de tots els estaments, tal vegada somiem grandeses, anem a la nostra i, àdhuc, po-dem donar la impressió de persones poc entregades, for-ça tancades en el seu jo, que no tenen massa corda per saber-se suportar i que no gasten excessiva abnega-ció...

I no obstant, s'ha d'afirmar que, entre els valors de la vida cristiana, un dels més rellevants és l'esperit de sacri-fici i de servei. No es tracta de quelcom marginal, sinó plenament essencial. Sense aquest valor, que no és altra cosa que el mateix amor, no és possible la vivència de l'Evangeli.

Per això ens convé parar esment a l'esperit de sacri-fi-ci. És, en realitat l'única garantia de viure amb joia el "missatge joíós". I, no ho oblidem. Per la mateixa vocació cristiana, dimanant del misteri pasqual, estem cridats a tenir una immensa alegria. Els testimonis de l'alegria, pe-rò, només ho són des de l'abnegació.

El bon pastor

La "pastoral" i els "pastors"

• Encara estem a Pasqua

La manera de parlar encara ens traïeix, alguna vegada, i diem que estem en els diumenges "després de Pasqua". No és exacta, aquesta expressió, perquè, encara que hagi passat el diumenge de la Resurrecció, el temps de Pasqua continua fins que es compleixin els cinquanta dies de goig i celebració pasqual (Pentecosta). Estem, per tant, en plena celebració pasqual, i els diumenges són diumenges de Pasqua, de la mateixa manera que anomenàvem "diumenges de Quaresma" els d'abans de Pasqua.

Com si es tractés de recordar-nos aquest fet, en el diumenge IV de Pasqua, i gairebé meitat de la Cinquantena, sorgeix en la litúrgia la figura de Jesús com a bon pastor. Després de fer-ho en les aparicions del Ressuscitat, l'evangelista centra cada any l'atenció en les paraules mateixes de Jesús auto-presentant-se.

Això ens convida també, cada any, a una contemplació i a una acció de gràcia per tot el que representa l'acció pastoral en l'Església.

"LA SALVACIÓ NO ES TROBA EN NINGÚ MÉS QUE EN JESUCRIST"

Altra vegada escoltem avui sant Pere, predicant en aquest cas davant de les autoritats religioses d'Israel. La proclamació és la mateixa, amb el rerefons bíblic del salm 117: Crist és la pedra! La salvació només pot trobar-se en Jesucrist. És el missatge que cal retenir enfront de tantes ofertes de "salvacions" polítiques, culturals, econòmiques...

Lectura dels Fets dels Apòstols (4:8-12)

En aquells dies, Pere, inspirat per l'Esperit Sant, digué: "Magistrats i notables del poble, si avui ens demaneu compte d'això que hem fet en bé d'un invàlid, i voleu saber qui l'ha posat bo, sapigheu, vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home, el teniu sa davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè. Vosaltres el va clavar a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és 'la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici'. La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos".

"LA PEDRA QUE REBUTJAVEN ELS CONSTRUCTORS ARA CORONA L'EDIFICI"

Aquest és, gairebé, el salm pasqual per excel·lència. Jesús mateix el va citar anunciant el misteri de la seva mort i resurrecció (vegeu Mateu 21,42), i els apòstols feren el mateix. És el salm que cantem, per això, més sovint durant la Cinquantena de Pasqua. És un salm que parla de celebrar una victòria reial després d'una situació ben perillosa, enmig dels enemics. I el salmista no para de reconèixer que tot això és obra de l'amor de Déu, de la seva misericòrdia. El misteri de Crist és, definitivament, "l'obra de Déu": "És el Senyor qui ho ha fet... Avui és el dia en què ha obrat el Senyor...!"

Salm 117: 1 i 8-9, 21-23, 26 i 28cd i 29 (R.:22)

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo!
Perdura eternament el seu amor.
Més val emprar-se en Senyor,
que posar confiança en els homes.
Més val emparar-se en el Senyor,
que fiar-se dels poderosos.

R.: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici.

Gràcies, perquè vós m'heu escoltat
i heu vingut a salvar-me.
La pedra que rebutjaven els constructors
ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen. R.

Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Us beneïm des de la casa del Senyor.
Vós sou el meu Déu, us dono gràcies,
us exalto, Déu meu!
Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo!
Perdura eternament el seu amor. R.

• La "pastoral" demana "pastors"

En efecte, parlem sovint de "pastorals", i fins i tot en parlem d'una manera excessivament banal, algunes vegades. No convindria que perdéssim el sentit fort d'aquest terme.

Parlem d'acció "pastoral" de l'Església, perquè Jesús és el pastor de l'Església. El pastor —com ens diu el capítol 10 de sant Joan, del qual llegim un fragment cada any, en aquest diumenge— és el que té cura de les ovelles, les reuneix, les coneix pel seu nom, poden escoltar la seva veu, i els dona la vida en abundància, no pas d'una manera forçada, sinó perquè vol: "ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement".

La "pastoral" de l'Església no té altre raó de ser, i cap altre sentit, sinó el de ser, visiblement, com convé als homes que vivim en el món de la visibilitat i de les coses sensibles, la presència activa de l'acció de Jesús, bon pastor.

Per això, en primer lloc, Jesús ha volgut que hi haguessin, en l'Església, els "pastors". Ho ha dit expressament a Pere: "Pastura les meves ovelles...". I Pau, en parlar als ancians que ell mateix havia posat perquè tinguessin cura dels cristians d'Efes, ho fa dient: "Vetlleu sobre vosaltres mateixos, i sobre tot el ramat del qual l'Esperit Sant us ha fet 'veïlladors' (epískopoi) perquè pastoreu l'Església de Déu, que ell va adquirir amb la seva sang" (Actes, 20,28). Els apòstols, com els seus col·laboradors, són "pastors" posats per l'Esperit Sant, per pasturar en nom de Crist, allò que és de Crist: l'Església de Déu!

• Ser pastor-imatge de Crist

No tots els cristians són "pastors". No es pot dir que els cristians formen un cos "pastoral", com es pot dir —ho diu l'Escriptura— que formen un "poble sacerdotal". Som un poble sacerdotal perquè tots, per la comunió amb Crist, oferim al Pare la nostra vida, i intercedim pels germans. Però no som un "cos pastoral" perquè no a tots els cristians ha estat encarregat, per l'ordenació sagrada, d'actuar en l'Església amb l'autoritat de Jesucrist, en favor dels germans.

És cert que, algunes vegades, s'encarreguin a cristians que no estan ordenats, algunes tasques que corresponen a aquesta tasca de servei als germans. Però això no els converteix pas en pastors. Els bisbes, els preveres, i els diaques, no sols fan, de tant en tant, de "pastors", sinó que estan configurats, per la gràcia de

l'Esperit Sant, perquè ho siguin. Ser pastor, imatge i representant de Crist en l'Església, és previ al fer tal o tal cosa.

Per això cal demanar que hi hagi pastors, en l'Església, perquè els cristians puguin accedir, amb facilitat, als dons que el Pastor de l'Església vol que els arribin, a través dels que Ell ha constituït pastors-representants seus: la Paraula, els Sagraments, i molt especialment l'Eucaristia, la conducció i l'animació de la comunitat cristiana perquè visqui enmig del món segons l'Evangelí.

Evidentment, això no treu res de la importància i del valor de l'acció de qualsevol cristià, o dels moviments cristians, en favor dels germans, o de les necessitats espirituals i materials. Servir els altres en nom de Crist, estimar-los donant-se per ells, ser testimonis de Crist ressuscitat enmig del món... no és pas quelcom reservat als "pastors", sinó que és propi de tot cristià. En la vida de cada dia, en la família, en el treball, en la cultura, en la societat en general, hi ha sempre el camp obert a la presència activa dels deixebles de Crist. Per això, totes aquestes coses les fan els pastors, els religiosos, i els fidels laics: són la tasca de l'Església, sagrament de l'acció de Crist en el món.

Però això no fa perdre pas la identitat a la missió específica dels pastors volguts pel Senyor. Ells —com deia sant Pau— són els que tenen per missió "vetllar i servir" (Filip 1,1), assegurar que arribi als homes la paraula autèntica de l'Evangelí, ser ministres dels misteris que Crist ha confiat a l'Església, especialment el memorial de la seva mort i resurrecció i el ministeri de la reconciliació. Ells han de discernir allò que és segons l'Esperit, allò que edifica, allò que és just, honest, digne de la persona tal com Déu l'ha volguda.

• Demanar pastors

Tenir en compte aquestes veritats, tan tradicionals i tan reals, ens ajudarà a valorar més i més la presència dels bisbes, dels preveres, i dels diaques. Seria absurd pensar que perquè els laics són molt actius —i cal que ho siguin tots els membres de l'Església— ja no calen sacerdots, per exemple. I que ja no val la pena preocupar-se perquè la crida a l'ordenació sigui escoltada, amb cor generós, per tants joves als quals, en un moment o altre, els arriba aquest toc de l'Esperit. Fer això, per a una comunitat, és gairebé tant com suïcidarse. És del segle II la frase de sant Ignasi d'Antioquia: "Sense aquests, (els bisbes, els preveres i els diaques) no es pot parlar d'Església".

"VEUREM DÉU TAL COM ÉS"

El text de l'Apòstol és molt breu, i ja conegut (l'escoltem cada any en la solemnitat de Tots Sants). Però és ben adient escoltar-ho en aquest temps de Pasqua, en el qual donem gràcies perquè en Jesucrist "els fills de la llum neixen a la vida eterna" (Prefaci II de Pasqua). Viure com a fills de Déu és la fórmula que resumeix perfectament la moral cristiana, sense cap escapadòria subjectiva o casuística.

Lectura de la primera carta de sant Joan (3:1-2)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Si, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

"EL BON PASTOR DÓNA LA VIDA PER LES SEVES OVELLES"

Després dels tres diumenges primers, amb el relat de les aparicions, la imatge de Jesús pastor es redreça enmig de la Cinquantena pasqual per centrar-nos en el fet decisiu: la seva lliure i amorosa donació en benefici de les ovelles.

Lectura en l'evangelí segons sant Joan (10:11-18)

En aquell temps, Jesús parlà així: "Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les seves ovelles. El qui no és pastor, sinó que treballa només a jornal, quan veu venir el llop, fuig i abandona les ovelles, perquè no són seves. És que ell només treballa pel jornal, i tant se li'n dona de les ovelles. Llavors el llop les destrossa o les dispersa. Jo sóc el bon pastor. Tal com el Pare em coneix i jo coneix el Pare, jo reconec les meves ovelles, i elles em reconeixen a mi, i dono la vida per elles.

Encara tinc altres ovelles, que no són d'aquest ramat. També les he de conduir jo, i faran cas de la meua veu. Llavors hi haurà un sol pastor. El Pare m'estima perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i de recobrar-la. Aquesta és la missió que he rebut del Pare".

LA BÍBLIA A L'ABAST

Déu com a arquitecte

No és pas nova la imatge de l'arquitecte aplicada a Déu. Tampoc no és original del camp catòlic, que diguem. Però és bíblica. I a més resulta que també és pasqual. Déu, el Gran Arquitecte de l'Univers. Arquitecte del cel, de la terra, i també de la vida i dels homes. I encara podem afegir-hi: el Gran Arquitecte de la Història de la Salvació. **La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet, i els nostres ulls se'n meravellen** (vv. 22-23).

Sant Pere, en la primera lectura, ens dona la clau per a la interpretació cristiana —el sentit ple— d'aquests dos versets del nostre salm responsorial. **Vosaltres vaueu clavar Jesús a la creu, però Déu el va ressuscitar d'entre els morts. Ell és "la pedra que vosaltres, els constructors, havíeu rebutjat, i ara corona l'edifici"** (Fets 4:10b-11). Pasqua és l'afirmació rotunda del bé que Déu ha fet a la humanitat. **Sapigueu vosaltres i tot el poble d'Israel, que aquest home, el teniu sa davant vostre pel poder del nom de Jesucrist, el Natzarè** (Fets 4:10a). Però també és l'acusació sense paliatius del mal que els homes hem introduït —i introduïm— en el món. Així hem establert una valoració dels materials de construcció de la humanitat que s'inspira en el rebuig de la voluntat de Déu i en l'exaltació de l'egoisme més refinat i marginador dels altres. Hem rebutjat la pedra que valia per ella mateixa i és fonamental, mentre anem delerosos cercant rocs inútils o glevs de fang inconsistents. Per això el salm responsorial ens aconsella: **Més val emparar-se en el Senyor, que posar confiança en els homes. Més val emparar-se en el Senyor, que fiar-se dels poderosos** (vv. 8-9). En el seu amor infinit, el Senyor és el gran i experimentat arquitecte de la humanitat, mentre que els homes poderosos no són res més que pretesos constructors inexperts i interessats. L'arquitectura humana de Déu, els ens l'ha re-

velada en Jesucrist, que ens l'ha transmès en el manament nou: estimeu-vos, produint en vosaltres l'amor de Déu. Ara, amb el salmista, enaltim l'amor que ens salva. **Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor** (v. 1).

Edificar l'Església

Tots tenim el deure d'edificar l'Església. Jesús hi ha posat els fonaments introntollables. També ha coronat l'obra, posant-se ell mateix com a clau de volta. Nosaltres, tament pedres vives, hem de tancar l'edifici i l'hem de convertir i mantenir com la casa de Déu i de la humanitat salvada. **Beneït el qui ve en nom del Senyor. Us beneïm des de la casa del Senyor** (v. 26). No és fàcil edificar l'Església. Sobretot no és gens fàcil mantenir-se en una actitud permanent d'edificació del Cos de Crist. Perquè no es tracta pas de bastir l'Església que nosaltres volem, o que ens interessa per a les nostres visions i finalitats, siguin del signe que siguin. És necessari ser ben conscients que l'única Església, que hem d'alçar, és la de Crist. I encara, aquesta Església de Crist, l'hem de bastir enmig del nostre món concret. I això és difícil. Es necessita mantenir-se tossudament fidels a Jesucrist i als homes i dones del nostre temps i del nostre món. Fa falta molta oració, veure-hi clar en els dos camps —els de la fidelitat a l'Evangeli i a la humanitat concreta—, també aprofundir

tan endins com sigui possible en el coneixement i en la vivència de la cultura del nostre temps, perquè és aquí on s'ha d'inculturar la fe per il·luminar els camins dels homes. I tot això exigeix coratge i un gran esperit de discerniment per veure quins són els camins de Déu i què és el que l'Esperit diu i demana a l'Església. Afortunadament no estem sols. Crist és amb nosaltres i ha empenyorat la seva paraula en aquesta empresa. **Gràcies, perquè vós m'heu escoltat i heu vingut a salvar-me** (v. 21). Perquè convé no oblidar-ho mai: l'arquitecte de l'Església és ell. Nosaltres som els obrers de la construcció, que han de saber complir amb la seva missió amb humilitat, constància i professionalitat. També amb una gran vocació, que és expressió de l'amor per l'obra de l'Església de Crist.

Entre el Bon Pastor i sant Jordi

Enguany, el quart diumenge de Pasqua ens porta com sempre la imatge de Crist Bon Pastor, i nosaltres la rebem encara amb la joia al cor de la celebració de sant Jordi. El Patró de Catalunya, a Orient és venerat i anomenat de molt antic "el Gran Màrtir". El gran testimoni, doncs. Testimoni de l'amor i la salvació de Jesucrist, confessant el qual va vessar la sang, aquest "Gueorgós-pagès", campió de la fe cristiana arrelada a la terra. No en sabem

res més d'aquest gran cristià, a part que el seu sepulcre era molt visitat pel poble fidel i que el soldà Saladí el féu arrasar. Una vegada més, els pretesos constructors de l'ordre i dels pobles cauen en l'orgull de menyspreuar la pedra vàlida que després Déu, el Gran Arquitecte, posa com a coronament de l'edifici. Així Catalunya, entre altres nacions, invoca el Gran Testimoni de Jesucrist, com al seu celestial Patró. No és perquè sí que fa mil anys que Catalunya va néixer lliure al món en construcció d'Europa. Tot un conjunt de forces la van empènyer a la vida. Entre les quals hi havia la força de la fe cristiana. La fe, que quan és viscuda amb responsabilitat i en profunditat en un lloc concret, fa cultura i configura persones i pobles i nacions. Fa mil anys que Catalunya va néixer, però la gent que poblava aquesta terra venia de molt més lluny. I s'havia acostumat a aplegar-se entorn dels monestirs i, sobretot, de les esglésies parroquials. Al redós de les parròquies hi deixava els seus morts, aquells que en néixer havien renascut a la fe salvadora de Jesucrist a dins dels temples. Fa mil anys que Catalunya naixia cristiana per a bé i per a mal. Per a bé, que li pervenia de la salvació-realització del misteri pasqual de Jesucrist. I també per a mal, puix no sempre, ni molt menys, els cristians hem encertat en el camí de la fidelitat a Jesucrist i al nostre poble. Però entre pecat i gràcia —aquí caic i allà m'aixeco— els cristians hem estimat i hem defensat Catalunya des de l'honradesa de la fe mantinguda amb heroisme, si ha calgut —els nostres sants i tanta gent anònima, testimonis de la fe!— i també amb heroisme, sobretot en els moments de crisi de la nostra identitat nacional. Mil anys després —ara i ací— cal que ens mantinguem alerta i decidits a no rebutjar la Pedra que corona i ha de coronar el nostre edifici. Per això, seguint sant Jordi, els cristians de Catalunya hem de mirar i obeir el Bon Pastor, Jesús, que dona la vida per les seves ovelles. Aquest ha de ser el nostre testimoniatge en el mil·lenari de Catalunya.

Joan Povill i Adserà

LA PASSIÓ I MORT DE N.S. JESUCRIST

EDICIÓ A CURA DE JACINT BASSÓ I JOSEP TEMPORAL I OLEART

AA
PUBLICACIONS
DE L'ABADIA
DE
MONTSERRAT

La Passió D'OLESA

La Passió d'Olesa
agraeix a tots els ciutadans
el gran acolliment que ha rebut enguany
el seu espectacle.
I anuncia la publicació del text

La passió i mort de N.S. Jesucrist

editat per les
Publicacions de l'Abadia de Montserrat
que es pot trobar a totes
les llibreries de Catalunya.

Moltes gràcies.

El testimoni de les monges cistercenques de Santa Maria de Cadins

La vertadera eficàcia; ser signes de Déu

El monestir de monges cistercenques de Santa Maria de Cadins es troba al poble de Sant Medir de Cartellà. Des del naixement del monestir, l'any 1160, la comunitat no ha estat mai dissolta. La vida del monestir és molt senzilla: viure segons la regla de sant Benet. Pregària i treball. La Comunitat ens ha fet arribar aquest interessant article en què ens exposen les seves vivències.

La vertadera eficàcia en la nostra vida, jo la veig sempre que encarnem el Regne de Déu enmig nostre, sempre que intentem viure amb profunditat les Benaurances i ser aquests signes del Regne de Déu en el món. Sempre que la nostra vida dona un to d'esperança.

La gratuïtat de la nostra vida ens porta a més intenses experiències espirituals d'unitat, d'alegria i de bonesa que formen part de la nostra autorealització.

Rebre i donar amor fidel, magnànim, constitueix una experiència original. En la vida de cada dia això es tradueix en bé del proïsme, donem amor profund i generós, sense utilitzar les persones.

Al costat dels més febles

Un dels signes evangèlics que les monges anomenades de vida contemplativa ens cal reflectir dintre l'àmbit on sigui que ens trobem, crec que és el d'estar sempre moralment al costat dels més febles del nostre entorn, seguint l'exemple de Jesús. Acol·lir sempre obertament i amorosament els qui es presentin a casa nostra, pot ser per al nostre món, com un crit d'atenció, com un advertiment ple d'humanitat amb sentit de Déu, un signe que volem donar-li el millor que tenim de nosaltres mateixes; un signe que assumim els seus problemes i silenciosament volem ajudar-lo llançant confiadament aquests problemes a la falda del Déu-Amor, és a dir, pregant.

Vegem uns exemples:

Una bona dona allunyada de l'església i de les pràctiques cristianes, insistida per una cunyada va venir a passar uns dies a l'hostatgeria del monestir. Passeig, alguna lectura, assistència a la pregària de la comunitat, xerrada amb alguna monja... En marxar va dir-nos: gràcies, moltes gràcies, he descobert un món nou, desconegut per a mi, tot m'ha fet molt de bé. Continua freqüentant el monestir, assisteix a la pregària, prefereix l'actitud passiva, vol que li entri endins el goig i la pau

que li dona participar de la litúrgia.

En una ocasió vàrem visitar un senyor que tenia un càrrec de govern per explicar-li una determinada situació de la comunitat; ens va rebre força malament, paraules incoherents i desagradables... finalment li vàrem dir que l'entesa no era fàcil entre nosaltres, que vivíem en un pla diferent. Passats alguns mesos, el monestir va celebrar una festa on fou convidat a participar-hi. Va venir i des de llavors és un benefactor assidu de la comunitat.

Fer les coses per Déu

Una velleta carregada de xarxes, trucava sovint a la porta del monestir, i es posava a explicar les seves tribulacions, reals o imaginàries, això és igual, que eren moltes, i no petits els seus problemes. Donava curs a les lletres llàgrimes i abocava tot el que amb amarguesa duia al cor. Quan ja havia buidat tot el sac, miràvem de consolar-la i li fèiem prendre berenar o algun llamí o algun refresc, no perquè tingués necessitat de menjar, sinó perquè en el seu esperit li mancava confort. Un bon dia, quan aca-

bava de servir-la em digué: —Com és que em serviu amb tanta estimació? És que vostè ens representa el mateix Jesús en persona, vaig contestar-li. Es mostrà astorada i digué: —Moltes gràcies, mai ningú no m'havia dit semblant cosa; ara comprenc que vostès tenen fe i que perquè tenen fe, fan les coses per Déu. Assentint, vaig dir-li: —És clar que sí, però, ¿no sap que també les seves visites ens ajuden a sortir del tancament que hi ha en nosaltres mateixes, a tenir un coneixement més concret de les necessitats dels altres, amb els qui hem d'anar fent junts camí fins a trobar-nos plegats a la casa del Pare, per a fruit per sempre d'un goig que ara ni pot arribar a passar pel nostre pensament? I la bona dona marxava tota satisfeta repetint que les visites al nostre monestir li donaven coratge i vida i que pregava a Déu que ens ho recompensés tot.

Algunes persones pugen al monestir, segons el seu propi testimoni, a buscar pau, alegria i serenitat, que la comunitat intenta donar amb senzillesa.

Jo voldria dir, amb tots aquests fets que he explicat, que per a mi la nostra vida és de pura gratuïtat. Ja veieu amb aquests fets de vida tan sols escoltant, oferint la nostra acollida, amb la nostra pregària, ens trobem amb aquest fruit. Déu ens dona gratuïtament el do d'estimar-lo i ens dona gratuïtament de veure el seu amor a través de tots els germans, i de les meravelles que fa amb els homes. Aquests fets i molts d'altres que segur que vosaltres viviu al llarg dels dies, deuen ser les "ditades de joia que Déu deixa en el món".

Es va significar pel seu tracte cordial i afectiu.

X aniversari del traspàs del pare Segura

El Departament de Catequesi Especial del Secretariat Interdiocesà organitza, pel dia 30 d'abril, a Vallbona de les Monges, la "II Trobada de Catequesi Especial" per commemorar el desè aniversari del traspàs del pare Josep Mª Segura. El pare Segura era un escolapi que va difondre a casa nostra la catequesi per als deficients psíquics.

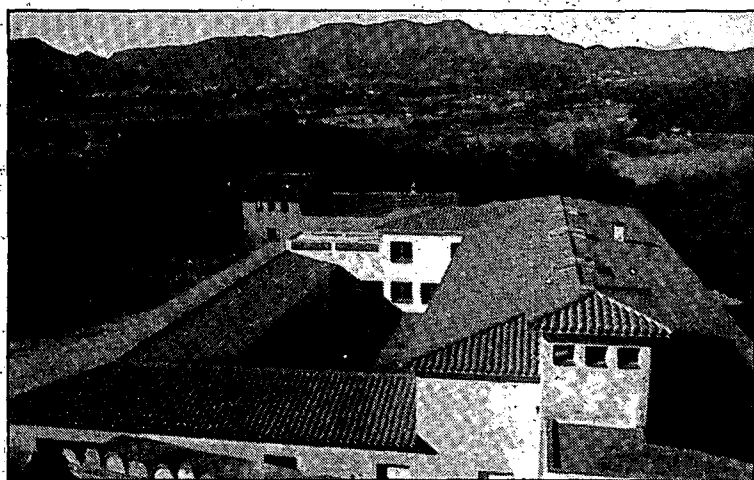
Era un escolapi; un sacerdot que, amb el seu exemple ens va ensenyar que, estimar, vol dir acceptar el proïsme, el germà, estant sempre disposat a les privacions i al sofriment.

En Josep Mª Segura, davant d'un món injust que fa distincions inhumanes entre les persones, es va significar pel tracte cordial i afectiu amb els menyspreats i marginats; amb aquells que ningú no volia.

Als menyspreats per la societat, ell els va fer més importants que els lliris del camp o els ocells del cel, perquè va fer seves les paraules de Jesús que, en l'Evangeli de sant Joan, ens diu: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat".

Era feliç amb els qui ho eren i reia amb els qui reien, perquè estava animat per una vida interior sana, que ha quedat reflectida en les seves obres i amb el dolç record que tenim d'ell tots els qui el coneixíem, perquè portava una pau interior que transmetia a tots els qui l'envoltàvem.

FRANCESC TORREBADELLA
(Diaca de l'Església de Barcelona)

L'edifici s'aixeca en un terreny que havia estat propietat de la parròquia.

Exportació de 17.000 imatges religioses

L'empresa "DIMOSA" (Distribuidora d'Imatgeria d'Olot, S.A.) va exportar durant l'any passat un total de 17.000 imatges religioses, amb un valor total superior als 50 milions de pessetes, segons s'informa en mitjans de l'empresa. La mitjana de valor de la imatge venuda per la fàbrica és, per tant, d'unes 3.000 pessetes.

Les vendes totals de l'empresa l'any 1987 arribaren a 125 milions de pessetes, més de la meitat de les quals es varen vendre al mercat espanyol.

Com se sap, Olot és el centre principal de producció d'imatgeria religiosa de Catalunya, i un dels més importants d'Espanya.

VALENTINE

La pintura ideal

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

La manca de comunicació, principal problema de les parelles

Mercè Raventós i Pere Rodríguez col·laboren amb el Servei de Consulta del Secretariat de Pastoral Familiar d'ençà de la seva creació, ara fa deu anys. Aquest Servei vol ajudar les persones amb problemes familiars. La Mercè i en Pere fan aquesta tasca perquè volen ajudar les parelles a descobrir el seu món espiritual.

El Servei abasta tres camps: **Consulta Matrimonial:** per ajudar els matrimonis que passen si-

tuacions conjugals difícils o problemàtiques.

Servei d'Assessorament per a persones separades: per ajudar les persones separades o divorciades que no volen o no poden tornar-se a casar.

Servei d'Assessorament sobre paternitat responsable: per orientar els matrimonis a prendre decisions, d'acord amb l'ensenyament eclesial en aquest camp de la vida conjugal.

—Quins són els problemes principals que es plantegen en les con-

sultes que rep el Servei?

—Els més freqüents són: manca de comunicació (36%), problemes d'ordre sexual (29%), problemes psicològics (24%), manca de maduresa personal i influències familiars (20%), adulteri (19%), incompatibilitat de caràcters (12%) i gelosia (10%). Segueixen altres deu problemes amb percentatges inferiors.

—Venen més dones que homes o a la inversa?

—Recorren al Servei més dones (62%) que homes (33%).

—De quines edats?

—La majoria de les persones estan entre els 30 i 39 anys (33%), i

els 40 i 49 anys (29%), i porten més de deu anys casats (57%).

—A què atribueixen aquesta manca de comunicació de què parlaven?

—La comunicació no és senzilla. Molta gent, quan es casa, no coneix massa bé la seva parella. La relació entre dues persones s'estableix sovint amb ficcions i imatges. En adonar-se de la realitat, sorgeixen els conflictes.

—Pensen que les parelles, quan es casen, es coneixen més ara que abans?

—No.

—Creuen en la validesa dels curssets pre-matrimonials?

—No són imprescindibles, però sí molt convenients. Estalvien disgustos. Les parelles comprenen la necessitat de saber comunicar-se. Les parelles que hi van en surten contentes. També es fan curssets per casats.

—Pensen que l'ambient que es respira en la nostra societat, el context actual, és favorable a la parella?

—La gent, certament, té moltes facilitats per aparellar-se. Moltes persones, però, no saben superar les dificultats que comporta l'aparellament. No lluiten per saber què és el que no va bé.

—Què pot trobar una parella en dificultats en el Servei?

—No hi pot buscar una recepta màgica, la solució a tots els seus problemes. No donem consells. Pretenem que la parella descobreixi les arrels de la seva problemàtica. Els obliguem a interrogar-se. Podem ajudar a refer la parella o que deixi de ser-ho de la manera menys conflictiva i traumàtica. El fet que vinguin és molt important perquè demostra que hi ha la voluntat de buscar solucions.

—De quina manera ha afectat la parella la progressiva incorporació de la dona al món del treball?

—Si es poden superar les dificultats que comporta la manca de temps, hi ha un enriquiment superior. La dona que està sempre a casa corre el perill de tancar-se, té una visió més pobre de la societat.

—Contribueixen els fills a l'enriquiment d'un matrimoni?

—Sí. Els matrimonis amb fills estan més acostumats a aguantar coses, a conviure, a fer més sacrificis i renúncies. Les parelles sense fills són, normalment, més tancades, els costa més entendre la problemàtica del jovent d'avui dia.

GENERALITAT DE CATALUNYA

Departament de Cultura

Centre d'Història Contemporània de Catalunya Festa del Llibre 1988

Obres publicades per investigadors del Centre des de l'inici de les seves activitats, l'any 1985, o a la publicació de les quals ha contribuït.
El Centre té com a norma no editar directament cap obra.

Manuel Gimeno: **Revolució, guerra i repressió al Pallars (1936-1939)**. Presentació de Ramon Boixareu. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 69, 1987. 184 pp. Preu: 550,- Ptes.

Joan Garriga i Massó: **Memòries d'un liberal catalanista (1871-1939)**. Pròleg de Josep Benet. Introït de Jordi Lemon. Barcelona, Edicions 62, Biografies i Memòries, 8, 1987. 318 pp. Preu: 1.650,- Ptes.

Àngel Duarte: **El republicanisme català a la fi del segle XIX**. Vic, Editorial Eumo, Col. «Referències», 1987. 192 pp. Preu: 985,- Ptes.

Josep Massot i Muntaner: **Vida i miracles del conde Rossi (Mallorca 1936 - Màlaga 1937)**. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 72, 1988. 288 pp. Preu: 650,- Ptes.

Miquel Guinart: **Memòries d'un militant catalanista**. Pròleg Albert Manent. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 73, 1988. 222 pp. Preu: 650,- Ptes.

Josep M. Solé i Sabaté - Joan Pous: **Anarquia i República a la Cerdanya (1936-1939)**. El «Cojo de Màlaga» i els fets de Bellver. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 74, 1988. 200 pp. Preu: 650,- Ptes.

Manuel Carrasco i Formiguera: **Cartes de la presó**. Edició i pròleg a cura d'Hilari Ràguer. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Col. «El gra de blat», 72, 1988. 224 pp. Preu: 500,- Ptes.

Josep M. Solé i Sabaté i Joan Villarroja i Font: **Catalunya sota les bombes (1936-1939)**. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Abat Oliba, 49, 1986. 376 pp. Preu: 2.000,- Ptes.

Ignasi Terrades i Saborit: **El cavaller de Vidrà. (De l'ordre i el desordre conservadors a la muntanya catalana)**. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Abat Oliba, 54, 1987. 444 pp. Preu: 2.120,- Ptes.

John Langdon-Davies: **La Setmana Tràgica de 1937. Els fets de maig**. Pròleg de Marià Manent. Edició i introducció de Miquel Bergà. Traducció catalana de Carles Urritz i Carme Geronès. Barcelona, Edicions 62, 1987. 176 pp. Preu: 1.000,- Ptes.

Josep M. Solé i Sabaté i Joan Villarroja i Font: **L'ocupació militar de Catalunya. Març 1938-Febrer 1939**. Pròleg de Pere Calders. Barcelona, Editorial L'Avenç, Col. Clio, núm. 8, 1987. 130 pp. Preu: 925,- Ptes.

La persecució religiosa de 1936 a Catalunya. Testimoniats. A cura de Josep Massot i Muntaner. Pòrtic d'Albert Manent. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 66, 1987. 356 pp. Preu: 800,- Ptes.

Josep Massot i Muntaner: **El desembarcament de Bayo a Mallorca (Agost-setembre de 1936)**. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Biblioteca Serra d'Or, 61, 1987. 468 pp. Preu: 985,- Ptes.

Josep M. Solé i Sabaté: **La repressió franquista a Catalunya (1938-1953)**. Presentació de Josep Benet. Pròleg de Josep Termes. Barcelona, Edicions 62, Col. «Catalunya sota el franquisme», dirigida per J. Benet, 1985. 622 pp. Preu: 3.000,- Ptes.

Joan Villarroja i Font: **Revolució i Guerra Civil a Badalona. 1936-1939**. Pròleg de Josep Benet. 1a. edició, 1985. 2a. edició, 1986. Editor: Ajuntament de Badalona. Amb il·lustracions en blanc, negre i color i mapa desplegable. 232 pp. Preu: 800,- Ptes.

Josep M. Bernils i Mach: **La Guerra Civil a Figueres (1936-1939)**. Pròleg de Josep Benet. Figueres, Editorial l'Empordà, S.A., 1986. 254 pp. Preu: 900,- Ptes.

Joan Garriga i Andreu: **Revolta i guerra civil a La Garriga (Vallès Oriental) 1936-1939**. Presentació de Núria Albó. Pròleg de Josep Benet. L'Aixernador, edicions argentonines, 1986. 248 pp. Preu: 950,- Ptes.

Albert Manent: **El molí de l'Ombra. (Dietari polític i retrats, 1946-1975)**. Barcelona, Edicions 62, Col. «Catalunya sota el franquisme», dirigida per J. Benet, 1986. 224 pp. Preu: 1.150,- Ptes.

Guerrilles al Baix Llobregat, Els «carraquets» del segle XVIII, i els carlins i els republicans del segle XIX. Centre d'Estudis Comarcals del Baix Llobregat. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Biblioteca Abat Oliba, 46, 1986. 876 pp. Preu: 2.000,- Ptes.

Centre d'Història Contemporània de Catalunya. Palau Moja, Portaferriça, 1. Barcelona

TOMAS PUNTI

COSTUMS I TRADICIONS

Picabaralles de devots marians

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Segles enrera sovintejaven les picabaralles entre diferents ordes religiosos. Eren; naturalment, lluites incruents, de trona a trona, no de barricada a barricada. Eren desavinences, disputes doctrinals; lluites escolàstiques i fins teològiques. Dominics i franciscans, per exemple. Els primers, representaven i seguien el pensament i la doctrina de sant Tomàs i els anomenaven "tomistes"; i els franciscans, les idees de Joan Duns-Scot i rebien el nom d'"escotistes".

Aquests darrers foren els grans defensors de la Concepció Immaculada de Maria i en això vanceren als dominics que la impugnaven. També discutiren sobre si la sang del Crist, vessada durant la seva passió, romangué unida o no a la divinitat durant els tres dies en què el cos estigué en el sepulcre.

Deixem-nos de tan elevades discussions, avui superades i anem a unes, més arran de terra, entre agustins i benedictins.

Ja és sabut que a Barcelona, on hi ha la vella caserna del carrer del Comerç, s'hi aixecava, el convent de Sant Agustí vell. Encara hi ha restes del claustre gòtic a l'interior.

En aquella església s'hi venerava la imatge de la Mare de Déu de la Pietat, en un retaulle bizantí que, segons es deia, havia dut de Roma, un marxant anomenant Miguel roda, el qual li feu erigir la capella.

En ocasió d'una pesta, el Consell de Cent prometé a la Verge una candela llarga com totes les muralles de la ciutat si l'alliberava d'a-

quells estralls. La Mare de Déu escoltà les súpliques i acabà l'epidèmia. La candela, tallada a Frossos de mida convenient s'encengué davant la imatge. Quan s'acabava un tros, se n'encenia un altre i, finalment, els fidels anaren continuant la tradició renovant el que en deien "el ciri de la salut". Ciri que es veia acompanyat per dues figures humanes de mida natural, agenollades i que representaven dos esclaus alliberats per la Verge.

Ara bé. A la capella de la Mare de Déu de Montserrat que hi havia al Born, els monjos benedictins celebraven uns actes molt lluits cada dissabte. Per no ser menys els agustins organitzaren, també, unes sabbatines i els fidels d'un i altre convent entaularen —ajudats o estimulats pels religiosos—, una mena de competició sobre quina era la imatge més important.

La de la Mare de Montserrat, a la capella de la casa procura, era davant per davant de la Peixateria del Born, per la qual cosa els agustins deien que feia pudor de peix i li deien la Peixatera o la Forastera perquè era negra. Per la seva banda, els altres titllaven la de la Pietat, d'encantada, pel seu aspecte propi de les imatges romàniques, poc expressives. I com que sempre hi havia empentes per entrar a la seva capella hom li donà, també, el nom de Mare de Déu de l'Empenta.

Sigui com sigui, negra o encantada, la Mare de Déu tenia molts devots i potser, de Cel estant, els somreia divertida.

CUINA

Pastís de truites

2 patates grans
1 ceba mitjana
250 gr. de mongetes cuites
1/2 paquet d'espinacs
100 gr. de sobrassada

9 ous
1/4 de llibre de llet
50 gr. de mantega
1 cullerada de farina
50 gr. de llard
25 gr. de formatge ratllat

Peleu les patates, renteu-les i assequeu-les. Talleu-les a trossets petits, talleu la ceba fineta.

Fregiu les patates amb força oli, remeneu-ho, després afegiu la ceba. Coeu a foc suau i tapat durant una estona, després destapeu fins que estigui daurat. Escorreu-les, poseu-les en un plat i tireu la sal. Coeu els espinacs amb aigua bullint i sal, 2 o 3 minuts, escorreu-les molt bé, talleu-les amb un gabinet i fregiu-les amb una mica de mantega. Coeu les mongetes blanques amb el llard, fins que estiguin una mica daurades. Talleu la sobrassada a trossets molt petits.

Bateu 2 ous tireu la sal, barregeu-los amb les mongetes i feu una truita rodona, tombeu-la amb ajuda d'una tapadora. Col·loqueu-la a la plata de servir. Després amb altres dos ous, feu la d'espinacs i poseu-la sobre la de mongetes. Altres dos ous amb la de sobrassada. Finalment amb 3 ous feu la de patates i ceba, sempre amb foc suau, perquè no es cremin. Col·loqueu-la sobre les altres truites. Feu una salsa beixamel, amb una cullerada de mantega i una de farina, trebal·leu-ho un moment sobre foc suau, després afegiu la llet bullint, a poc a poc i treballant-ho sempre. Tireu la sal i el pebre. Cobriu les truites amb aquesta salsa, tireu el formatge ratllat i uns trossets de mantega. Poseu-lo uns moments al gratinador perquè es gratini lleugerament.

MARIA GLORIA MONTAÑOLA

VIII TROBADA

D'animació missionera de Catalunya i les Illes. Dies 30 d'abril i u de maig. Col·legi St. Josep, Tàrraga. Inscripcions: Delegacions de missions i col·legi St. Josep. Tel. 31 01 16.

PUBLICACIONS DE L'ARXIU DIOCESÀ DE BARCELONA

distribuïdes per Akribos Edicions

Si esteu interessats a rebre informació de les nostres obres marqueu amb una X la que us interessi. Us podem oferir condicions especials de subscripció. Envieu aquesta butlleta al mateix Arxiu Diocesà de Barcelona (c/. Bisbe Irurita, 5 - 08002 Barcelona).

CATÀLEG MONUMENTAL DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA:

— Sant Vicenç de Sarrià - 1000 anys d'història (vol. VI/1) ☐

— Vallès Oriental (vols. I/1 i I/2) ☐

MANUSCRIT DE LA BIBLIOTECA PÚBLICA EPISCOPAL DE BARCELONA:

— Cuina Catalana, segle XVIII (receptari) ☐

MONESTIR DE SANTA MARIA DE VALLDONZELLA:

— Història de la imatge de la Mare de Déu del Cor ☐

ELS "JOSEPETS". GRÀCIA. 300 ANYS D'HISTÒRIA ☐

COSTUMS I TRADICIONS RELIGIOSOS DE BARCELONA ☐

HOME O FILL (Assaig d'Antropologia Cristiana) ☐

EL CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA DE BARCELONA ☐

PARRÒQUIES DE BARCELONA: SANT AGUSTÍ ☐

PONÇ DE GUALBA, OBISPO DE BARCELONA (a. 1303-1334) ☐

ARTE RELIGIOSO DEL ALTO ARAGON ORIENTAL:

— Arquitectura Romànica (siglos X-XI, XII y XIII) (vols. I/1 i I/2) ☐

GUIA DE LOS ARCHIVOS Y BIBLIOTECAS DE LA IGLESIA EN ESPAÑA: — Archivos (vol. I) ☐

— Bibliotecas y Personal (vol. II) ☐

CONGREGACION DE LA NATIVIDAD DE NTRA. SRA. "DARDERAS":

— Notas históricas (2 vols.) ☐

Nom

Adreça

Telèfon

* També les podeu trobar a les llibreries.

Gran èxit del Nou Testament editat a les Balears

Tenint com a base els textos litúrgics i una part del Nou Testament interconfessional, les diòcesis de Mallorca, Menorca i Eivissa, mitjançant un equip format per Pere Joan Llabrés, Miquel Anglada i Joan Mari, editaren un Nou Testament, amb el propòsit de servir el poble de les Balears i les Pitiüses. L'edició de 15.000 exemplars, curosament preparada, s'ha exhaurit en un mes i escaig, fet que representa un veritable èxit en el camp bíblic en llengua catalana i una impressionant aportació a la nostra cultura. L'edició ha estat subvencionada pel Govern Balear, cosa que ha permès preus assequibles.

Diòcesis de Mallorca, Menorca i Eivissa

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

NOVA COBLA. "La Unió" és el nom de la nova cobla que s'ha constituït al municipi d'Anglès, i que es dedicarà primordialment, sense oblidar els altres camps musicals, a les audicions de sardanes i a la música religiosa o sacra.

Els representants de la cobla La Unió d'Anglès són: Àngel Rigau, d'Anglès, telèfon (972) 42 11 85; i Pere Puig, de Cassà de la Selva, telèfon (972) 46 07 43.

NOU REPRESENTANT. Una altra notícia relacionada amb una cobla barcelonina és la del canvi de representant de la cobla Popular. Aquesta veterana formació fundada l'any 1926 compta des d'aquesta temporada amb els serveis com a representant de Joan Vey, al qual hom pot contactar a través del telèfon (93) 421 76 81, o bé al domicili del carrer de Sants, 71-73, 6è. 3a., 08014 - Barcelona.

CONGRÉS DE DANSA CATALANA D'ARREL TRADICIONAL. El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i l'Agrupament d'Esbarts Dansaires han convocat conjuntament el Primer Congrés de Dansa catalana d'Arrel Tradicional adreçat a tots els sectors de la societat catalana vinculats al món de la dansa tradicional, per tal de copsar l'estat i les inquietuds en aquest camp de la nostra cultura popular, mitjançant una anàlisi ben àmplia, tant de la feina feta fins ara com de l'evolució que ha experimentat la dansa tradicional en els darrers anys.

Les jornades inaugurals d'aquest Congrés, que perllongarà les seves sessions de treball al llarg de tot l'any 1988, se celebraran al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, els dies 29 i 30 d'abril i 1 de maig. Quatre àmbits configuren temàticament aquesta assembla d'estudiosos i practicants de la dansa catalana d'arrel tradicional: D'una part, s'exposaran qüestions relatives a la nomenclatura, terminologia de la dansa, escriptura coreogràfica i indumentària; un segon àmbit analitzarà la música i l'acompanyament musical; per altra part, es plantejarà una valoració sociològica, artística i pedagògica de la dansa catalana d'arrel tradicional i, finalment, s'analitzarà el ventall de danses vives existents actualment a Catalunya i la seva recerca, recuperació, conservació i difusió.

Totes les persones i entitats interessades a participar en aquest Congrés poden adreçar-se a la Secretaria ubicada a la seu de la Direcció General de Difusió Cultural del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Rambla de Santa Mònica, 8, 08002 Barcelona.

Programació de Rialles arreu de Catalunya

DIVENDRES, 22

CUBELLES

L'Aliança, 17.30 hores
Cinema: LA GUERRA DELS BOSTONS
Francesa. Director: Yves Robert

DISSABTE, 23

L'ARMENTERA

Sala Catalunya, 17 hores
Pallassos: TEATRE MÒBIL
Espectacle MUTIS I... A LA GÀBIA

LA BISBAL D'EMPORDÀ

Plaça Major, 17 hores
Circ: PETIT CIRC DE CARRER
Espectacle VARIETATS DE CIRC

CERDANYOLA DEL VALLES

Plaça Abat Oliba, 12 hores
Animació: BAUXA
Espectacle: NO SIGUIS GANDUL I REMENA EL CUL

L'ESPLUGA DE FRANCOLI

Casal, 19 hores
Música: CAMERATA DE CANÇÓ TRADICIONAL
Obra: MARCIÀ CAIGUT DEL CEL DE BENEIT NO EN TÈ NI UN PÈL
Text de Miquel Desclot

ROSES

Plaça Sant Pere, 17 hores
Pallassos: XIP XAP
Espectacle: QUE NO-ESMORZEM?

SALT

Plaça Verdaguier, 12 hores
Animació: BOLIC BULLANGA
Espectacle: SI TENS GANA, MENJA'T UNA CAMA

SANTA COLOMA DE FARNERS

Plaça Farners, 21.30 hores
Circ: CIRC PERILLÓS
Espectacle: ANGELS CAIGUTS

DIUMENGE, 24

BADALONA

Centre Parroquial. Sant Josep, 18 hores
Pallassos: PEP I BOCOI
Espectacle: SÒL DE FUSTA

BLANES

Esbarjo Parroquial, 17.30 hores
Teatre: TALLER DE TEATRE DE L'ESCOLA "JOAQUIM RUYRA"
Obra: LA LLEGENDA DE SANT JORDI
Animació: NOÉ
Espectacle: CANT-SONS, SARAU I BALL

CELRA

Plaça Catalunya, 12.30 hores

Animació: BOLIC BULLANGA

Espectacle: SI TENS GANA, MENJA'T UNA CAMA

CERDANYOLA DEL VALLES

Casal Parroquial, 12 hores
Teatre de titelles: T.E.I. DE SANT MARÇAL
Obres: TELE FAN-FAN AL CASTELL DE LA POR I LA BRUIXA BROTXA
Direcció: Pep Cruz

CUBELLES

Plaça de la Vila, 18 hores
Teatre: U DE CUC TEATRE
Obra: EL SECRET DELS ESCARABATS BLANCOS

LA GARRIGA

Aplec de Puig-graciós, 15.30 hores
Animació: BAUXA
Espectacle: NO SIGUIS GANDUL I REMENA EL CUL

GAVA

Torre Lluch, parc Municipal, tot el dia
Animació: FOC FOLLET I L'ESPIADIMONIS
Espectacle: FARCELL DE FESTA

MOLINS DE REI

Juventut Catòlica, 17.30 hores
Música: TOT DE RETRUC
Espectacle: RODA, RODA, MOLINET

MOLLERUSSA

Cinema Urgell, 12.15 hores
Cinema: EL TIMBALER DEL BRUC Catalana. Director: Jordi Grau

MOLLET DEL VALLES

Teatre Municipal "Can Gumà"
Inici de "RIALLES" amb animació: LA PEBRA
Espectacle: QUI NO SUA, PAGA

DIMECRES, 27

ULLASTRELL

A l'aire lliure, 20 hores
FESTA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
Organitzada pel Grup RIALLES local

DISSABTE, 30

REUS

Teatre Bartrina, 18.30 hores
Cinema: EL LLOP SOLITARI
Iugoslava. Director: Obrad Gluscevic

Convocat per la Conferència Episcopal Espanyola

XIII Premi "Ramón Cunill"

1. La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social convoca el tretzè CONCURS NACIONAL DE PREMSA, amb motiu de la XXII JORNADA MUNDIAL DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL (15 de maig de 1988) i com a homenatge al qui fou durant molt de temps el seu Delegat Episcopal de MCS i Director de l'Oficina d'Informació de l'Episcopat, doctor Ramon Cunill.

2. EL PREMI "RAMON CUNILL", s'atorga a l'article o sèrie d'articles la temàtica dels quals desenvolupi, total o parcialment, el lema de la XXII JORNADA MUNDIAL: "COMUNICACIONS SOCIALS I PROMOCIÓ DE LA SOLIDARITAT I FRATERNITAT ENTRE ELS HOMES I ELS POBLES".

3. Aquests articles han d'haver estat publicats en algun dels diaris o revistes espanyoles entre el dia d'aquesta convocatòria i el 15 de maig de 1988.

4. Per optar al premi, s'enviaran aquests articles apareguts en les publicacions corresponents (o fotocòpies) per quintuplicat, al Secretariat Nacional de Mitjans de Comunicació Social (c/. Añastro, 1 - 28033 MADRID). Tel. (91) 766 55 00 ext. 254 i 265, fins al 31 de maig de 1988.

5. Aquest Secretariat Nacional de MCS es reserva el dret de presentar al Premi Ramón Cunill altres articles que, reunint les condicions abans indicades, no hagin estat presentats al Premi.

6. El Jurat estarà constituït per rellevants figures del periodisme espanyol i professors de ciències de la informació. El seu veredicté es donarà a conèixer poc després del termini de la convocatòria.

7. La quantia del PREMI és de 150.000 pessetes, que són atorgades per la Fundació "Ramon Cunill".

RACÓ DEL LLENGUATGE

El mal temps (3)

ALBERT PERA

Quan la pluja es presenta sobtadament és precedida d'esfereïdors senyals de malestar a l'atmosfera: trons, llamps i llampecs. És l'electricitat de signe oposat que descarrega la seva força d'un núvol a l'altre o d'un núvol a la terra. Tots sabem els efectes destructius i mortals que pot tenir un llamp caigut a la terra. A la ciutat, el perill és anul·lat pels parallamps col·locats al cim dels edificis més alts. Al camp, si cau un llamp, pot fer molt de mal. Una vegada, passejant pels boscos d'Orrius em van ensenyar una pedra, mig coberta per l'herba, amb una creu gravada i una inscripció que deia: Mort d'un llamp, i la data.

El soroll que acompanya la descàrrega elèctrica, l'anomenem tro, i podem conèixer la proximitat de la tempesta pel temps que transcorre entre la resplendor i l'espètec: un quilòmetre per cada tres segons de retard del soroll. Hi ha trons veritablement esglaïadors, esquerats, secs, violents, que omplen

de terror els ànims febles. Hi ha vegades, en canvi, que trona continuadament d'una manera feble i somorta. Llavors en diem una tamborinada.

Hi ha persones, també, que tenen una veu de tro, forta, resonant i imperativa, capaç de fer agemolir-se els pobres a qui ha tocat de ser els seus subordinats. N'hi ha d'altres, que per la seva insensatesa, lleugeresa i manca de seny són tinguts per uns caps de trons.

Cal distingir entre el significat de llamp i llampec, mots de la mateixa família que usem equivocadament quan diem que hem vist un llamp o que ha caigut un llampec. Quan llampega, veiem una gran claror inofensiva, quan llampa, algú o alguna cosa rep de resultes de la caiguda del llamp. Els castellans ho tenen molt clar això, perquè els anomenen amb mots de diferent família, "rayo" i "relámpa-

go", i així no hi ha confusions.

La família de mots derivats de llamp és, de bon tros, més extensa que la del mot tro. Comencem per les exclamacions on intervé: Llamp de Déu! Mal llamp el matí! Llamp del cell! En sentit figurat indica rapidesa i sorpresa: Corre com un llamp. La notícia ha caigut com un llamp.

Com a nota curiosa, en alguns indrets dels Països Catalans les llonganisses penjades són anomenades llamps del sostre.

Perles ortogràfiques

El butlletí d'una entitat excursionista, molt ben presentat i editat, en un gran anunci a tota pàgina, l'anunciant desitja el millor èxit, en els cinc expedicionaris mataronins a l'Himalaia. L'ús impropri de les preposicions denota poc coneixement de la llengua. Aquí hauria de dir: Desitja el millor èxit als cinc expedicionaris...

Antic 190

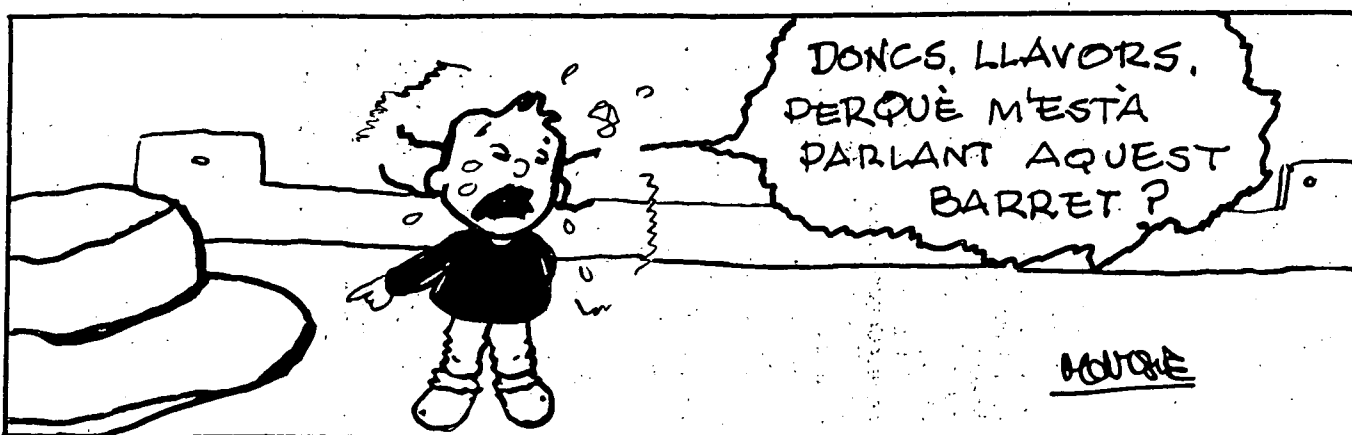
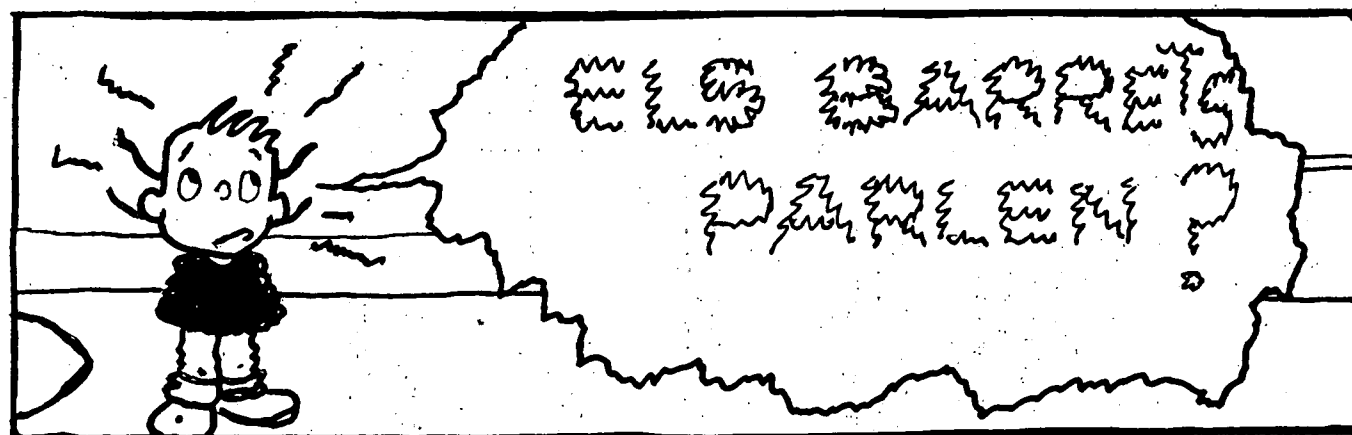
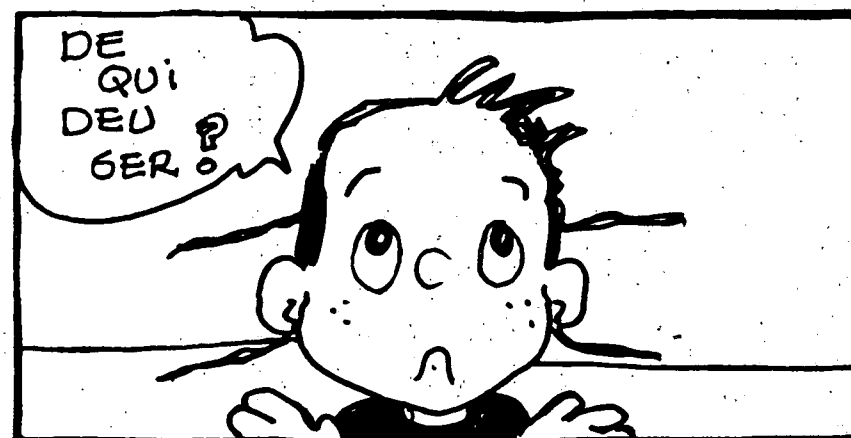
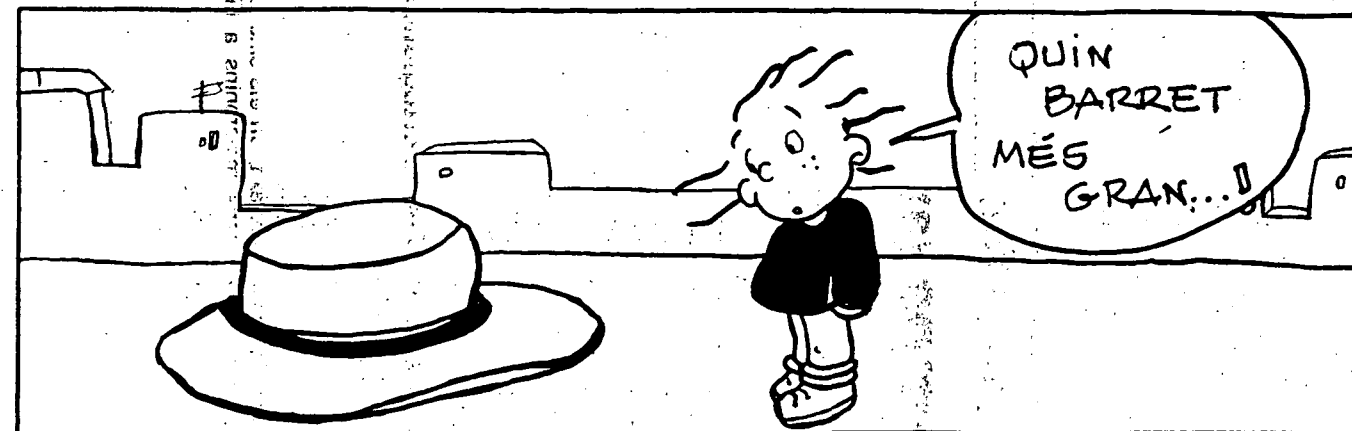
SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

MONTOR

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 402

Històries d'Eixerits

Avui, no sé per què, Eixerides i Eixerits, Jordis i Montserrats, noies i nois del nostre país, m'he engrescat a escriure aquesta petita poesia.

Verge de Montserrat, la colla de L'EIXERIT, d'aquest bonic setmanari som els lectors més petits.

Tu, Mare de Jesús, que estimes tant els infants, fes que Eixerits i Eixerides siguem més bons com més grans.

Dóna'ns amor i pau als vells, als grans i als petits, per fer el bé sense cansar-nos fes-nos els més eixerits.

Primavera en esclat, Catalunya es fa jardí de roses d'amor i festa del cor obrint-te el camí.

Verge de Montserrat, de nostra terra Patrona, sigues sempre la marona dels teus fills els Eixerits.

L'Eixerit

EL JOC QUE MÉS M'AGRADA ÉS EL FUTBOL. I A TU?

TAMBÉ EL FUTBOL, PERÒ AMB UNA LLEU MATISACIÓ...

GALI

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

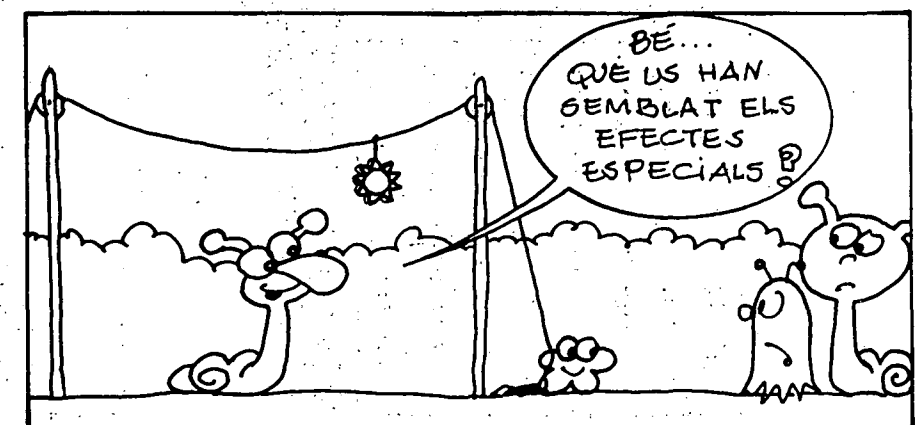
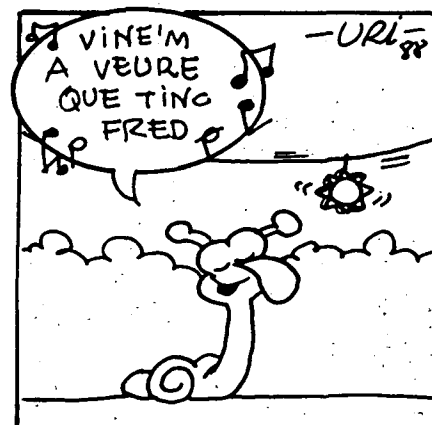
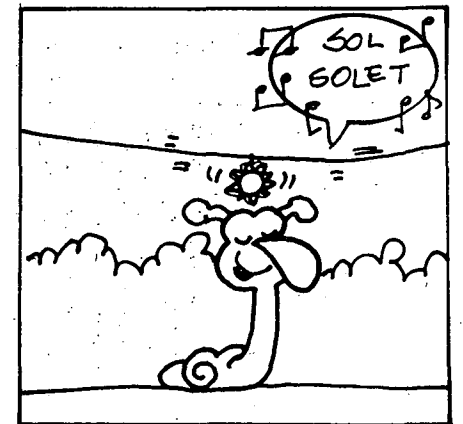
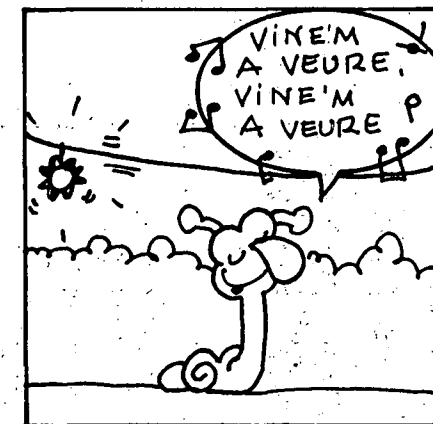
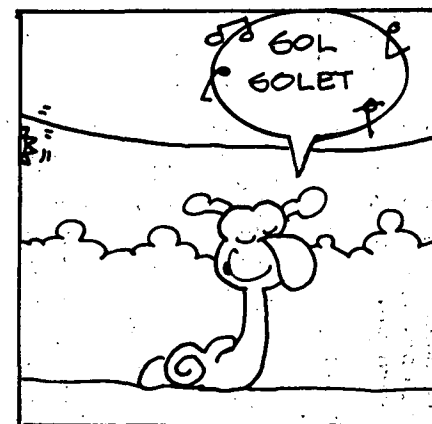
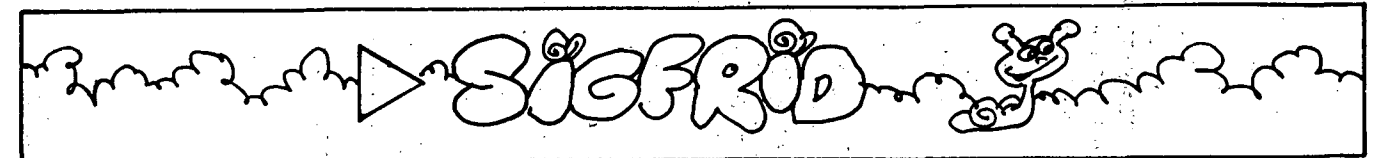
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 10, versets de l'11 al 18 (Jo 10:11-18).

Reflexionem: 1. Potser la comparança del pastor, de les ovelles, del ramat ens xoca una mica. En temps de Jesús, viles i pobles vivien de l'agricultura, la ramaderia i una mica de l'artesanía. L'important, però, no és la comparança, sinó el seu contingut i significat. Jesús es presenta com el Bon Pastor, donador de VIDA. Val la pena seguir Jesucrist, perquè ell porta a la VIDA.

2. Ell ha donat la vida per "tots nosaltres". I no hi ha prova més gran d'amor que donar la vida. A més, ens ha fet **partípcps de la seva "vida divina"** de Fill de Déu, i ens fa do del seu **Esperit**, perquè acreixi en nosaltres aquesta vida. L'ésser cristià que ens ha estat atorgat, és **quelcom que viu** en el cor mateix de la nostra vida.

3. Tot aquell que estima dóna la seva vida, perquè no viu simplement per a ell, sinó per a Déu i per als altres. Moltes persones estimen i es donen a través de les circumstàncies de la seva vida de cada dia, i així donen vida a la vida pròpia i a la vida dels altres. Tots els cristians hem de ser donadors de vida.

El mossèn

L'AVET

VERTICAL: Acció de nacionalitzar.-

- 1- Consonant.-
- 2- Campió.-
- 3- Una cosa que crema.-
- 4- Subfix que vol dir "inflamació".-
- 5- Cert fruit de la palmera.-

- 6- Cadascun dels signes medievals de notació musical occidental.-
- 7- Seguidor de la doctrina d'Arri.-
- 8- Nom femení.-
- 9- Nom d'arbre.-
- 10- En una teoria, enunciat demostrable.-
- 11- (En cast. arma de foc portàtil).-
- 12- Cop de bastó.-

SOLUCIÓ

6-Neuma.-
7-Arria.-
8-Loreto.-
9-Desmai.-
10-Teorema.-
11-Arcabuz.-
12-Bastonada.-

Vertical: Nacionalització.-

1-N.
2-As.
3-Foc.
4-Itis.
5-Coco.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

QUE HA TRENCAT LA MINYONA?

Solució al 447

I ELLA A MI

I (LL) ELLA A (NOTA) MI

FILATÈLIA

"MOTOLINIA"

Amb aquest mot indigent que vol dir “pobret”, fou conegut Fra Toribi de Benavente (Zamora), on nasqué l’any 1487. Després de professar en l’Orde Franciscà, l’any 1524, marxà a Mèxic. Durant més de 40 anys, es dedicà a l’ensenyament de la Doctrina Cristiana als indis. Va recórrer innumerablems llocs d’Amèrica Central fundant arreu comunitats dedicades als marginats.

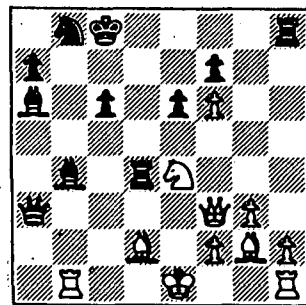
ESCACS

Per **JAUME MORA**

DIAGRAMA 218

Negres juguen i guanyen

Si no fos perquè les dames estan encarades us diria que qualsevol jugada és bona, però no. Cal afinar.

Solució al diagrama 217

1... $a_6 \times b_5$, 2 $Da_5 \times a_8$ Te $\dot{6}$ — a_6 , i guanyen

**PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II,
ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL**

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les sèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

*Format, 11×17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes
Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.*

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats		Clasificacions					La travessa		Golejadors		Pròxima jornada
Cádiz-Murcia	5-2	PJ	GF	GC	Ptos.	1. Cádiz-Murcia	(1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid)	27	R. Sociedad-Murcia	
Barcelona-R. Sociedad	2-0	2. R. Sociedad	33	55	27 46 + 12	2. Barcelona-R. Sociedad	(1) 1	Baquero II (R. Sociedad)	17	Valladolid-Barcelona	
Betis-Valladolid	1-0	3. At. Madrid	33	50	30 41 + 7	3. Betis-Valladolid	(X) 1	Julio Salinas (At. Madrid)	14	R. Madrid-Betis	
Celta-R. Madrid	0-0	4. Ath. Bilbao	33	46	40 41 + 9	4. Celta-Real Madrid	(X) X	Uralde (Ath. Bilbao)	14	S. Gijón-Celta	
Logroñés-S. Gijón	1-0	5. Celta	33	38	31 36 + 2	5. Logroñés-Gijón	(X) 1	Bengochea (Sevilla)	13	Zaragoza-Logroñés	
Mallorca-Zaragoza	0-0	6. Sevilla	33	38	35 + 3	6. Mallorca-Zaragoza	(X) X	Joaquín (Gijón)	13	Osasuna-Mallorca	
Sabadell-Osasuna	0-0	7. Valladolid	33	27	29 34 + 2	7. Sabadell-Osasuna	(X) X	Contreras (Las Palmas)	13	Las Palmas-Sabadell	
At. Madrid-Las Palmas	1-0	8. Osasuna	33	34	32 33 + 1	8. At. Madrid-Las Palmas	(1) 1	Lineker (Barcelona)	13	Sevilla-At. Madrid	
Ath. Bilbao-Sevilla	2-1	9. Barcelona	33	41	39 33 - 1	9. Ath. Bilbao-Sevilla	(1) 1	Michel (R. Madrid)	12	Español-Ath. Bilbao	
Valencia-Español	2-0	10. S. Gijón	33	38	45 32	10. Valencia-Español	(X) 1	Rubén Sosa (Zaragoza)	12	Valencia-Cádiz	
		11. Cádiz	33	41	47 31 - 3	11. Burgos-Huelva	(1) 1	Villa (Gijón)	11		
		12. Valencia	33	38	45 30 - 2	12. Eliche-Hércules	(1) 1	Butragueño (R. Madrid)	10		
		13. Zaragoza	33	45	49 29 - 3	13. Lérida-R. Vallecana	(X) X	Narciso (Las Palmas)	10		
		14. Español	33	41	49 29 - 3	14. Cartagena-Figueras	(X) 2	Schuster (Barcelona)	9		
		15. Logroñés	33	24	42 28 - 6			Loren (R. Sociedad)	9		
		16. Betis	33	36	44 27 - 7			Pardeza (Zaragoza)	9		
		17. Murcia	33	27	36 27 - 7			Fernando (Valencia)	9		
		18. Las Palmas	33	41	59 26 - 6						
		19. Mallorca	33	31	48 25 - 9						
		20. Sabadell	33	21	44 22 - 12						

DIUMENGE - 24

11.00 Signes del temps.
11.30 Matinal a TV3:
"Música clàssica".
13.00 Esports.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman.
15.55 Les aventures de Sherlock Holmes:
16.50 Tarda de... Tarzan
18.30 Bàsquet.
20.00 Gol a gol.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:

Contingut del programa
"SIGNES DELS TEMPS"

Nota: L'hora d'emissió habitual és entre 3/4 d'onze del matí dels diumenges fins a 1/4 de dotze. Amb tot, algun dia, pot avançar-se un xic.

Abril

24.- Informatiu. Reportatge sobre el P. Palau. Catalunya Solidària, etc.

Maig

1.- L'HOMI I EL TREBALL. L'Església en el món del treball partint de la nostra realitat i de l'encíclica "Laborem exercens", amb la intervenció de Mn. Antoni M. Oriol i del P. Artur Juncosa.
8.- LA PASTORAL DE LA SALUT. Reportatge i entrevista amb el O. José L. Redrado. Missatge de la Jornada.

DILLUNS - 25

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3 segona vegada:
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 15.
16.20 La duquessa de Duke Street:
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Lucan:
18.45 Bugs Bunny i companyia - 3.
19.15 Judes Xanguet i els maniquins:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 L'equalitzador:
22.15 Debat.
23.50 Telenotícies.
00.05 Ai, Smith i Jones - 3.

DIMARTS - 26

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 16.
16.20 La duquessa de Duke Street:
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Exploració i aventures:
18.30 Oh! Bongònia.
19.15 Doctor Who:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Angel Casas Show.
23.05 Perry Mason:
"El cas del coet esgarriat".
(dual).
00.05 Telenotícies.

DIMECRES - 27

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 17.
16.20 La duquessa de Duke Street:
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Especial amb Chaka Khan.
18.30 Cinc i acció.
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Informatiu cinema.
21.50 Cinema 3:
22.50 Telenotícies.

DIJOUS - 28

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:

13.00 TV3, segona vegada:
"Angel Casas Show".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 18.
16.20 La duquessa de Duke Street:
"Els patriotes".
17.10 Universitat oberta:
"La paret de les cèl·lules vegetals" (dual).
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Lucan:
"Germà llop" (dual).
18.45 Bugs Bunny i companyia - 4.
19.15 Doctor Who:
"Robot" (II).
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Blanc o negre.
23.00 A tot esport.
00.05 Telenotícies.

DIVENDRES - 29

12.30 Universitat oberta:
"Arquitectura i planificació" (dual).
13.00 TV3, segona vegada:
"A tot esport".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 19.
16.20 La duquessa de Duke Street:
"Soldat per força".
17.10 Universitat oberta:
"La Gàl·lia narbonesa".
(dual).
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Lucan:
"L'estranya criatura".
18.45 Bugs Bunny i companyia - 5
(dual).
19.15 Doctor Who:
"Robot (III)".
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 De professió A.P.I.:
"El tàndem".
21.55 Ràdio Cincinnati:
"El consultori de la Jennifer".
22.25 Crònica 3.
23.25 Telenotícies.
23.40 Cinema de mitjanit.

DISSABTE - 30

10.30 Sardanes.
11.00 Universitat oberta - (Rep.).
13.00 Cinc i acció - (Rep.).
14.15 Oh! Bongònia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els Barrufets.
16.00 Esports.
17.30 Identitats:
"Josep Termes".
18.30 El joc del dissabte:
"L'observació astronòmica".
20.00 Vida salvatge:
"Festeig".
20.30 Telenotícies.
21.00 Futbol:
"F.C. Barcelona/Real Madrid".
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Futbol.
23.00 Bona cuina.
23.10 Pel·lícula:
"La lletra escarlata".

DIUMENGE - 24

2.35 Música golf.
3.35 El fugitiu.
4.25 Llarg-metratge:
"Niñas... ¡Al Saló!"
6.15 Documental.
7.00 Sonates per a piano de Beethoven interpretades per Barenboim.
7.20 Llarg-metratge:
"La mujer ligera".
9.00 Informe setmanal.
10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
11.00 48 hores.
11.05 Concert.
12.05 Poble de Déu.
12.30 Europa en els segles obscurs.
13.25 La màscara negra.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Els petits picapedra.
16.05 Estrenes TV:
"Dos clases de amor".
17.45 Descartés.
18.00 Si ho sé no vinc.
18.55 Secrets i misteris.
19.25 L'hora del T.P.T.
19.55 A vista d'ocell.
20.30 48 hores.
21.00 A portada.
21.30 La vida segueix.
22.35 Diumenge cinema:
"Cantando bajo la lluvia".
00.20 48 hores.

DILLUNS - 25

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 106.
11.50 Dinastia - 28.
13.00 Benet i Cecili.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediar - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
"Cuenta atrás".
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç Telediar.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Chocky.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediar - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
22.45 Alfred Hitchcock, presenta.
23.10 Documents TV.
00.10 Telediar - 3.
00.30 Telesport.

DIMARTS - 26

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 107.
11.50 Dinastia - 29.
13.00 Les aventures de Gulliver.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediar - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
"Cuenta atrás".
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediar.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Heidi.
19.00 La nau terra.
19.30 Entre línies.
20.00 Les noies d'or.
20.30 Telediar - 2.
21.00 El temps.
21.15 Viatge amb nosaltres.
22.25 Sessió de nit:
"La mujer del año".
00.20 Telediar - 3.
00.40 Telesport.
00.55 Testimoni.

DIMECRES - 27

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 108.
11.50 Dinastia - 30.
13.00 Foc salvatge.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediar - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
"Papeleo".
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediar.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Joni Jones.
19.05 A tope.
20.00 De 9 a 5.
20.30 Telediar - 2.
21.00 El temps.
21.15 Estimati piruli.
22.20 Cançó trista de Hill Street.
23.15 Viure cada dia.
00.15 Telediar - 3.

DIJOUS - 28

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 109.
11.50 Dinastia - 31.
13.00 Johnny Quest.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediar - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediar.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Musiquissims.
19.00 Crònica jove.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediar - 2.
21.00 El temps.
21.15 Llum de lluna:
22.15 Dret a discrepar.
23.45 A mitja veu.

DIUMENGE - 24

00.35 Telesport.
DIVENDRES - 29
8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 110.
11.50 Dinastia - 32.
13.00 Els ossos Berenstain.
15.00 Telediar - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
16.30 Tal qual.
17.55 Avanç telediar.
18.00 La llanterna màgica.
19.30 Diccionari de la salut.
20.00 Mash.
20.30 Telediar - 2.
21.00 El temps.
21.15 Programa informatiu.
22.30 Divendres cinema:
"Tora, Tora, Tora!".
DISSABTE - 30
1.35 El gos vert.
2.35 McMillan i la seva esposa.
3.50 Llarg-metratge:
5.30 Documents TV.
6.30 Documental.
7.45 Llarg-metratge:
9.05 A tope.
10.00 Diccionari de la salut.
10.30 El mag d'oz.
10.55 48 hores.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 L'altra mirada.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Els aurons.
16.05 Primera Sessió:
18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
18.30 Joc de nens.
19.00 Número 1.
19.35 MC. Gyver:
"El asesino".
20.30 Telediar - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Dissabte nit.
23.20 Mama Lúcia - 3.
00.50 48 hores.
00.55 Filmoteca TV:
"Match en el infierno".

DIUMENGE - 24

9.30 Santa Missa.
10.30 La bona música.
11.00 Estudi Estadi.
14.50 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Sessió de tarda:
19.55 Opera.
23.00 Estudi Estadi.

DILLUNS - 25

13.00 Avanç de l'informatiu Migdia.
13.03 Directa al dos.
13.30 Capitoli - 9.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 14.
15.30 L'era del Pacífic.
16.30 Volta ciclista a Espanya.
17.30 Te o café.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El Mirador.
21.15 Volta ciclista a Espanya.
21.45 Cinema club:
23.20 Últimes preguntes.
23.50 Blacke, el mag.

DIMARTS - 26

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 Directe al dos.
13.30 Capitoli - 10.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Volta ciclista a Espanya.
16.00 Planeta vivent.
17.00 Musical.

COMENTARIS TV
EL PRECIO JUSTO

Totes les notícies que ens arriben diuen el mateix: El precio justo és una fórmula infal·lible. No hi ha possibilitat d'error. És un èxit internacional. Tothom ho reconeix.

Aquí arriba en una difícil situació: substituir l'Un, dos, tres. El nivell d'audiència al qual havia arribat l'Un, dos, tres era molt alt, potser massa alt: dinou milions d'espectadors.

Un mes després Joaquín Prat, com si no haguessin passat els anys, condueix amb gràcia i encert aquest concurs que també abasta els famosos dinou milions.

El programa-concurs no té res. És un programa pla. Si es vol, fins i tot, es podria dir que és un programa vulgar. Malgrat tot, el preu dels regals pot arribar molt alt i això li dona molta emoció.

Posats a criticar, a treure-li punts negatius, no es veu per on començar. Potser l'extremada senzillesa. Ara bé, si la gent en té prou amb això el problema és en un altre lloc. Així doncs, podem parlar d'un telespectador poc exigent, feliç davant qualsevol tipus de concurs, incapaç d'axejar-se del seient quan allò que li ofereixen no té la suficient qualitat.

El precio justo està, veritablement, al límit.

Segons com, també es podria dir que es tracta d'un programa per desconnectar, per descansar. S'ha sentit dir això.

En un moment donat la televisió no ha de complicar la vida de l'espectador. Tammateix però, tothom sap que certa dosi d'intel·ligència a dins també d'un concurs, no fa mal a ningú.

Isi algú no hi està d'acord, valdria la pena que veïes el programa de Joaquín Arozamena La vida sigue. És un altre programa concurs d'estructura molt senzilla, amb preguntes no massa complicades que pot ser vist per tothom amb gust i, per què no?, amb la possibilitat de descansar. No li falta la seva part d'intenció cultural i la mateixa presentació està presidida pel to amable i respectuós de Joaquín Arozamena. Bé, sembla, doncs, que concurs, almenys en aquestes darreres setmanes, no vol dir grolleria i mal gust.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadores Asociados de Catalunya) tel. 200 13 39

6 de juny del 1987

15 d'agost del 1988

ANY MARIÀ

24 d'abril del 1988

n.º 12

JOSEP URDEIX

En la comunicació que els bisbes de Catalunya van adreçar, de manera conjunta, als fidels catalans pocs dies abans de l'inici de l'Any Marià a fi que la seva celebració tingués tot el ressò espiritual que havia de tenir entre nosaltres, quan parlaven d'aspectes concrets sobre els quals convenia prestar particular atenció deien textualment: "Els bisbes de les diòcesis catalanes desitgem que la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya, es visqui i se celebri en aquest Any Marià amb especial solemnitat al Santuari de la Santa Muntanya i arreu de les nostres Esglésies locals".

Ara, arribat el moment d'aquesta solemnitat, han volgut donar-li particular significació pujant com a pelegrins i en fraterna comunió episcopal al Santuari de Santa Maria de Montserrat, el cim on convergeix la pietat mariana de tots els catalans.

Pastors i pelegrins

Davant d'aquest fet eclesial, davant d'aquest pelegrinatge dels nostres bisbes a Montserrat, no hi podem pas restar insensibles, sinó que tots els cristians de Catalunya l'hem de contemplar i viure en tot el sentit que té.

Els bisbes, com a pastors i capdavanters del poble de Déu que els ha estat encomanat, són els qui en tot moment guien els fidels pels camins del "pelegrinatge en la fe" que comporta la vida cristiana. Aquest guiatge pastoral pren un relleu singular quan ells mateixos se'ns mostren com a pelegrins, amb tota l'espiritualitat que porta inclosa el pelegrinatge: viure amb actes concrets les actituds més fondes de la fe.

Fer de pelegrí suposa sortir de casa per fer camí en direcció molt determinada, per caminar fins a trobar-se amb la gràcia de la santedat que en determinats llocs es posa de manifest amb l'alè d'una particular força espiritual. Fer de pelegrí suposa fer estada en un lloc sant per enfortir la fe amb intensa pregària i amb l'acolliment més fondo de la gràcia dels sagraments. Fer de pelegrí suposa la voluntat de retornar del lloc sant, de retornar al lloc de partida per transformar-lo amb els dons rebuts de Déu, per transformar la pròpia realitat amb més tremp evangèlic, perquè tot quedi embolcallat per la gràcia de Déu que ha impregnat el pelegrí.

Així el pelegrí manifesta que viu en aquesta terra amb el cor posat en les coses del cel. Així el pelegrí, caminant pels camins sants d'aquesta terra, aprèn a caminar vers la ciutat celestial.

Així és el que faran els bisbes de Catalunya el dia de la Mare de Déu de Montserrat. Aquell dia fa-

27 d'abril de 1988

Els Bisbes de Catalunya, pelegrins a Montserrat

ran de pastors fent de pelegrins. Faran camí amb fe com a capdavanters del poble que guien pels camins de la fe. Faran de pelegrins amb l'anhel pastoral d'ensenyar-nos a tots a ser pelegrins, amb la sol·licitud de pregar per tots aquells que els han estat encomanats i que confien rebre d'ells tot allò que es propi del seu ofici santificador; faran de pelegrins amb el desig d'enfortir la seva missió apostòlica en el servei de l'evangelització del nostre poble. Aquest és el sentit que no podem oblidar que té aquest concret pelegrinatge dels nostres bisbes.

Pastors, pelegrins a Montserrat

Aquest pelegrinatge episcopal, però, té un marc molt precís: el Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, un santuari on el poble català ha trobat en tots els moments de la seva història la protecció maternal de la Verge, un santuari des d'on la Verge ha mostrat la clemència del seu Fill a tantes generacions catalanes que allí han acudit amb fe per no defallir —o a voltes per trobar— en aquella novetat de vida que ens ha es-

tat donada en Jesucrist.

Aquest pelegrinatge dels bisbes de Catalunya fa viu, una vegada més, el profund sentit espiritual que el Santuari de Montserrat té en la vida de cada una i del conjunt de les diòcesis catalanes, així com en els homes i dones de Catalunya que senten batejar amb més o menys intensitat la saba que han rebut de les arrels cristianes de Catalunya.

Tot això bé calia que sortís a flor de pell quan la celebració de l'Any Marià ens convida a situar, amb tots els accents que li són peculiars, la Mare del Redemptor en

el lloc que ha de tenir en la vida cristiana i en el cor de cada cristià.

D'aquí que la solemnitat d'aquest any de la Mare de Déu de Montserrat, gràcies a aquest pelegrinatge dels nostres bisbes, esdevingui "la diada catalana de l'Any Marià", la diada en què la pietat i la devoció dels catalans envers Maria pren tot el relleu que li pertoca. Aquell relleu que demana fer prendre nova consciència als cristians de Catalunya de viure, plenament i amb fidel constància, les gràcies que reben del cel per la intercessió de la materna mediació de santa Maria venerada a Montserrat. Aquell relleu que ha de posar de manifest que els cristians de Catalunya, per mitjà de la nostra pietat montserratina, vivim sostinguts per aquella particular consagració a Maria que ens ajuda a ser fidels, en tot i en tot moment, al Fill de Déu i Salvador nostre, Jesucrist; aquella consagració a Maria que ens fa deixebles amants del seu Fill, que ens porta a fer tot el que ell ens digui, que ens porta a lloar el Senyor, des de la nostra petitesa, pels dons que d'ell rebem. Aquest és tot el sentit espiritual que dóna un ple contingut pastoral i espiritual a aquest pelegrinatge dels nostres bisbes a Montserrat.

Amb els pastors, els fidels

Hi ha encara un aspecte que no podem deixar de banda. L'aspecte de la comunió eclesial. Aquella comunió que fa que allà on hi hagi els pastors de l'Església allí hi hagi els fidels. La comunió de fe ens fa estar amb el nostre bisbe i fa que el nostre bisbe ens porti amb ell. En aquest cas, el pelegrinatge dels bisbes de Catalunya a Montserrat fa que, gràcies a ells, tots els seus fidels pelegrinin espiritualment a Montserrat aquell dia. Tots nosaltres, en ells, rebrem les gràcies d'aquest pelegrinatge. Sense moure'ns dels nostres llocs sabrem que pugem a Montserrat, a venerar Maria en la seva Muntanya Santa, en el cor de pastors dels nostres bisbes, ja que és com a bisbes i pastors nostres que, amb motiu del Montserrat de l'Any Marià, acuden al Santuari marià de més significació espiritual per a Catalunya.

Per això serà bo, obligat, que des dels nostres llocs, des de les nostres Parròquies, des de les nostres comunitats, ens unim aquell dia als bisbes de Catalunya, amb la pregària que ens fa ser pelegrins, que ens fa sortir de nosaltres mateixos per caminar pels camins de Déu; amb la pregària que ens fa viure en la comunió dels sants; amb la pregària que ens porta a suplicar el Senyor per les nostres necessitats i fa fixar els nostres ulls en les necessitats de tots els homes, dels més pròxims i dels més llunyans; amb la pregària que, molt especialment, ens fa invocar santa Maria perquè pregui per nosaltres, pobres pelegrins pels camins de la fe.

Rosa d'abril, il·lumineu la catalana terra

Montserrat encoratja la nostra fe

Montserrat no és solament una veritable meravella de la natura, única en el món. És quelcom més! És el lloc on hi ha el santuari més important de la Mare de Déu que hagi existit mai i que avui és a Catalunya. En ell hi és venerada la imatge de la Madona de Montserrat, que Lleó XIII proclamà patrona de les diòcesis catalanes. I el monestir benedictí no és un de tants en la geografia de l'Església Catòlica. Des del segle XI que els monjos celebren un culte magnífic a la Verge Bruna i han conreat les arts i les ciències d'acord amb la tradició benedictina. D'ací ve que sigui tan gran i tan forta la influència de Montserrat en la història de Catalunya. Montserrat és símbol eloqüentíssim de les arrels cristianes del nostre país. "Mentre la societat catalana comença a estructurar-se —hem escrit els bisbes de Catalunya— rep dels monestirs o de les catedrals l'impuls cristià." En aquell moment singular "la fundació del país i l'establiment de l'Església anaren plegats".

La personalitat de Montserrat és precisa, incomparable. És un monestir santuari en el qual la imatge de la Verge Bruna és la raó inicial i efectiva de tota la seva gran història. El Cardenal Albareda ha escrit que "la causa de la convivència íntima del poble català amb Montserrat cal cercar-la en la prerrogativa d'haver esdevingut el santuari cabdal de la nostra terra". Amb la santa imatge de la Verge Bruna s'inicià i es desplega tota la història de la muntanya. Ho diuen ben clar les innombrables romeries i pelegrinatges que hi pugen.

L'home teixeix la seva història sense saber ben bé cap on va. Ens cal la fe, sobretot en aquests temps en els quals els canvis són tan sobtats, principalment pel que fa a la família i als costums públics. Necessitem "aquella fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida", com diu la visita espiritual composta pel bisbe Torras i Bages.

¿No és veritat que d'aquesta fe Maria, la Mare de Déu, n'és un exemple insuperable? Ella cregué amb una fe incommovible; per això es van realitzar en ella les coses que l'àngel li havia anunciat. La seva fe va passar per l'obscuritat més densa. Escoltà aquelles paraules de Jesús perdut i retrobat al temple de Jerusalem: "Per què em buscàveu? ¿No sabíeu que jo només podia ser a la casa del meu pare? Ells —Maria i Josep— no compregueren aquesta resposta" (Lc 2:49-50). L'havien cercat amb ànsia durant tres dies. Ens ho ha recordat l'Evangeli. Hem de buscar Déu, si el volem trobar. I hem de fer-ho amb constància, sense parar; i amb ànsia, no pas amb la fredor d'un esperit sotmès a l'indiferentisme o a una llibertat indiscriminada.

I encara més: l'hem de buscar en els fets de la nostra vida quotidiana, tant en la vida individual de cadascun de nosaltres, com en la vida de la col·lectivitat ciutadana. Perquè Déu hi és present i cal que, amb la llum de la fe, el reconeguem, el trobem i tinguem el coratge de proclamar la nostra troballa a tothom. Ara precisament ens hauríem d'afanyar per trobar-lo en aquests fets que, havent abrandat els nostres boscos, ens han commogut a tots. Sí, també en aquelles circumstàncies que en diem adverses —i ho són!—. Ens cal trobar la presència de Déu. Del Déu que estima, que perdona, que ens acull a tots tal com som. El Déu que fa camí amb nosaltres, portant-nos per les sendes de la conversió del nostre egoisme, del nostre desamor, fins a situar-nos en el lloc de la generositat, de la col·laboració a fer el bé, del civisme com a expressió

de caritat i de justícia i portar-nos a la comunió amb ell i els germans, en definitiva.

Acudim a la Mare de Déu i demanem la seva intercessió per esdevenir cristians d'una fe ferma i forta; cristians d'una conversió sentida i constant perquè la conversió és feina de cada dia. Montserrat ens hi ajudarà. Montserrat és per a tots els catalans fogar d'oració, esclaf de devoció mariana, llum d'Evangeli, testimoni dels valors cristians, lloc de reconciliació, de penediment i de perdó. Sobretot Montserrat encoratja la nostra fe amb la seva espiritualitat i el seu ensenyament, per tal que el poble català pugui

Mare dels catalans

"Catalans: a la muntanya de Montserrat i en la devota imatge que allà es venera, teniu la vostra Mare."

Lleó XIII

Far Iluminós

"Especialment us demano, oh Mare de la Saviesa eterna, que, com far Iluminós, des del cim de Montserrat il·lumineu la terra catalana; sigueu, oh morena i formosa Patrona nostra, la nostra guia, a fi que, sota la llum dels vostres ulls misericordiosos, caminem sempre pel camí que porta a la pau i a la dignitat de la vida present, i després a la felicitat eterna de la glòria. Amén."

Josep Torras i Bages

viure en l'esperança i aconseguir una pau cristiana i perpètua. Això serà així, perquè el Monestir-Santuari de Montserrat resta fidel al seu destí, que l'inoblidable abat Albareda va descriure amb aquestes paraules: "que, abans de tot i per damunt de tot, Montserrat sigui, com fins ara, el santuari per excel·lència de la terra catalana, en el qual amb tota la magnificència i amb el concurs del poble més nombrós possible es tributi culte perenne a la Patrona, Mare i Sobirana de Catalunya, la Verge Bruna de Montserrat".

Així sia!

NARCÍS JUBANY

Cardenal, Arquebisbe de Barcelona.
(Fragments de l'homilia pronunciada, el 27 de setembre de 1986, amb motiu del pelegrinatge a Montserrat, presidit pels bisbes de Catalunya, després de l'incendi de la muntanya de l'agost anterior.)

Maria, lliçó per al nostre caminar de pelegrins

És providencial que la celebració litúrgica de la festa graviti entorn del misteri joiós de la Visitació, que constitueix la primera iniciativa de la Verge Mare. Montserrat enclou, per consegüent, lliçons valuosíssimes per al nostre caminar de pelegrins.

Cal que no oblidem mai la meta definitiva de l'últim misteri de glòria. "Pensa —dirà sant Agustí— com has d'estar allà el dia de demà, i per més que encara estiguis en camí, pensa com si ja fossis allà, com si ja fruïssis indefinidament entre els àngels, i com si ja s'esdevingués

en tu allò que ha estat dit: 'Feliços els qui viuen a casa vostra, us lloaran pels segles dels segles'" (Enarr. Sm. 121,3).

En el camí cal imitar l'estil de la Mare en la visita que va fer a la seva cosina: "Aquells dies, Maria es posà en camí i llestament se n'anà a la muntanya, a una ciutat de Judà" (Lc 1:39). El seu ritme és rotundament exemplar, segons el parer de sant Ambrós: "Joiosa en el desig, religiosament disposta al deure, sol·licita en el goig, se'n va anar a la muntanya" (Exp. Ev. Lc 2:19).

Per força cal que observem que el seu itinerari no se cenyia a aquesta pujada física a la muntanya. L'Esperit irromp en un moment fort: va fer saltar de joia Joan al si matern; inundà de llum divina la ment d'Elisabet; va arrabassar la Reina dels profetes, i la impulsà en marxa ascensional fins al cim de la muntanya invisible del Senyor. Ho va fer al compàs de la llei meravellosa que "derroca els poderosos i exalta els humils" (Lc 1:52). El Magníficat representa l'eco d'aquella experiència sublim en el seu pelegrinatge paradigmàtic: "La meua ànima magnifica el Senyor, i el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa: des d'ara totes les generacions em diran benaurada" (Lc 1:47-48). El càntic de Maria ressona indefectible en el curs dels segles. Aquí, a Montserrat, sembla haver-se cristal·litzat fins al punt de constituir un "Magníficat de roca". No és solament signe fefaent de l'ascensió realitzada: és, una fletxa indicadora d'ulteriors escalades.

La virtut del pelegrí és l'esperança. Aquí és possible de fer-ne provisió: perquè Maria l'estreny entre els seus braços i la posa maternalment al nostre abast. Fins sense adonar-nos-en, tal com els va passar als nuvis de Canà de Galilea. Intervé sempre amb sol·licitud i delicadesa de mare. Ho va fer d'una manera exemplar en el misteri de la Visitació, subratllat amb traç litúrgic inesborrable a Montserrat. S'explica, doncs, que ressoni cada dia en aquesta muntanya l'accent melodiós de la salutació a la Senyora, a la Reina, a la Mare, a la Dipositària de l'esperança que dóna alè als pelegrins: "Déu vos salve, vida, dolcesa i esperança nostra".

* * *

Que la muntanya santa, Senyor, sigui bosc d'oliveres, sigui "sagrament de pau". Un signe del que són els fills amants de la veritable mare comuna, i un impuls eficaç per realitzar de debò allò que avui sona com una utopia. I serà realitat en la mesura que els homes es dobleguin dòcilment a l'únic imperatiu que els evangelis van recollir de la boca de Maria: "Feu el que Ell us digui". I Ell s'anomena "Príncep de la pau".

Us donem gràcies, Senyor, pel goig que ens ha procurat de posar els nostres peus aquí, en el santuari consagrat a la Mare, on ens hem sentit confortats amb impuls renovat per al nostre itinerari futur.

Us preguem, o Pare, que en aquesta basílica on demora el teu Fill Jesucrist, Fill de Maria, atorguis abundantment la pau, la concòrdia i el goig a totes les tribus peregrines del nou Israel. Feu, Senyor, que tots els homes encertin a descobrir el profund sentit de llur existència peregrina a la terra; que no confonguin les etapes i la meta; que modulin la marxa segons l'exemple de Maria. Ella serà llur Auxiliadora; perquè aquí, a tot arreu i sempre, Maria és Reina poderosa i Mare piadosíssima. Amén.

JOAN PAU II

(Fragments de l'homilia pronunciada a Montserrat el 7 de novembre de 1982.)

FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA - ANY MARIA

Setmana del 24 al 30 d'abril del 1988

Bibliografia mariana

PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT

Bernabé Dalmau

El Càntic de Maria, cant de joventut

EL CÀNTIC DE MARIA, CANT DE JOVENTUT

per Bernabé Dalmau. Publicacions de l'Abadia de Montserrat 1988, col·lecció "L'Espiga", n. 34, 54 pàgs.

Tres parts molt diferenciades constitueixen el contingut d'aquest opuscle. En primer lloc, una conferència-meditació sobre el "Magnificat", el càntic de la Mare de Déu, que aquí és anomenat "cant de joventut" tenint present l'edat de Maria en què, segons l'Evangeli, és posat en els seus llavis. Ben aviat, però, se'ns fa veure com és un cant de "plenitud" i com, a través d'ell, ens adonem de com la mare de Jesús precedeix en la llança l'Església, tal com l'ha precedit en tantes coses. Podríem dir que aquesta part és una encertada primera aproximació al "Magnificat" o, dit d'altra manera, és una bona formulació de tot el que els cristians hauríem de saber del "Magnificat", de la confiança en Déu que proclama i de la solidaritat de qui el canta amb els homes que són objecte primer de la salvació de Déu, els pobres i els humils.

En segon lloc, hi trobem un seguit de testimoniatges de gent jove que, de manera breu, són capaços d'acostar-se al "Magnificat" amb madura espiritualitat i extreure'n conseqüències per a la seva vida cristiana. Són pàgines d'una eloqüència espontània, que ajuden a descobrir, encara que a voltes sigui des d'òptiques molt personals, aspectes del "Magnificat" que ens podrien passar per alt si fossin expressats amb termes tenyits de més erudició.

Hi ha encara un petit apèndix que ve a ser com la clau de volta d'aquestes pàgines. Aquí se'ns parla del "Magnificat" en el context de circumstàncies doloroses de la vida —en concret, en el traspass d'una germana del P. Bernabé— i en el context de dues vocacions a la vida religiosa contemplativa. És a dir, en l'apèndix se'ns mostra com el "càntic de Maria" es fa realitat en la nostra vida cristiana de cada dia de moltes maneres diverses, que és fins allà on l'autor d'aquestes pàgines ens vol portar.

A través d'un "càntic de joventut" se'ns parla de la vida cristiana més plenament viscuda, de com Maria ens ajuda a penetrar en aquesta plenitud de vida. Amb molt poques pàgines, doncs, se'ns diuen moltes coses. J.U.

UN AÑO DE GRACIA CON MARIA

per René Laurentin. Traducció al castellà de Maria Colom de Llopi. Editorial Herder, Barcelona 1988, 172 pàgs.

René Laurentin és un teòleg francès ben reconegut internacionalment i de manera particular per les seves obres sobre la teologia i la pietat marianes.

No és estrany, doncs, que, així que es va conèixer la decisió de Joan Pau II de celebrar aquest Any Marià, ell posés fil a l'agulla per escriure aquesta obra que té dues preocupacions que guien la seva redacció: ajudar a fer comprendre els motius de fons que donen sentit, en el moment actual, al fet que l'Església sencera visqui un any de gràcia cercant en la presència de Maria l'enfortiment de la fe i ajudar, també, perquè això sigui així, a fer conèixer d'una manera senzilla, solent tot allò que el cristià d'avui ha de saber de Maria. Sense amagar, com assenyala en la introducció, que les seves pàgines voldrien també ajudar els no-cristians a comprendre qui és Maria, aquesta Mare que tothom hauria de conèixer millor.

El primer capítol se centra en el perquè d'aquest Any Marià: les seves motivacions eclesials i ecumèniques i la seva oportunitat espiritual en el tombant concret de la història dels nostres dies.

El segon capítol és una fina exegesi sobre tot allò que els Evangelis ens diuen de Maria. És un capítol extens i tot ell confegit en frases molt concises, que ens donen la mida d'una obra de síntesi ben feta per anar al moll de l'os d'una teologia bíblica sobre la Mare de Jesús. Val a dir que, sense menystenir tots els aspectes "tècnics" que no pot deixar de banda un comentarista bíblic que té present els fruits dels estudis de la Sagrada Escripura, l'autor demostra una gran sensibilitat espiritual perquè el lector trobi en aquestes pàgines el retrat maternal de Maria, del qual l'autor ens en facilita els trets més característics amb la seva exposició de com ens cal llegir els textos del Nou Testament que ens parlen de Maria.

El tercer capítol, escrit també sense estalviar pàgines, s'atura en l'explicació dels dogmes marians: allò que l'Església ha definit com el que cal creure sobre el misteri de la salvació fet present en Maria. D'una manera molt pedagògica l'autor va exposant els tres camps que convé conèixer en aquest sentit. En primer lloc, els dogmes que es deriven de les dades bíbliques; que porten a reconèixer Maria com a Mare de Déu i a confessar la seva virginitat i la seva santedat. En segon lloc, se'ns parla dels dogmes definits més recentment: el de l'origen immaculat de Maria, definit per Pius IX el 1854, i el de l'Assumpció de Maria, definit per Pius XII el 1950. En tercer lloc, es fa referència a dogmes no definits però que són viscuts en la fe dels cristians: la cooperació de Maria en l'obra de la salvació i que fa que donem a Maria els títols de Reina, Corredemptora i mediadora, i, d'altra banda, el sentit del culte tributat a Maria. En cada cas, l'autor no es limita a l'exposició que ens fa penetrar en la comprensió de cada un d'aquests dogmes, sinó que respon també a les objeccions que es poden plantejar i que, en més d'un cas, es presentés sobre cadascun d'ells. També, en aquest sentit, és un treball de madura síntesi que cal agrair.

El quart capítol ens condueix a fer-nos veure com hem de redescobrir durant aquest any l'espiritualitat mariana, la manera com hem de viure la filiació envers Maria, a fi de portar-nos fins al sentit que té el viure "consagrats" a Maria. Amb profunditat teològica i sense pietismes, l'autor exposa amb claredat quin sentit té consagrar-se a Maria, quin sentit té consagrar a Maria el nostre món secularitzat. Sense eludir l'objecció davant el fet que hom només pot viure consagrat a Déu i que només Déu és qui pot consagrar, es dona el sentit precís de les consagracions fetes a Maria. Esdevé, així un capítol que posa l'accent en una faceta del present Any Marià que, amb facilitat, ens podria passar per alt.

Completa encara el llibre una breu presentació de l'encíclica de Joan Pau II, *La Mare del Redemptor*, així com un concís comentari dels seus punts més importants.

Vist el conjunt del llibre, cal dir que, tot i que la seva motivació a l'hora de fer-lo era el de ser un ajut per a viure aquest Any Marià, tal com dèiem al començament, serà de les obres que quedaran quan hagi passat aquest any. Quedarà, després d'aquest any, perquè la seva claredat com a compendi de teologia mariana podrà continuar ajudant els cristians i els no-cristians a comprendre més qui és Maria, Mare de Déu i mare nostra. J.U.

MARÍA, PEREGRINA DE LA FE, per María Victoria Molins, s.t.j., Ediciones STJ y Sociedad de Educación Atenas, Barcelona 1987, col·lecció "Azenai", n. 7, 182 pàgs.

Els grans textos sempre esdevenen de lectura més profitosa quan es presenten acompanyats del guiatge d'un expert que fa penetrar el lector fins al moll de l'os del missatge que contenen.

Aquesta funció de guiatge és la que té aquest treball de la Germana Molins pel que fa a l'encíclica de Joan Pau II, *La Mare del Redemptor*, aquest text capital amb vista a l'Any Marià.

El llibre va seguint pas a pas l'encíclica donant-nos l'eix vertebrador de cada una de les seves parts i traduint amb expressions brillants i senzilles al mateix temps el que constitueix el nervi del seu contingut. Glossa els termes que poden presentar dificultats de lectura o dona breument les pistes perquè el lector pugui descobrir l'entorn que ajuda a abastar el sentit més propi dels diversos passatges de l'encíclica als quals convé prestar particular atenció.

Tot això és presentat amb un gruix notable de didàctica pedagogia, amb uns resums que ajuden a centrar les qüestions de la manera més adequada, així com no hi manquen uns encertats qüestionaris pel treball que es pugui fer en grup i que també poden servir de pauta per a la lectura personal més aprofundida.

En apèndix s'ofereix el text sencer de l'encíclica perquè el lector no hagi de cercar el seu text en una altra banda. Tot plega fat del llibre una "eina de treball" molt útil perquè l'encíclica de l'Any Marià pugui ser llegida i meditada amb el fruit espiritual amb què els cristians hem d'acollir aquest text perquè Maria vagi ocupant cada vegada més el lloc que ha de tenir en el camí de la nostra fe.

JOSEP URDEIX

Per a la celebració de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat

Tenint present el relleu que ha de tenir en el context d'aquest Any Marià la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, així com el pelegrinatge que els bisbes de Catalunya fan, en aquesta ocasió, al Santuari montserratí, serà bo que en totes les Parròquies i comunitats del poble de Déu de les nostres diòcesis aquesta solemnitat se celebri com a "diada catalana de l'Any Marià".

A part de les iniciatives concretes amb què aquesta celebració pugui prendre relleu en cada lloc, oferim aquí aquests suggeriments amb vista a donar-li una fesomia comuna.

* PER LA SALUTACIÓ DEL COMENÇAMENT DE LA MISSA

Després d'haver saludat el poble fidel congregat, el qui presideix la celebració eucarística, se'ls podria adreçar amb les següents paraules:

• Germans: celebrem avui la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat i ho fem com una particular celebració nostra en el context de l'Any Marià. Aquesta celebració d'avui ens ha de fer viure, d'una manera intensa, amb la confiança posada en Maria i amb el cor obert a la visita de la gràcia de Déu, a fi que els dons de la vida nova de Jesucrist, del fill que Maria ens mostra com a Salvador, doni fruit en nosaltres i en la

nostra terra catalana.

En celebrar ara l'Eucaristia, que els nostres cors i la nostra pregària estiguin amb plena comunió amb el nostre bisbe, que, juntament amb els altres bisbes de Catalunya, viu aquesta jornada com a pelegrí a Montserrat per pregar per nosaltres i per les necessitats de tots els catalans. Amb actitud de pelegrins acostem-nos, doncs, també nosaltres a l'altar del Senyor, tot fent memòria de santa Maria, que, des de Montserrat, vetlla amb singular amor maternal per tots nosaltres.

* PREGARIA DELS FIDELS

• Germans estimats: preguem amb cor unànime el Senyor, que avui ens visita amb la seva gràcia en celebrar aquesta solemnitat de santa Maria. Supliquem-li que ens faci sants i irrepressibles als seus ulls, i que ompli de benediccions espirituals la nostra Església, la nostra terra i el món sencer.

—Per l'Església estesa d'Orient a Occident: que per mitjà d'ella Déu visiti tots els homes amb la seva gràcia, la gràcia que els ha d'omplir de benediccions espirituals. Preguem el Senyor.

—Pels bisbes d'arreu del món i, especialment, pel nostre Bisbe N., que amb els altres bisbes de Catalunya peregrina a Montserrat: que el Senyor els enforteixi amb la seva gràcia,

els faci sants apòstols de l'Evangeli i els ajudi a saber pregar en tot moment pel poble que els ha estat encomanat. Preguem el Senyor.

—Pels homes i dones de les ciutats i pobles de la nostra terra catalana: que, tot progressant en els béns d'aquest món i vivint en una convivència justa, siguin la bona terra que aculli amb goig i faci germinar abundantment la llavor de la fe cristiana. Preguem el Senyor.

—Pels qui passen per qualsevol necessitat, pels malalts, pels qui sofreixen, pels qui els falta el pa de cada dia, pels qui viuen lluny de la seva llar o de la seva terra: que trobin al voltant seu l'ajut, la germanor i l'acolliment que els han de donar consol i esperança, i els ha de fer retrobar aquella dignitat que ha d'acompanyar la vida humana en tot moment. Preguem el Senyor.

—Per tots nosaltres: que, fent de la nostra vida un pelegrinatge de fe i guiats per l'estel de l'amor maternal amb què Maria ens il·lumina des de Montserrat, visquem la joia de la vida cristiana en la caritat dels uns pels altres. Preguem el Senyor.

• Oh Déu, vos que concediu tots els béns i que gloriïeu amb un culte insigne la muntanya escollida per l'excelsa Mare del vostre Fill únic, feu que, ajudats amb la poderosa protecció de la immaculada sempre Verge Maria, puguem arribar amb seguretat a la muntanya, que és Crist, que viu i regna pels segles dels segles.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroïsa la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

RSAS. IGLESIA ESPANYOLA
Via Julia, 151
ROMA
ITÀLIA 8.580.- Ptas.

M. GERTRUDIS MONTSERRAT
Avda. La Cordillera, 4950
5008 CORDOBA
ARGENTINA 10.530.- Ptas.

GAIETA ROSSELL CLIVILLERS
Matanzas, 689 - Colonia Lindavista
Delegación G.A. MADERO
MEXICO D.F. 07300 10.530.- Ptas.

RICARD NAVARRO
B.P. 3155
DAKAR
SENEGAL 11.280.- Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n°
N° compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, Zon. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

ESPECIAL PIERA

Davant del Sant Crist de Piera

Sempre recordaré aquella primera festa del Sant Crist que vaig viure com a rector de Piera. Em va emocionar. Tant la gernació que va aplegar com el profund sentiment religiós que allí s'hi respirava. Vaig comprendre de seguida que aquella festa i aquella devoció tenia arrels fondes. Em trobava davant d'una vivència que em calia conèixer, comprendre i respectar.

¿Què hi ha, doncs, entorn el Sant Crist de Piera? Ni més ni menys que la fe en Jesucrist —la fe de sempre, la d'ahir i la d'avui— en forma i color propi. La forma i el color de les nostres terres, vinyes i camps i de la història dels seus habitants, feta de pedra, trons i llamps, pesta, fam i malalties... El rostre del nostre Sant Crist serva les triflgués dels temps i dels pobles, però sobretot, també la fe dels creients d'aquestes contrades.

Quan vaig descobrir això, vaig començar a comprendre i estimar el valor de la nostra imatge. Evoca indissolublement el Crist redemptor i el poble creient. Crist que es lliura a la gent, la gent que es lliura al Crist... aquest és l'espectacle de la festa del Sant Crist de Piera. Mirant el dolor de la seva imatge hi veig els sofriments i neguits de tantes persones que s'han prostrat als seus peus. Esguardant la desfilada de gent que puja

respectuosa cap al cambril, hi veig el Cos de Crist, vivent i sofred. El sofriment de Crist i el sofriment dels homes es donen la mà admirablement en la nostra imatge.

El Crist vivent i la fe en Ell és el gran tresor de tota la rica

tradició del nostre Sant Crist. Aquest tresor a les nostres mans, com en gerres de terrissa, és el que ens cal testimoniar i oferir. Aquesta és la línia de l'autèntica tradició. En canvi, si miréssim la imatge quedant-nos només en ella,

oblidant que és "figura"; si la buidéssim de la fe per farcir-la d'elements màgics, llavors és quan la devoció esdevindria decadent i desviada.

Sens dubte que avui la devoció al Sant Crist necessita ser encaminada i actualitzada. Si som capaços de pregar davant una posta de sol i davant d'una icona, com podem no fer-ho també davant "la cara compassiva, rostre majestuós, cap inclinat" d'una imatge tan estimada pels fidels? I la nostra pregària, no tindrà l'actualitat dels nostres goigs i esperances? La salut, el treball, la convivència familiar; allò de més profund que hi ha en el cor de cada persona: la seva solitud, el seu pecat, la seva angouxa... ¿Qui no sentirà, avui, davant el brogit del nostre viure-i davant la "sequera" d'un món massa materialista, la crida del Crist: "Veniu a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us alleugeriré..."

Malauradament avui hom pot aplicar el terme "sequera" a moltes realitats que ens envolten. I per això té plena validesa continuar pregar davant del "Sant Crist de la pluja", l'aigua de la seva gràcia, la pluja dels seus dons, al nostre món, a la nostra Església, a les nostres comunitats parroquials, als nostres pobles i comarques. Amb la seqüència del dia de Pentecosta podem pregar: "deu-nos els

dons que teniu, oh Sol que el dia il·lumina. Tot el que no és net renteu; tot el que ja és sec regueu; cureu tota malaltia. Tot l'indòmit endolciu; tot el fred encalentiu; regiu el qui s'esgarrià..."

I el creient que prega així no s'accontentarà de quedar-se al peu de la Creu. La Figura el portarà a la realitat, a la comunió amb el Crist vivent a través dels sacraments: el perdó rebut pel ministeri de l'església és "la mà del Crist que renta el fang i desfà la vil tempesta. Oh mà oberta de perdó!" I l'Eucaristia que és el Cos de Crist, "el Pa de vida de la nostra vida breu", "taula oberta que convida al divinal nuviatge de l'ànima i el Senyor". I si ens hem empeltat a Crist ¿qui no buscarà les coses de dalt, qui no sentirà la crida a ser homes nous i testimonis d'aquesta novetat en els nostres ambients? Qui contempla Crist a la creu, qui s'uneix a Ell pels sacraments mirarà de reproduir en ell "els sentiments que escauen als escollits de Déu, de compassió, de bondat, d'humilitat, de serenor, de paciència... I com a coronament de tot això, l'amor..." (Col 3,12s.).

Crist, sacraments, amor als germans, esperança mentre anem fent camí... Vet aquí el gran tresor de la fe que hem heretat!

Mn. Anton Roca
Rector de Santa Maria de Piera

La vila de Piera és antiquíssima. Segons excavacions arqueològiques sembla que la població fou construïda en temps dels cartaginesos, 334 anys abans de Crist, essent aleshores un petit poblat ibèric, formant part de la regió dels laque-tans.

Els romans l'anomenaren Castrum Apiària, i més tard fou fortalesa dels gods, dels moros i dels reconquistadors. Entorn del castell de Piera neix, doncs, la vida parroquial i la vida municipal.

El nom d'Apiària ve del llatí "apis" que significa: abella. Apiàrium: abell i Apiària: abellar. Antigament existien en aquesta zona l'Apiària major i l'Apiària menor. Conseqüentment el castell s'anomenava: castrum Apiària i l'Església: Santa Maria d'Apiària, fins arribar a la corrupció dels noms a partir del s. XVI Apiària: Apiera: Piera.

Segons documents antics l'Església de Piera (la tercera en construcció) fou consagrada l'any 1260 pel Bisbe de Barcelona, Arnald de Gurb, amb l'assistència del Rei Jaume I, i altres personatges de la Cort i poble en pes.

Cap a finals del 1200 fou edificat l'Hospital dels pobres. Després en ell s'hi construí la capella de Sant Francesc d'Assís. L'Hospital dels pobres s'anomenà des d'aleshores: Hospital de Sant Francesc. En el s. XVI s'hi establiren els Frares Trinitaris, redemptors de captius que ja en temps del Sant fundador s'havien localitzat en aquesta vila. En efecte, cap a l'any 1205, Sant Joan

de Mata va fundar el Convent de Piera, situat als afores de la vila.

De l'antic Hospital de Sant Francesc va sortir la prodigiosa imatge del Sant Crist de Piera, que compta en la seva tradició amb més de 700 anys de pública veneració.

La tradició afirma que Piera i comarca, sofrint una terrible sequera de dos anys i atribolats per una fam i misèria espantoses, un jove pelegrí al passar per Santa Creu de Creixà, aleshores terme de Piera, va trucar a la porta de la casa d'una dona vídua i pobra, però molt pietosa, anomenada Maria Lleopard, demanant-

li almoïna. Trobant-se ella en tan greu necessitat li digué que no el podia socórrer, que no tenia ni un mos de pa. El pelegrí li va contestar que el Senyor, compadit, faria ploure l'aigua necessària si es portava en pública i solemne processó de rogatives una imatge incògnita de Crist Crucificat que trobarien a l'Hospital de la vila de Piera. I per confirmar aquesta veritat li demana que vagi a la pastera on trobarà quelcom per menjar. La pietosa dona sabia bé que no hi havia res, però, davant la instància del pelegrí hi anà i va trobar un pa. En aquest moment desaparegué el pelegrí, que es creu que fou un àngel. Admirada

d'aquest fet vingué a la vila de Piera a assabentar-ho al Rector i al Batlle. Comprovat el cas, ho exposaren al Bisbe de Barcelona i es feu la 1.ª gran rogativa. A ella es congregaren tots els pobles veïns de la comarca i altres. I no els faltà l'aigua tan necessària, per intercessió d'aquesta venerada imatge. Acordaren amb vot de poble celebrar tal diada el 28 d'abril i d'ençà d'aleshores s'ha anat reafirmant i es ve celebrant cada any aquesta pietosa veneració.

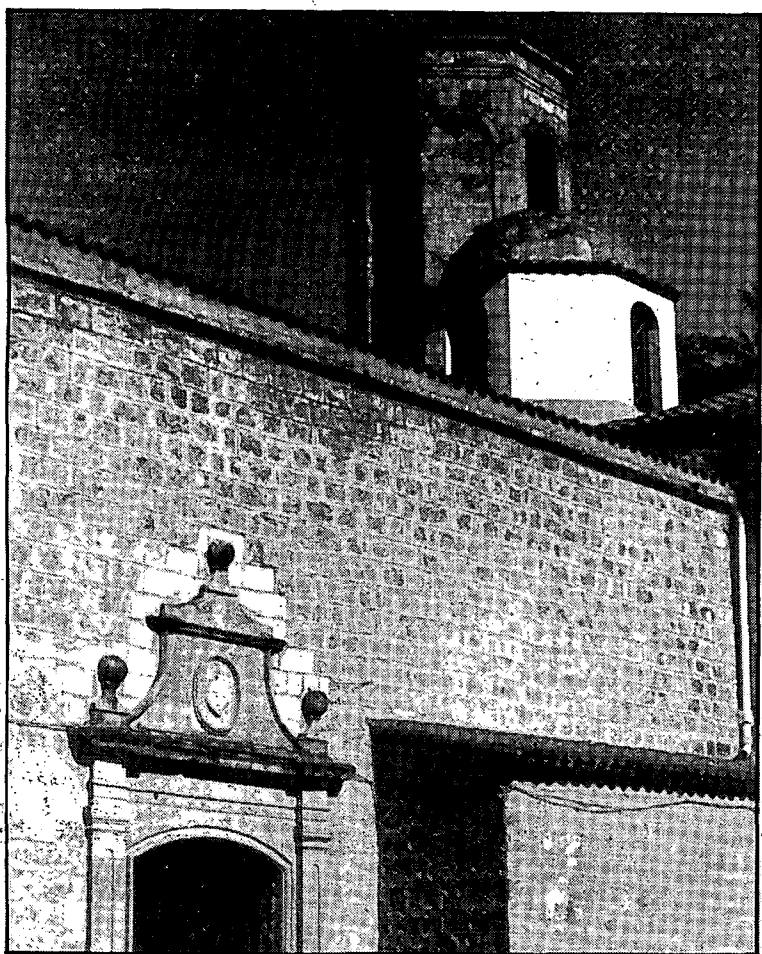
El Sant Crist s'ha tret únicament en 9 ocasions, pels carrers de la vila. La última va ésser l'any 1924, concedint sempre les seves gràcies, i, sobre tot, el gran do de la pluja a les pregàries dels seus fidels devots.

Malgrat les vicissituds dels temps, la fe del poble continua vigent en la prodigiosa imatge. Imatge majestuosa, d'estil romànic i molt venerada a dintre i fora de la comarca.

BREU HISTÒRIC

RESUM DE PIERA

El Sant Crist de Piera

*La Fe d'un poble té la fermesa
i arrels d'un roure vell i gegant,
què resisteix el vent de llevant,
i desafia tota escamesa.*

*I creix i oneja majestuosa,
res no l'espanta ni li fa por,
audaç afronta tota amargor;
dels vituperis en surt airosa.*

*L'hem heretada dels nostres avis
i és en la fosca com un gresol
que descobrirem, ja en el bressol,
perquè la mare la porta als llavis.*

**"REI CRUCIFICAT
VOSTRA MORT ÉS VIDA"**

*La Fe d'un poble. Quina grandesa!
Fe vol dir Pàtria, vol dir germà,
vol dir esperança del més enllà...
Conservem sempre sa flama encesa!*

Basilisa Sanahuja i Rifé

Davant d tran

Vint-i-vuit d'abril, diada g
Piera!!

En aquests moments, però
solir una fita històrica que no
que la commemoració dels tr
anys del "VOT DE POBLE" al S
de Piera, ens podríem formul
güent pregunta: què represen
pels pierencs, el 28 d'abril?

Una diada que s'emmarca
blement dins el context de la
tada i febrosa de cada dia, co
per les computadores, les e
ques i la tecnologia de punta;
actual i moderna), que ens té
gairebé a tots, fregits. Certam
tem submergits, —o millor dit
pats pel confort que ens propo
"màgica" societat consumista
un xic difícil voler assimilar la
"FESTA GRAN" amb la Piera

Festes del Tricentenari del Sant Crist de Piera

MOTIVACIÓ DE LA CELEBRACIÓ:

Enguany, i concretament per la diada del dijous, 28 d'abril, es compliran 300 anys d'aquell "VOT DE POBLE" que la vila de Piera instituí el 28 d'abril del 1688 per honorar el seu miraculós i venerat SANT CRIST.

Hi ha, a Catalunya, un paral·lelisme d'imatges del "SANT CRIST". Una a la capital de la Noguera, Balaguer; i dues a la comarca de l'Anoia: a Igualada, la capital, i a la nostra vila de Piera. Amb raó es diu, —i sense voler ofendre els sentiments catòlics—, que els tres, són germans. I és veritat!!

La primitiva imatge del SANT CRIST DE PIERA, era una talla del segle XIII, que segons la història es trobà aparedada en un antic Hospital, anomenat dels "pobres" que havia existit on avui hi ha la Plaça del Mercat. Des de l'edat mitjana, doncs, se li ha rendit culte i devoció; però no va ser fins el 1688 quan tingué lloc el "VOT DE POBLE".

El 28 d'abril, és, doncs, per la vila un dia, solemne i transcendental. És, a més, la festa cabdal pierenca més antiga que es conserva i que s'ha anat celebrant sense interrupció conjuntament amb les "Fires de Primavera". Ha estat com una gran maratón, la torxa de la qual s'ha transmès de pares a fills; de generació en generació fins a assolir aquest tercer centenari.

ANTECEDENTS HISTÒRICS:

Del llibre "Notas históricas de Piera", (1942), copiem textualment els anys en què es dugueren a terme les solemnes rogatives al SANT CRIST DE PIERA; (el Crist de la Pluja), com popularment se'l coneixia, amb feliç èxit d'abundoses pluges en els següents anys: 1720, 1726, 1734, 1753, 1763, 1764, 1775, 1780, 1783, 1807, 1812, 1846, 1849, 1859, 1866 i 1868.

També apareixen registrades les següents "tretes" del SANT CRIST, acompanyades de multitudinàries processons; no tan sols dels devots de la vila, sinó de tota la comarca i molt especialment de l'Alt Penedès: 1.ª, 1691; 2.ª, 1713; 3.ª, 1788 (dia 1 de maig); 4.ª, 1850 (dia 1 d'abril), cinquena, 1878 (dia 1 d'abril); sisena, 1896; setena, 1905; vuitena, 1910 i novena i última, el 1924.

I, finalment, unes dades extretes del "LLIBRE D'OR" del SANT CRIST DE PIERA, que diuen així:

- Pregàries per la serenitat (1703).
- Pregàries per a lliurar-se dels enemics francesos (1808).
- Rogatives d'abril del 1812.
- Pregàries per aigua (any 1816).
- Pregàries per la plaga de les erugues o papallones (1816).
- Pregàries per a necessitat d'aigua (febrer del 1817).
- Novenes al Sant Crist per necessitat d'aigua (1817).
- Pregàries per la pesta (any 1819).
- Pregàries per la pesta de Barcelona (1821).
- Pregàries al Sant Crist per necessitat d'aigua (1822).
- Pregàries al Sant Crist per necessitat d'aigua (1824).
- Pregàries al Sant Crist per necessitat d'aigua (1825).
- Pregàries al Sant Crist demanant bon temps (1829), i
- Pregàries per aigua al Sant Crist (1831).

REFORMES ESSLÉSIA ARXIPRESTAL DE SANTA MARIA DE PIERA I CAMBRIL DEL "SANT CRIST"

- 1940: Reconstrucció general.
- 1941: Nit del diumenge, 27 d'abril. Dues mil persones acompanyen processionalment la nova imatge

Habitants de Piera
gran ventura teniu,
desde que possehiu
la imatge ques' venera
del fill de Déu fet home
Christo crucificat,
que morí per salvarnos
en una creu clavat.

del SANT CRIST DE PIERA, des dels barris alts de la vila fins a l'Església Arxiprestal de Santa Maria.

- 1958: Comencen les obres de l'altar de la Verge de Montserrat en el mes de maig.
- 1958: 10 de setembre. L'abat de Montserrat, Dom Aureli M.ª Escarré es desplaça a Piera per beneir el nou altar de la Verge de Montserrat.
- 1960: Diumenge, 28 de febrer. Després de romandre orfe durant vint-i-quatre anys s'incorpora al campanar de l'església la primera campana que es bateja amb el nom de "Santa Maria". La beneeix l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Gregori Modrego Casaus.
- 1962: S'embeleix el cambril del SANT CRIST, mitjançant uns murals pictòrics molt significatius a càrrec de l'artista Joan Lleó.
- 1966: Joan Torras i Viver, pinta dos murals en el creuer de l'església i reforma, al mateix temps, l'altar del SANT CRIST.
- 1966: Importants obres de restauració del temple arxiprestal les quals posen al descobert elements arquitectònics romànics i gòtics fins ara ignorats.
- 1967: Divendres, 28 d'abril. L'arquebisbe de Barcelona, Dr. Marcelo González Martín, presideix la celebració eucarística d'aquesta memorable jornada. Són beneïdes pel Cardenal Arquebisbe, totes les reformes. El Cor Parroquial estrena la "MISSA DEL SANT CRIST" composta pel pierenc en Josep Mata i Balart.
- 1982: Dimecres, 28 d'abril. S'inaugura l'urna al cambril amb la reposició del fragment de l'antiga imatge del SANT CRIST del segle XIII.

DE CARA A LA CELEBRACIÓ DE LES "FESTES DEL TRICENTENARI":

No consta documentalment que s'hagi celebrat mai cap centenari. Ara tenim l'oportunitat i quasi l'obligació de marcar una fita en la història de la nostra vila. Aquesta primavera del 1988, ve fonamentada per una commemoració veritablement engrescadora i transcendental en ocasió d'aquests TRES-CENTS ANYS del "VOT DE POBLE".

A grans trets es poden resumir, en aquests moments, els actes que configuraran la diada central; és a dir, la del 28 d'abril del 1988.

Presidirà el solemne ofici del "SANT CRIST" que tindrà lloc a dos quarts de dotze del matí, el Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i Arnau que curiosament havia desplegat la seva tasca pastoral a Piera, a l'inici dels anys 40. La missa serà concelebrada per una trentena de sacerdots vinguts d'arreu de les comarques catalanes, majoritàriament de la Zona Anoia-Penedès. Hi seran convidats d'una forma especial els antics rectors i vicaris que havien exercit a la vila, així com també els fills de la vila.

Un acte de significada ressonància, serà l'estrena de quatre campanes que amb aire de "FESTA GROSSA" repicaràn des del cloquer de la nostra església. És l'aportació entusiasta que ofereix la vila i que, sens dubte, ompliran per sempre més el buit del nostre campanar i ens acompanyaran tant en les hores de joia com en les de tristor.

A les sis de la tarda d'aquest mateix dijous, 28 d'abril, i com un acte de fe i homenatge popular es farà la "TRETA" del SANT CRIST que processionalment recorrerà els carrers de la vila retornant al capvespre a la mateixa església de Santa Maria. Serà sonoritzada tota la vila i la processó anirà acompanyada per una Banda de Música. Aquesta serà la primera "TRETA" de la nova imatge del SANT CRIST. Recordem que l'última "TRETA" del "Crist de la Pluja" tingué lloc el 1924; és a dir ara fa 64 anys. A la memòria d'alguns vells de la vila perdura encara aquest acte de fe.

INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ HISTÒRICA DEL "SANT CRIST DE PIERA":

Es tracta d'una exposició retrospectiva sobre temes diversos, però tots ells relacionats amb les FIRES I FESTES DEL "SANT CRIST DE PIERA". Hi col·labora la Parroquia de Santa Maria la valuosa aportació documental procedent de diversos arxius particulars.

ACTES PARALLELS A LES FESTES DEL TRICENTENARI:

En síntesi es pot dir que les "FESTES DEL TRICENTENARI" del SANT CRIST DE PIERA, (1688-1988), s'obriran a l'entorn dels 28 d'abril del 1988 i es clouran el 28 d'abril del 1989. Serà, doncs, un any pletòric durant el qual s'aglutinaran un ventall d'actes que contribuiran a enlairar la cultura de Piera i del seu municipi.

Hi tindran cabuda conferències sobre diferents temes, concerts de piano, cant coral, ballades i concerts de sardanes, etc. i com a nota destacada la visita de l'Escolania de Montserrat i la probable actuació de l'Esbart Dansaire de Rubí.

Uns actes i unes festes amb un clar exemple de fidelitat a la nostra terra i als nostres costums, que ens permetran primerament, "fer poble" amb la convicció que aquestes es podran emmirallar i inscriure dignament en la història contemporània de Piera.

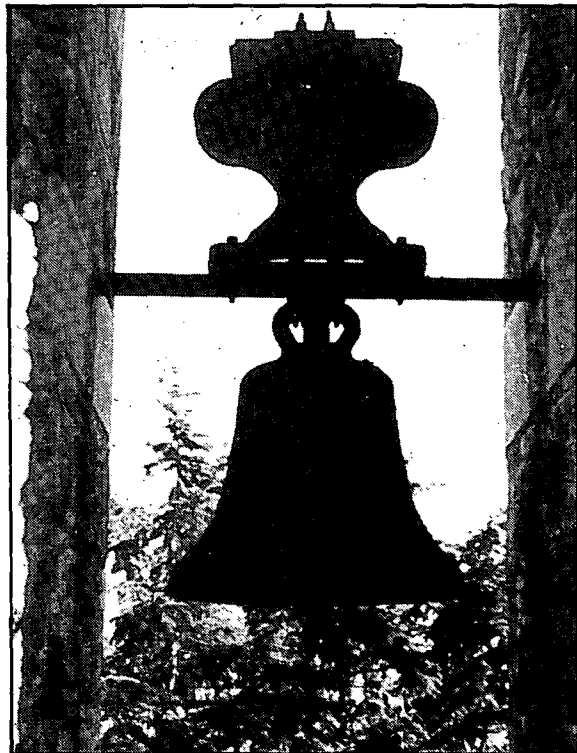
PAU GUIXA

l'una celebració scendental

gran per
en as-
és altra
es-cents
ant Crist
ar la se-
ta avui,
indubta-
vida agi-
ntrolada
estadisti-
(paraula-
a tots o-
ent, es-
—, atra-
cciona la
a; i es fa
a nostra
tradicio-

nal i camperola d'ara fa mitja centú-
ria.
La fantasia ens fa pensar amb la càr-
rega emocional de la Maria Lleopard,
l'heroïna llegendaria de l'edat mitjana
que ens transporta al paisatge sec i on-
dulat de Santa Creu de Creixà, del ter-
me de Piera, on les formes de vida de-
vien ratllar, en aquell temps, un drama-
tisme ben commovedor.
Insistim i ens preguntem, però, si
aquella essència perdura encara o real-
ment aquesta diada és una festa com
una altra en la qual àdhuc s'aprofita per
defugir-ne.
Què significa, doncs, avui, el 28 d'a-
bril per l'autèntic pierenc? Què hi diu,
en definitiva, el ciutadà que no ha nas-
cut aquí, però que hi viu i hi treballa?

PAU GUIXÀ

28 d'abril: la festa del Sant Crist de Piera

BREU HISTÒRIA

Amb aquesta diada inoblidable, la parròquia de Santa Maria i Vila de Piera celebra la festa secular del SANT CRIST.

Més de 700 anys de pública veneració a dintre i fora de la comarca avalen aquesta història que, lligada a la seva llegenda i tradició, patrimoni cultural dels pobles, ens han transmès les generacions passades.

La fe i la pregària dels pierencs i la pietat dels seus innombrables devots, han implorat sempre els seus favors i les gràcies, sobretot pel gran do de la pluja quan les necessitats eren extremades. L'any 1688 tingué lloc el "vot de poble" i s'acordà de fer-li tal diada amb major devoció. D'ençà d'aleshores s'ha anat reafirmant i es va celebrar cada any amb gran devoció popular.

L'església de Piera (la tercera en construcció) fou consagrada l'any 1260 pel bisbe de Barcelona, Arnald de Gurb, amb l'assistència del rei Jaume I i d'altres personatges de la Cort i poble en pes.

La capella del Sant Crist ha sofert diverses modificacions al llarg dels temps. L'any 1914 es

posà la primera pedra del nou cambril. Amb tal motiu s'estrenà l'HIMNE DEL SANT CRIST, amb lletra de mossèn Josep Paradedà i música de mossèn Pere Grau, organista i beneficiat de la parròquia. Posteriorment, a principis dels anys trenta, fou restaurada i modificada la nova capella, donant-li la forma circular que té actualment.

La passada guerra civil amb tot el que significà d'enfrontament, destrucció i mort, també portà la destrucció i crema de la venerada imatge del Sant Crist. Passades aquestes vicissituds, l'any 1941 es posà a pública veneració la nova imatge, l'actual, tot en línia constant de la més viva continuïtat. El dia 28 d'abril de 1967 va tenir lloc la solemne benedicció de la restauració de tot el conjunt de l'església, tal com és avui dia. Finalment, el 28 d'abril de 1982 s'inaugurà l'urna al cambril, amb la reposició del fragment de la mà de l'antiga imatge del Sant Crist, del s. XIII.

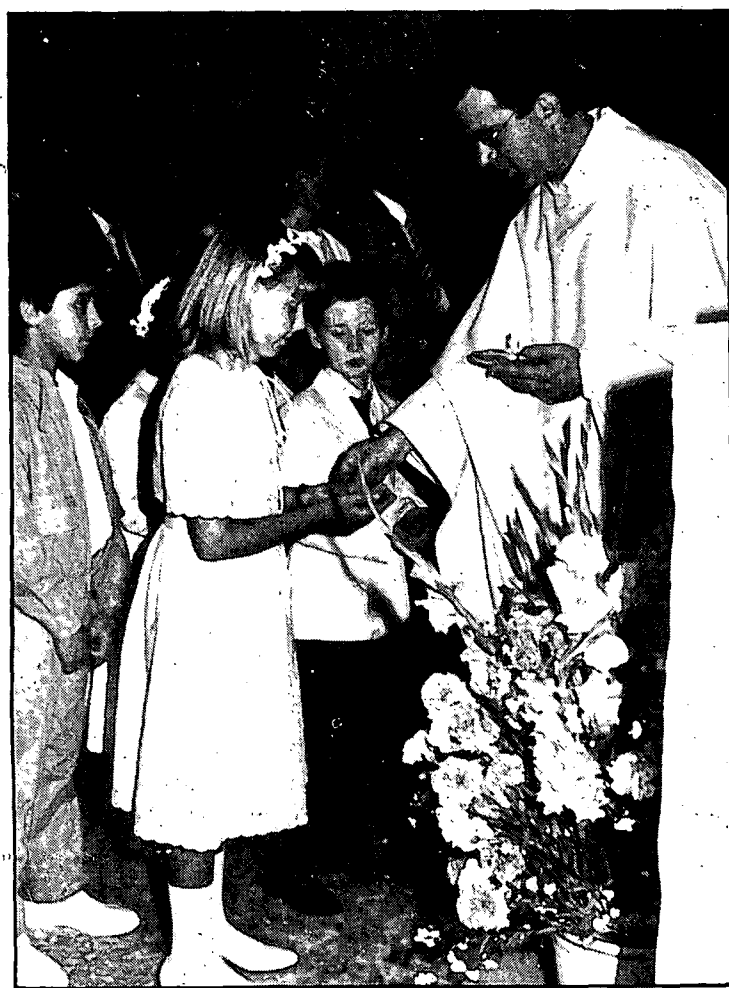
Les imatges antiga i actual poden ser distintes, però la fe en Crist —REI CRUCIFICAT— és la mateixa, la qual enllaça el passat de la fe dels nostres pares amb la nostra fe i amb la fe de les generacions futures.

HIMNE AL SANT CRIST DE PIERA

Lletra: Mn. Josep Paradedà.
Música: Mn. Pere Grau.

REI CRUCIFICAT
VOSTRA MORT ÉS VIDA:
QUAN ELS POBLES PLOREN
VÓS ELS CONSOLAU,
VÓS OBRIU ELS BRAÇOS
I LA PLUJA CAU
I SOMRIU EN FLORS
LA TERRA AGRAÏDA.

- I. Mans del Cel formaren vostra faç divina
amb dolçors de Pare i alteses de Rei,
Vós damunt els núvols heu posat la Llei
i damunt dels cors l'atracció més fina.
- II. El temple que us serva l'heu vestit de glòria,
cada pedra aguanta penyores d'amor
del poder altíssim de vostre favor
cada pedra al món n'hi farà memòria.
- III. Dalt del camaril tota cosa és santa,
presa del misteri tremola la llum,
del miracle pròdig se n'alça un perfum
i se sent al cor una veu que canta.
- IV. Amb la fe al pit i la set als llavis
a riuades vénen els pobles a Vós:
sempre heu escoltat l'oració dels avis,
sempre a vostres pobles donareu socors.

Comunitat cristiana de Santa Maria de Piera

Viure i celebrar la fe enmig de la nostra gent, ser llevat enmig de la massa, ser testimonis del Crist Ressuscitat, fóra l'objectiu principal de la nostra comunitat de cristians pierencs. Una comunitat els orígens de la qual es perden en l'Edat Mitjana i que l'any 1260 va veure consagrada la seva església actual. Una comunitat que es troba immersa i condicionada per la vida del poble i de la seva gent. És potser en els pobles on queda més palesa aquesta unió entre els vilatans i la parròquia.

Enumerar el seguit d'activitats i grups que conviuen a la nostra parròquia fóra llarg i un xic pesat, però podem assenyalar els següents com a mostra de la nostra vida parroquial:

- punt central de la vida d'aquesta comunitat és la celebració de l'Eucaristia de cada diumenge; a ella convergeixen els nostres esforços, les nostres catequesis... la nostra evangelització;
- atenció especial es dona als nostres infants i joves: als primers, centrada en la catequesi infantil, però també en la primera part de missa adaptada a ells (activitat que preparam amb un grup de joves), en la Coral infantil "Xicoira" i en l'esplai parroquial "Al·lot", fruit de la iniciativa dels grups de joves i que compta amb sis mesos d'existència i un bon futur. Als joves, l'atenció està centrada en la catequesi preparatòria per a la Confirmació i després en els grups de joves que s'inicien actualment en el Moviment de Joves Cristians de Comarques-JARC, i sobretot, en la integració en la tasca parroquial, la tasca cristiana

de fer comunitat;

- l'atenció als marginats, als més pobres, als malalts és tasca certament de tota la comunitat, però d'una manera singular dels grups de Caritas i del Grup "Un Món" d'ajuda al mal anomenat "tercer món" (fixeu-vos: només el nom del grup ja ens diu molt d'ell!). També s'està creant un grup de Visitadors de Malalts;
- la gent adulta que vol viure la seva fe en grup tenen la possibilitat d'integrar-se en un dels diversos grups de revisió de vida del Moviment de Cristians de Comarques que existeixen;
- menció especial mereix l'existència de diverses comunitats de religioses a la vila: les Religioses Cordimarianes, d'atenció a l'asil d'avis, les Franciscanes de Seillon, que es dediquen a una llar infantil, i les Trinitàries, que atenen una casa d'Espiritualitat i Acol·liment a més de l'atenció del temple parroquial.

La llista i activitats podria encara ampliar-se un xic més (Acol·lidors de promesos, Consell Pastoral, Grup d'Economia...), però ja us en feu el càrrec! Només encara fer esment del nostre treball de conjunt en el nostre arxiprestat de Piera-Capellades i de la nostra Zona Pastoral del Penedès-Anoia. Ah! i al front de tot això, mossèn Anton Roca i mossèn Francesc Escolà, diaca permanent acabat d'estrenar, i molts laics cada dia més disposats a col·laborar.

Ja veieu, una parròquia com les altres però que és la nostra i en la qual intentem viure el nostre seguiment del Crist, Rei Crucificat.

Fidel Catalán i Catalán

ESPECIAL PIERA

La fe, feta cobles

Es conserven unes "COBLAS en obsequi a Jesús crucificat baix la invocació de la prodigiosa sagrada imatge del Sant Crist de Piera..." que relaten la història i la tradició entorn aquesta imatge. Foren tretes a llum l'any 1834 per un particular devot de la sobirana Imatge, tot per "lo augment de la devoció i consol de la pietat cristiana". Tot resseguint-ne el fil en destaquem alguns versets:

Comença la història: Època funesta per la terrible sequera:

En temps que l' Cel irratat
eixa terra castigaba,
ab la sequedat mes brava,
y horrible esterilitat,
al cap de mes de dos anys
de tanta pena y dolor
tingué clemencia l' Senyor,
y volgué dar fi á tants danys,

O época funesta!
jó temps desgraciatl
tot lo mon se espantaba
de tanta sequedat:
la terra ab mil esquerdas
per causa del aixút,
puig que dos anys pasaren
sens may haber plogút.

1688. La plaga de llagosta fa
estralis per Catalunya: Piera
acut al Sant Crist i li fan Vot de
Poble, pel 28 d'abril:

En temps que Cathalunya
casi la part major
patia de llagosta
la plaga ab gran rigor;
arribava ja al terme
de Piera lo assot,
quant acudí al Sant Christo
lo Poble molt devot.

Lo vot ratificaren
á Christo son Patró,
de ferli la diada
ab major devoció:
com aixís se practica
tots los anys per estil
celebrarli tal festa
als vint, y vuyt de Abril.

**Procediment: Novenari de
pregàries, petició de l'Ajunta-
ment, es baixa del Cambril, i es
fan misses i pregàries, amb molta
assistència de gent. També
s'avisen molts pobles perquè
vinguin units en processó:**

Les Pobles què se avisen
per estos bons intents,
junt ab algunas Vilas,
y llochs son los següents:
Masquéa, y Pieróla,
Vallbona, y Castellolí,
Sant Llorens, y Sant Jaume,
Cabrera, y Collbató.

Munistro, Sant Esteve,
Lavid, Sant Sadorní,
Terrasola, y Sant Pere,
Lavern, y Sant Quintí,
Capellades, Mediona,
Sant Joan, y Claramunt,
Subirats, y Gelida,
Pla, Bruch, y Abrera junt.

Ondal, y Esparaguera,
y Olesa, també ván
á suplicar á Christo,
no obstant de ser distant:
per la molta experiencia
que de temps han tingut,
que invocant lo Sant Christo
promptament ha plogut.

Se nota que en lo dia,
que l'Sant Christo há de eixí
en professó, se junta
la de Sant Sadurní:
donant la preferencia
als Parrocos vehins
de portar lo Sant Christo,
per ser costum axins.

Acceptá aquell bon Pare
lo vot dels seus bons fills
deslliurantlos luego
dels eminentes perills:
de la cruel llagosta
que anaba devorant
tots los fruyts de la terra,
y cessá en un instant.
Succheí aqueix prodigi,
com es autenticat,
lo any mil sis cents vuytanta
y vuit, com vá notat:
sent festa de precepte;
ab ofici, y sermó;
tambe s' fa molt solemne,
y devota professó.

Les cobles passen a relatar
com la protecció del Sant Crist
es deixa sentir envers tots els qui
l'invoquen enmig de les seves
tribulacions i malalties, aca-
bant així:

Acudim ab fe viva
á Christo de bon cor,
quens dará en esta vida
salut, y bona sort:
y en nostra ultima hora
será nostre amich fiel,
quens donará en morirnos
á tots gloria en lo Cel.

I aquest n'és el darrer ver-
set:

Celebria donchs esta Historia
del Sant Christo la eficacia,
y logrant aquí la gracia
merescám despues la Gloria.

Amen.

GOIGS EN

À LA MOLT PORTENTOSA
SANT CRISTO

Están concedits 120 dias
llegirá, cantarà

ALABANSA

SAGRADA IMATGE DEL
DE PIERA.
de indulgència á qui los
ó farà cantar.

Contemplem la hermosura
De la eterna primavera,
Los devots de la figura
Del Sant Crist de Piera.
O figura angelical,
En la gloria fabricada,
Per un angel aportada,
Com á pobre al hospital!
De tan ditxosa ventura
Gosarém sobre manera
Los devots de la figura, etc.
Iguala la sua mida,
Ab la mida del Senyor,
Pera dar al pecador
nova forma de sa vida:
Mirant tanta compostura
Se abalansa la bandera
Dels devots de la figura, etc.
Ab molt gran veneració
Cinch cents anys en un altar
Estigué pera donar
A tothom consolació:
Pero en una conjuntura
Se assenyala y remunera
Als devots de la figura, etc.
La terra molt seca estava,
Per no haber dos anys plogut,
Lo poble estava perdut,
Perque lo aliment faltaba:
Tan estranya desventura
Del pecador se modera
Per medi de la figura, etc.

Adoramus te Christe, et benedicimus tibi.

Quia per sanctum crucem tuam
redemisti mundum.

OREMUS.

Deus qui per Angelum celestitudinis tuæ Imaginem nobis peccatoribus transtulisti,
concede propitius, ut per passionis tuæ mysteria suo tempore pluviam et salutem
tribuas congruentem. Per Christum, etc.

TORNADA.

Als devots de la sanch pura
Gran ventura los espera,
Visitant á la figura
Del Sant Crist de Piera.

Amb motiu d'aquest aniversari s'editaran facsimils de dos
goigs: un del segle passat i un de l'any 1959 amb lletra de mos-
sen Pere Ribot i música de Josep Mata, director del Cor parro-
quial de Piera. Aquests goigs s'estrenaran per aquesta diada.

PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DE PIERA

DISSABTE, 23 D'ABRIL

A les 10 del vespre, a l'església parroquial:
CONCERT DE CANT CORAL
a càrrec de la Schola Cantorum d'Igualada.

DIUMENGE, 24 D'ABRIL

Inauguració del III Centenari de les Festes del Sant Crist.

A 2/4 de 12 del matí:
**MISSA I SOLEMNE BENEDICCIÓ DE LES QUATRE NOVES
CAMPANES DEL SANT CRIST.**

DIJOUS, 28 D'ABRIL, FESTA DEL SANT CRIST

A les 8 i a les 9 del matí:
MISSES.

A 2/4 de 12:
MISSA SOLEMNE.

El cor parroquial interpretarà la Missa «Del Sant Crist» de
J. Mata i l'Himne del Sant Crist.

A les 6 de la tarda, amb motiu del III Centenari del Vot de Poble:
**SOLEMNE PROCESSÓ ACOMPANYANT EL SANT CRIST
PELS CARRERS DE LA VILA.**

Aquests dos actes seran presidits pel Sr. Cardenal Arquebisbe de
Barcelona, Dr. Narcís Jubany i Arnau, amb l'assistència dels sacerdots
de Piera i rodalies, antics rectors, vicaris i fills de la vila.

PIERENCs I DEVOTS DEL SANT CRIST, PARTICIPEM-HI!

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

• Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi - "La Caixa"
• Caixa del Penedès
• Caixa d'Estalvis de Catalunya

“Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres”

OBRA DEL CLERGAT NADIU

Al TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seràn com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN:

- Una **BECA** de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- Per 150.000 ptes. es pot fundar una **MITJA BECA**.
- Un curs sencer per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ: Dirigir-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de:

08002 BARCELONA
C/. Bisbe Irurita, 5

17004 GIRONA
C/. Albareda, 15

25002 LLEIDA
Plça. de Sant Josep, 2, 1r.

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

25280 SOLSONA
Bisbat

43003 TARRAGONA
Major, 16

43500 TORTOSA
Bisbat

08500 VIC
Seminari diocesà

A detailed historical map of Catalonia, showing various towns, rivers, and geographical features. The map is drawn in a traditional style with brown ink on a light background. It includes labels for numerous locations such as Barcelona, Girona, and various smaller towns. The map is oriented with North at the top.

Hem fet història

Durant més de 175 anys, hem protagonitzat gran part de la vida política del nostre país.

Ara, aquest paper es dóna a conèixer en tota la seva dimensió: editem la nostra pròpia història. Tot el que la Diputació de Barcelona ha fet per Catalunya analitzat per un equip d'historiadors de gran prestigi.

Conegui-la, és una història fonamental per a Catalunya.

Diputació de Barcelona
Colze a colze amb els Ajuntaments

Història de la
DIPUTACIÓ DE BARCELONA
I

Història de la
DIPUTACIÓ DE BARCELONA
II

Història de la
DIPUTACIÓ DE BARCELONA
III